

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt II. De Regula, sub qua Carmelitæ vixerunt ab anno Incarnationis 400. usque ad annum. 1205.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

7. Nihil inter se aut mercari, aut vendere, sed cunctis esse liberum accipere, à quibus libuerit quod opus sit.

8. Albis vestibus utendum, & amictum, & calceos non mutandos, nisi omnino aut consicissis prioribus, aut longi temporis usu consumptis.

Similis lex habetur in Deuteronomio cap. 23.

9. Tantam etiam in naturalibus purgamentis habendam esse munditiæ curam, ut unusquisque sibi quotidie in secretissimis locis foveam dolabella effodiat, in qua ventrem exoneret, demissa primùm circumquaque veste, contegendi corporis gratia, ac deinde terra, quam effoderat, in locum suum reducat, ne scilicet divinæ lucis splendori fiat injuria.

10. Ante solis ortum publicis laudibus Authorem natiuitatis imminis celebrandum, postea verò ad suas cuique artes, ac studia accedendum.

11. Hora quinta diei in commune cœnaculum, factis vestibus, hoc est, lineis velaminibus indutis, coëndum; ibique ex eodem pane, & pulmento, in silentio residentibus vescendum: nec aliquid gustare cuiquam fas sit, nisi publica oratio prandiam præueniat, & sequatur, quæ DEUM datorem victus & ante & post ebum collaudet.

12. Post prandium, depolius factis indumentis, ad sua cuique opera usque ad vesperam recedendum.

13. Ad eorum Religionem nuper venientes, non statim in consortium assumendo: sed candida veste, & perizomate indutos & dolabella incinctos, à curationibus suis explorandos per tres integros annos, donec probatæ virtutis experimenta dederint. Hactenus de Essenis.

Trithem.

Tempore verò Ecclesiæ primivæ, Carmelicutores, alique ELLÆ successores Evangelicam Regulam studiosissimè observarunt, ut Trithemius cap. 4. de laudibus Carmelitarum scribit his verbis: Deinde post passionem Domini, multiplicata per Iudeam fide Christiana, hi, qui in monte Carmeli vitam imitatione Eliæ ducunt eremiticam, secundum Evangelium Christi vivere cœperunt, sicut in actibus Apostolorum scriptum est. Erant unanimiter in oratione perseverantes, & erat illis cor unum, & anima una: nec quisque inter eos aliquid habebat proprium, sed erant eis omnia communia. Hac est vita Apostolica, quam fratres Carmelita in primitiva Ecclesia studiosissimè observabant, Regulam super his Evangelicam in cordibus suis habentes conscripserunt. Successu verò temporu cum homines paulatim inasperens ab Apostolica via recedere, & proprium sibi quisque possidere, timentes zelosi montis Carmeli habitatores, ne & ipsorum sancta conversatio per successum temporu deficeret, de remedio in posterum cœperunt cogitare, scilicet, Ordinem suum deinceps non satutum existere, nisi per Regulam confirmaretur. Hæc Trithemius. Quæ verò fuerit hæc Regula, quam post tempora primitivæ Ecclesiæ Carmelitæ suscepit, sequenti capite declarabimus.

CAPVT II.

De Regula, sub qua Carmelitæ vixerunt ab anno Incarnationis 400. usque ad annum 1205.

D. Cyrillus

DIUS Cyrillus supra laudatus montis Carmeli Eremita in libr. de peculiaribus gestis Carmelitarum, & in Epist. ad Abbatem Iochim, quæ hodie habetur in speculo Ordinis lib. 8. à cap. 1. ita scripsit: Fuit autem tempore Arcadij & Honorij Imperatorum quidam dictorum Religiosorum pater mitæ virtutis, & perfectionis, Iohannes nomine, qui ceteros cõsortes suos eiusdem montis monachos

D. Cyrilli de Joan. Hierosol. sanctimo.

exemplo suo, & magisterio sollicitè inducebat ad perfectionem acquirendam, secundum propheticam disciplinam vitæ monasticæ per ELIAM prophetam instituta. Quam disciplinam Iohannes eis exponēbat ex diversis litteris, tam veteris, quam novæ legis, & ex nonnullis tractatibus editis à prædecessoribus suis: qui tandem propter ejus sanctitatem in Pontificem Hierosolymitanæ Ecclesiæ sublimatus Apostolo Jacobo in Episcopatu ejusdem Ecclesiæ quadragesimus quartus successit. Hunc Joannem charissimus ejus discipulus, Caprasius nomine, ejusdem montis, & Religionis monachus suppliciter flagitavit, ut quæ de institutione hujus Religionis, & primis ejus fundatoribus, & de perfectione ad exemplum eorum acquirenda frequenter disserterat, dignaretur sibi, & suis consortibus breviter reddere in unum volumen, in quo omnia per Ordinem intuerentur, ne oporteret eos librorum numerositatem evolvere. Iohannes ergo cernens, quòd propter occupationem suscepti officij non posset ulterius jugem in monte Carmeli residentiam trahere, quòd Caprasius ab eo flagitaverat, opere complevit. Scripsit enim eloquio, & litteris Græcis in quodam libro primatiam nostræ Religionis institutionem, & Fundatorum ejus dignitatem, atque præcorum professorum gesta sancta, & gloriosas virtutes, exteriorēque habitus ornatum.

nisa & Regula ab eo Carmelit. Ordini tradita testimonium

Propterea prædictus Iohannes brevi & lucido eloquio ordinariè descripsit successores dictorum patrum in illo libro, ut tanquam in nitido speculo institutionem suam intuentes, eam observare propensius cõparentur: & sanctam vitam, ac virtuosos mores dictorum patrum ex totis præcordijs imitarentur. Quem librum ipse Joan. sodalibus suis Religiosis Eremitis montis Carmeli legendum, & observandum tradidit tempore Honorij Imperatoris, anno Domini 412. Et ex tunc professores nostræ Religionis sategerunt ad perfectionem, & finem vitæ solitarie tendere secundum formam institutionis prophetæ ELLÆ per dictum Joannem in præfato libro descriptæ. Hactenus Cyrillus. De hac regula Joannis meminit Trithemius in lib. quem edidit de laudibus Carmelitarum cap. 2. dicens: Sanctissimus ille Patriarcha Hierosolymitanus Iohannes, quid aliud in suo libro de principio & profectu hujus Ordinis exprimit, nisi quòd Elias fundator ejus fuit?

Trithem.

Estque præterea hæc Joannis institutio à Margatino de Lavigne eruditissimo viro, Tom. 9. Bibliothecæ sanctorum Patrum inserta. Fuit vero Bibliotheca hæc approbata à facultate Theologica Parisiensi, potissimùm à Genebrardo, Joanne Drædo, ac Francisco Faverdento: & in ordine perpetua constantique traditione receptum est, olim majores nostros sub hac Regula Joannis ad Religiosæ vitæ perfectionem properasse. Nam præter D. Cyrilli testimonium superius adductum (quod in hac parte magni ponderis, & authoritatis censendum est, cum sanctissimus hic vir ferè attigerit tempora, quibus hæc Joannis institutio in Ordine vigebar, ut infra dicam) meminit etiam prædictæ Joannis Regulæ lucidissimum Ecclesiæ lumen nostr. Thom. Waldensis de Sacramentalibus tit. 9. cap. 89. his verbis: Ordo Carmelitarum à Joan. Patriarcha Hierosolymitano prius Carmelita Regulam vivendi Græce conscripserat, quam pleniori post, sub Alberto iidem Patriarcha, forma dignam inscripsit. Hic Iohannes tempore Arcadij, & Honorij Imperatorum ad Caprasium monachum montis Carmeli, de peculiaribus gestis Carmelitarum, quod hactenus translatum in Latinum habetur, volumen descripsit.

Margat. Genebrard. Jo. Dræd. Faverden. Est hic Joan. Hierosol. liber Bibliothecæ PP. multo auctiori & accuratiori in editione facta ab Univers. Colonien. Theologis an. 1618. Tomo 4. qui continet scriptores 4. lxxviii. ad. est. ab an. Chr. 300. usque ad 400. insertus.

bus sancta... tibus Cas... cephor, &... ne Essena... am redem... m Castan... per eorum... lia, & Eli... cere, hie... ph. lib. 1... ro, ad Ru... Alceæ, sive... nerant, &... cepere vi... necessitas... Eliseo, sine... is proma... omnis ery... rita sancti... om. 44. in... li nomis... enor, sive... hieo, qua... inario pla... dris au ho... of, in lib. B... instratio... en id p... quam Pa... horum lo... ra dicatio... dicit ut lo... que appeti... in, relatis... iuste in E... que ad po... osum insti... orum igit... ere Ioh... lexand. in... clicibus in... ra dicit, &... phorus, &... anctioni... tores, imò... t, aliqua... uti etiam, de DEO, tuta circa... per jarum... as dixerit, id is velut... iste DEO... dam esse... quis blas... s, ac ve... eque pe... arendam... cere, &... tam ab... unum... munes... præcep... Nihil

IOHANNES... Spiritus... II

Waldens. *Armach.* *Phil. Rib.*
 sit. Ita Waldensis, qui præter ea adducit in confirmationem suæ sententiæ Armachani Hiberniæ Archiepiscopi testimonium, qui de Carmelitis scribens sic ait: *Qui in super (nempe Carmelitæ) in principio nascens Ecclesia, in partibus illis predicando Evangelium, sollicitè laborarunt: & consequenti tempore à Joanne Hierosolymitarum Patriarcha Regulam vivendi communiter susceperunt.* Habetur insuper præfata Regula in speculo Ordinis: ibique olim scholijs à Philippo Riboti per decem libros multos ante annos fuit exornata.

Nec defunt inter jmiorex exterosque autores, qui hujus Regulæ recitentur. Nam Paulus Morigia lib. 1. de origine Religionum cap. 30. Hieronym. Plato, de bono status Religios. lib. 2. cap. 22. Carol. Tapia. in authent. Ingressi, verbo, monasteria, cap. 17. Greg. de Valen. 2. 2. diffu. 9. q. 4. puncto 1. Joannes Burlet doctor Parisiensis in sermone Conceptionis B. Virginis, & F. Emanuel Rodriguez 1. Tom. Quæst. Regul. q. 1. de origine Religio num, Regulam hanc Joanni Patriarchæ adscribit: eamque Carmelitis dedisse referunt. Quod expressè ex ipso lib constat. Imò Joannis in introitu ed potissimum tendit, ut probet monachos Carmelitas ab ELIA, & Eliseo, & alijs filijs Prophetarum originem, vitæque institutionem hausisse: ut patet ferè ex toto libro, præcipuè cap. 11. 16. 17. & 21. ubi sic ait: *Quia ergo dicti Monachi ad exemplum Elia coluerunt jugiter in Carmelo justitiam vitæ monasticæ: propterea appellati sunt Eremitæ Carmeli.* Et infra: *Sed & ceteri hujus Religionis monachi habitantes alibi cupiunt idcirco Carmelita appellari, quia eorum Religio, & sancta conversatio est ab illis derivata, qui prædicto modo sa- tegeunt in monte Carmeli continuè religiosam vitam Prophetæ Elia (& usque nunc sas agunt) humiliter imitari. Omnes quippe hujus Religionis veri sectatores, tam in monte Carmeli, quam alibi habitantes, profitentur, se humiliter sequi illam sanctam vitam, & propheti- cam justitiam vitæ monasticæ, quam Prophetæ DEI ELIAS servavit, & instituit.* Nec est cur in hoc diutius immoremur, cum inter alia, quæ Caprasius à Joanne sciscitatus fuit, hoc unum sit: quare monachi Elia successores dicerentur Carmelitis, cum ELIAS conversationem hanc non in Carmelo, sed in Carith inchoaverit: ut videre licet in cap. 17. hujus Regulæ. Constat igitur ex dictis, hanc Regulam fuisse à Joanne Carmelitis traditam.

Quis verò sit hic Joannes, & quo tempore Regulam hanc tradiderit, restat ut aperiamus. Hic vir Monasticæ fuit cultor professionis, ut constat ex D. Hieronym. in Epistol. ad Theophilum Episcopum Alexandrinum. Et quamvis Lipomanus in vita S. Epiphanijs assereret, Joannem simul cum Epiphanio in monasterio Hilarionis in Palestina vitam monasticam fuisse amplexatum; id tamen certius apparet, virum hunc Carmelum montem cum reliquis ibi eremitis habitasse. Quod imprimis constat ex testimonijs B. Cyrilli, & Waldensis nuper relatis, & ex Martyrologio Molani, ubi 12. die Januarij scriptum habetur: *Item S. Joannis Episcopi Hierosolymitanæ ecclesiæ, Ordinis Carmeli professoris.* Quibus subscribitur Hieronym. Plato, Paulus Morigia, & alij relati. Constatque id apertissimè ex suo libro, in quo sæpe se hujus montis professorem fatetur, præcipuè in primo Cap. dum Carmelitis scribens ait: *Sicut hac omnia antiqui hujus nostræ conversationis sectatores ante nos intellexerunt.* Et infra: *Quanta sanctorum præcipuorum autoritate hac nostra vitæ Religio confirmetur, & cum quanta mentis securitate formam hujus conversationis sequentes, viam, & corda nostra*

Domino dirigimus. Ex quibus patet, se inter Carmelitas, quibus hanc institutionem scripsit, connumeratè, tanquam ejusdem vitæ assecclam, & cultorem.

Postea vero ob ejus merita, probatosque mores, ad dignitatem Patriarchæ Hierosolymitanæ Ecclesiæ fuit assumptus: successitque Cyrillo, ut testatur Nicephorus lib. 12. Eccles. hist. cap. 24. Theodoretus lib. 5. historia Ecclesiastica cap. 35. Rufinus lib. 2. Ecclesiast. hist. cap. 21. & Genebrardus in chronologia lib. 3. anno Domini 403. Fuit in Ordine 44. ut aperte faretur Nicephorus in sua Chronologia, his verbis: *Joanne 44. sedit annis 16.* Fuit præterea Joannes hic sanctitate præclarus. Quare eum Tithemius (ut supra) sanctissimum appellat, Molanus verò inter divos, quos in suo Martyrologio refert, adscribit, S. Cyrillus eum à vitæ sanctitate commendat. Er, ut ad superiora conscendam, Nicephorus lib. 14. cap. 30. ita de Joanne nostro scriptum reliquit: *Deinde Hierosolymia Cyrillo divinus Joannes successerat.* Et infra in eodem cap. illum D. Joannem appellat, dum ait: *fuit condiscipulus D. Joannis & c. S. Theodoretus lib. 5. ut sup. cap. 25. 37. sic ait: Hierosolymorum Ecclesiæ præfidebat Joannes vir mirabilis, successor Cyrilli.* Quæ à nobis rejecta sunt, ut virum hunc contra D. Hieronymum acriter ipsum impugnantem, defendamus. D. enim Hieronymus, imò & S. Epiphanius Joannem Patriarcham, ut Origenistam frequenter graviterque accusant: ut conspiciere quis poterit in Epistolis ab Hieronymo tam ad eundem Joannem, quam ad Theophilum Alexandrinum missis. Tamen quæ ibi S. Hieron. nimio zelo, & ardore scripti, postea, veritate cognita, retractavit: & quem antea ut Origenistam abjecerat, postea ut veræ, & Orthodoxæ fidei cultorem (teste Baronio Tom. 5. circa annum 399.) amplecti non dubitavit.

Nec solus B. Hieronymus Joannis sanctitatem agnovit: sed & D. Augustinus (eodem teste Baronio) Joannis mores sanctitatemque suo tempore fuit veneratus. Pato Hieronymum ab incepta contra Joannem quaestione ideo destitisse, quia is videns, se Origenistarum labe notari, librum scripsit, in quo se non Origenis doctrinam, sed ingenium potius fuisse sequutum, ostendit: ut sequentibus verbis Gennadius in Catalogo illustrium virorum adnotavit. *Joannes Hierosolymorum Episcopus scripsit in obretractores studij sui librum, in quo ostendit, se Origenis ingenium, non fidem sequutum: ut notavit etiam Tithemius de scriptoribus Ecclesiasticis, & Honorius Augustodunensis cap. 30. de lumin. Eccles.*

Id verò, quod in hac re Joannem nostrum ab omni suspitione liberat, testimonium est Anastasij Papæ, qui Joanni rescribens de Rufino sententiam, eum ut Origenistam damnat, Joannem verò ut sanctissimum his verbis commendat: *Ut amoti tuo gratias ago, ita splendorem tuæ sanctitatis, & eas, quas in Domino habes virtutes, (subinde quodammodo parvitas nostræ favorabilis sermo prosequitur. Tam eminenter, vir omnium præstantissimè, laudum tuarum fulges nitore conspicuus, ut par esse meritis sermo non possit. Porro autem tanto iustulorum tuorum raptior incremento, ut etiam quod impetrare nequeo, audere non desinam. Jam hoc de laudibus est tuis, quod me tantum de celestis animi istius serenitate laudasti. Tui enim Episcopatus Ordo perspicuus per univèrsam orbem velut radianis etiam ad nos splendoris sui detulit claritatem, &c.* Hæc sunt Anastasij. Cum igitur hujus Pontificis tempore orta fuerit

Morigia.
Plato.
Car Tap.
Gregor. de
Valentia.
Ioan. Bur.
Emanuel.
Rodrig.
Ioan. Hier.

Hieron.
Lipoman.

Martyrol.
Molani.

Hier. Fla.
Paul. Morigia.

Nicephor.
Theodor.
Ruffin.
Genebrard.
Nicephor.

Legend.
Joan. Lips.
de Lezana
in Appa-
rati ad
Tom. 1. Or-
nat. Ord.
Carm. 2.
Tom. 2. 83
& P. De-
ntelis 17.
178. &
179. Qui
complur-
es tum
exteros,
tum do-
medicos
adducunt
Authores,
item Petri
Waltelij
lib. 1. c. 3.
viduicium.
Baronius.

Gennad.

Tithem.
Honorius
Augus.

Anast. 22.

Notanda
hujus
pontificis
de Ieronis
Sanctimo-
nia verbi.

rit

rit contra Rufinum in Oriente contentio, quod Origenem de Græco in Romanam linguam derivaverit, videreturque se nimium Origenis doctrinam dedisse, perlataque esset ad Anasl. Pontificem: ipse Rufinum ut minus Orthodoxum notavit. Joannes verò non solum ad Anastasij aures ut Origenista non pevererat, verum ejus sanctitas, probataque virtus sese usque ad Romam diffoederat. Nec eum Anastasius Populifex ita seridè laudaret, si aliqua Origenis labe inderetur. Et hæc de Joannis H. cosolym. Episcopi sanctitate dicta sufficiunt. Floruit hic vir (ut sentunt Theodol. lib. 5. Eccles. 35. Nicephorus libro 12. hystor. Eccles. cap. 24. & Trithemius ut supra) tempore Arcadij, & Honorij, circa annum Domini 400. vel secundum computationem Baronij Tomo 4. circa annum 386. ætate & tempore Theodolij hoc eodem anno 386. Plura alia ad hujus præclarissimi viri vite sanctitatem, ac tempus, quo Regulam tradidit Carmelitis spectantia, DEO dante in lucem dabimus in Apologia speciali, in qua Joannem à multis injurijs à Cardinal. Baronio immeritò illatis, constatissimè vindicabim.

Restat, ut de tempore, quo regulam hanc Eremitis Carmeli tradiderit, dicamus. De quo certam temporum rationem apud auctores invenire non potui. Illud tamen ex B. Cyrillo, & Waldensij, aliisque junioribus colligitur, Joannem assumptum jam in Patriarcham hanc regulam confiatibus suis scripsisse. Quod credo verissimum, quamvis determinatè quo auctore id præstiterit, non appareat. Solum id pro comperto habetur, citè ante annum 400. contigisse.

De Regula verò id ultimo hujus præfationuculæ loco notare par erit, Joannem in hac sua institutione quasi mixtam Regulam ex historia veterum Patrum à tempore ELIÆ in Carmelo commemorantium, & ex admonitionibus proprio Marte ab scriptura sacra concessisse. Eam ob causam (ut ipse 1. cap. asserit) de Fundatore supremo hujus Religionis, & primaria ejus institutione edidit. Deinde referat aliqua exempla, gloriosas virtutes, & exteriorem habitum Eliæ, ejusque successorum, ut per hæc Carmelitas discerent, formam horum Patrum conversationis sequentes, corda Domino DEO dirigere.

Tradidit hanc Regulam Idiome Græco conscriptam, sub cujus directione Carmelitas usque ad Aymerici Patriarchæ Antiocheni tempora permanserunt. Qui anno 1141. Hanc Joannis institutionem in Latinum sermonem fecit transferri, quousque Albericus Patriarcha Hierosolymitanus circa annum 1205. seu ut alij volunt 1209. no-

vam Regulam, seu potius hanc Joannis planiori, breviorique forma digestam eis observandam imposuit. De quo nos latè libro 1. de Ordinis antiquitate scripsimus, & infra quoque 2. p. dicemus. Nunc verò tantum D. Cyrilli testimonium adjiciam: qui loco superius adducto referens persecutiones, quas post Regulam à Joanne Patriarcha susceptam, à Cosdroa Persarum Rege, & Humar Arabia Principe, Christiani & omnes monachi Palæstini passi sunt usque ad annum Domini 1099. in quo terra sancta in ditionem Principum Fidelium redacta est, his verbis res in Ordine gestas prosequitur: IN CARMELO monte, & in quibusdam alijs Eremitis terra sancte permanserunt sub disciplina vite Eremitice per ELIAM prophetam instituta, & in prædicto libro Joannis descripta. Et infra subiungit: Propter quod cepit cum cultus Religionis in monte Carmeli ampliari. Quæ plures enim devoti peregrini, qui ab Occidente supervenerant, odore hujus sancti loci tracti, & devotione Religiosorum Eremitarum montem hunc inhabitantem permoti, mundo renuntiabant, & pro contemplatione celestium se eorum contubernio iungebant. Erat autem in diebus illis Patriarcha Antiochenus, & in terra sancta Apostolica sedis legatus, vir quidam amabilis DEO, & hominibus, nomine Aymericus Malafayda, natione Lemovicensis, de villa appellata Salamiacum, qui prædictorum antecessorum nostrorum Eremitarum Fratrum, B. MARIE de monte Carmeli laudabilem conversationem attendens, eos multùm specialiter suo tempore in Domino enutrivit. Intelligens autem quosdam eorum, qui ex Occidente supervenerant, spreto seniorum monitis, non rectè ambulare ad veritatem Religiosa vite Eremitice in prædicto Joannis libro descripta, & perpendens, hoc ideo maxime contingere, quia Græcis literis ignorantibus nesciebant codicem illum legere, sicut librum illum de Græco in Latinum transferri. Et ob hanc causam prædictus Aymericus nocti Ordinis reformator censetur à Polydoro, de inventoribus rerum, libro 7. cap. 3. Sabellico, libro 5. anade 9. Onophrio Panvino in Chronico Ecclesiastico circa annum 1141, sub Anacleto secundo, Genebrato libro 4. sua Chronologia, anno 1180. Guillelmo Tyri Episcopo, in Continuatione belli sacri, libro 5. cap. 3. & ab alijs à nobis relatis libro 1. Antiquitatis nostri Ord. cap. 9. Joannis igitur Regula in Ordine ab anno 400. usque ad 1205. in quo Albertus aliam tradidit, perseveravit. Sed de hoc plenius libro 1. de Ordinis antiquitate scripsimus. Nunc ad Regulam ipsam Joannis revertamur.

Cyrrill.

Polydorus. Sabellicus Onof. Panb. Genebrar. Guillelmus Tyri.

Theodor. Nicephorus. Trithem.

Confutenda nos. Martini à Jesu Maria Apologia pro Joanne nostri Sanctitate, in qua varia & edificata ad illam adlectuendam, producit argumenta, & quam plurimos tum antiquos tum recentiores Auctores illam defendentes. Quo anno hæc Joanne Regula tradita sit?

Primum Græco Idiome conscripta.

IOHANNES... Spiritus... II

D. JOANNIS
XLIV. HIROSOLYMORUM
EPISCOPI,

SS. Augustini, Hieronymi, & Chrysofomi coætanei,

LIBER DE
INSTITUTIONE

PRIMORVM MONACHORVM

In Lege veteri exortorum, & in nova
 perseverantium.

AD CAPRASIVM MONACHVM.

Interprete **AYMERICO** Patriarchâ Antiocheno.

ARGUMENTUM REGULÆ,
SIVE INSTITVTIONVM IOANNIS.

In hoc libro dum principium, & originem Ordinis Carmelitarum Joannes perscrutatur, ab **ELIA** primo hujus Religionis Authore sumit initium, docens, quo tempore magnus hic propheta floruit, à quo genitus, unde ortus, & quibus in locis in primordiis suæ vitæ fuerit conversatus. Deinde, quam institutionem observaverit, observandamque successoribus reliquerit, ostendit. Præterea de locis, quæ primitus hujus Religionis Professores incoluerunt, qualiterque in eis, secundum institutionem ab **ELIA** traditam, vixerunt: nec non etiam de ascensu **ELIÆ** in Paradisum, & de successore ejus in monastica professione **Eliseo**. Subinde verò descendens ad tempora primitivæ Ecclesiæ, tractat de tempore, in quo primum hujus vitæ professores baptizati sunt, ad cognitionemque Evangelicæ veritatis pervenerunt. Denique causam reddit, cur Carmelitarum Ordo **B. Mariæ** Virginis titulo insigniatur, & pallio albo, baculo, zona, & scapulari ornatur. Plenus est liber hic monasticis rudimentis, aliisque sublimioribus institutionibus, tum ex Scriptura, tum ab **ELIÆ** vita, & exemplo collectis. In quo Author allegoricis sensibus, mysticisque interpretationibus mirè abundat, ita, ut rectè de illo **Gennadius** scripserit, *Origenis ingenium, non doctrinam fuisse sequutum.*

CA.

CAPVT I.

De Parentibus, ortu & patria magni ELIÆ Prophetæ Domini.

PRincipium Religionis hujus, & quemadmodum, ac unde ipsa primò processit, rectè petis, dilectè Caprasi, ante alia perferendum. Quamvis namque conversationis hujus ratio in sola experientia consistat, ut nequaquam possit hæc ratio plene verborum doctrina, nisi ab experto tradi, nec etiam à te totaliter percipi, nisi eam pari studio ac sudore per experientiam apprehendere laboraveris; multò tamen efficacius poteris suscipere hujus professionis assequi disciplinam, & ad exercendam eam ardentius incitari, cum Auctorum, atque Fundatorum ejus agnovisses dignitatem, & primariam ipsius Religionis scientis institutionem.

Propter quod, ut Ordine debito procedamus, de supremo hujus Religionis Fundatore, & primaria ejus institutione eloqui paulisper inchoabimus; deinde aliqua sancta gesta & gloriosas virtutes, & exteriorum habitus ornam. De isto Fundatore & primis ejus discipulis, ceterisque hujus Religionis præfatis professoribus, sic eundè edisseremus, & sicut hæc omnia antiqui hujus nostræ conversationis sectatores ante nos intellexerunt; & nobis tam in verè, quàm in nova Lege, doctrinis & exemplis philosophati sunt: ut per hæc dicas, quanta Sanctorum præcipuorum auctoritate hæc nostræ vitæ Religio confirmetur; & cum quanta mentis securitate formam hujus conversationis sequentes, non per novitates præsumptas, neque per inanes fabulas, sed per approbata totius vitæ monasticæ primaria exemplaria viam ad corda nostra Domino dirigimus, & semitas veniendi ad nos DEO nostro rectas facimus: ut cum venerit & pulsaverit, confestim ei aperiamus, qui ait: Ecce stans ad ostium & pulsans, si quis audierit vocem meam, & aperuerit januam, introibo ad illum, & cenabo cum illo, & ipse mecum.

Scito ergo & animadvertite, ab initio regni Achab regis Israël usque ad Christi adventum in carnem, decades annorum circiter nonaginta quatuor floruisse, per quas, ut Chronographi tradunt, cepit Achab regnare ante incarnationem Domini JESU. In diebus verò hujus Achab regis Israël, & in regno ejus: fuit quidam Prophetæ magnus de tribu Aarion, cui nomen erat ELIAS, ex parte vocato Sabacha, ortus in civitate Theba, quæ est in regione Galaad: ex qua Thesba ELIAS est Thesbites dictus. Qui ELIAS postmodum fuit habitator civitatis Galaad, quæ condita in monte Galaad ab illo monte nomen accepit: sicut & regio monti illi circumvicina trans Jordanem sita in forte dimidiatè tribus Manasse.

CAPVT II.

De recessu ELIÆ in eremum, & de duplici fine vitæ Eremiticæ.

ELIAS primus princeps Monachorum princeps primus exstitit, à quo sancta primævaque eorum institutio exordium sumpsit. Ipse enim ob: entu contemplationis divinæ, & desiderio sublimioris profectus, longè ab urbibus recedens, & seipsum cunctis terrenis ac mundanis exuens, religiosam & prophetalem vitam eremiticam à Jesu Oper. Tom. I.

cam primus hominum à proposito ducere cepit, quam sancto dictante & mandante Spiritu inchoavit & instituit. Quippe DEUS ei apparens mandavit, ut communem hominum habitationem fugeret, & se à turbis in deserto absconderet, atque deinceps in eremo monasticè secundum formam ei indicatam viveret. Quod evidenti sacræ scripturæ testimonio comprobatur. Legimus enim ita de hoc scriptum in libro Regnorum: Factum est verbum Domini ad ELIAM dicens: Recede hinc, & vade contra Orientem, & abscondere in torrente Carub, qui est contra Jordanem, & ibi de torrente bibes, corvæque præcepti, ut pascant te ibi. Hæc autem præmissa salubria mandata, ad quæ implenda Spiritus sanctus ELIAM instigavit, & desiderabilia promissa ad quæ adipiscenda eum erexit, tantò debent majori intentione non solum historicè, sed potius mysticè à nobis Monachus eremiticus per singula verba pensari, quantum in eis plenior comprehenditur institutio, id est, forma ad perfectionem propheticam, & finem religiosæ vitæ eremiticæ perveniendi.

Cujus vitæ duplex dignoscitur esse finis: unus duplex quidem, quem per laborem nostrum, & virtutum exercitium, divinâ adjuvante gratiâ, acquirimus. Hic autem est offerre DEO cor sanctum, & purum ab omni actuali fonte peccatorum: quem finem attingimus cum sumus perfecti; & in Carmeli, id est, in charitate illa absconditi, de qua Scriptura ait: Univerfa delicta operit charitas. ad quem finem volens DEUS ELIAM pervenire, ei dixit: Abscondere in torrente Carith. Alius autem hujus vitæ finis est ex mere DEI dono nobis collatus; videlicet non solum post mortem, sed etiam in hac mortali vita aliquantè gustare in corde, & experiri in mente, virtutem divinæ præsentis, & dulcedinem supernæ gloriæ. Hoc autem est de torrente merum voluptatis DEI bibere. Quem finem promisit DEUS DEUS ELIÆ dicens: Et ibi de torrente bibes. Proprietatem utrumque finem horum duorum est prophetialis vita eremitica à Monacho assumenda, testante Prophetâ: In terra, inquit, deserta, in via, & iniquosa, si in sancto apparui tibi, O Deus, ut viderem virtutem tuam & gloriam tuam. Per hoc enim quod in terra deserta, in via, & iniquosa, manere elegit, ut sic in sancto, id est, cor de puro à peccato, appareat DEO, monstrat primum electæ per eum vitæ cordis sollicitudinem: qui est offerre DEO cor sanctum; primus id est, ab omni actuali peccato purum. Per hoc autem quod addit: Ut virtutem tuam viderem & gloriam tuam, monstrat manifestè secundum dictæ vitæ finem, qui est, jam in hac vita aliquantè experiri, seu mysticè videre, in corde virtutem divinæ præsentis, & gustare dulcedinem supernæ gloriæ. contem-

* Ad primum autem horum, scilicet puritatem cordis, pervenitur per laborem & exercitium virtuosum, divinâ gratiâ adjuvante. Et per puritatem cetam cordis, & per perfectionem dilectionis, devenitur ad secundum; scilicet ad experimentalem notificationem divinæ virtutis & gloriæ celestis; dicente Domino: Qui diligit me, diligetur à patre meo, & ego discam, & ego discam, & ego discam, & ego discam. Idcirco EXPERIENS DEUS per ea, quæ in superioribus omnibus præmissis verbis sancto ELIÆ prophætæ proposuit, Dei nomine primo & præcipuo Monachorum principis, & secundum nobis eum imitantibus suadere maxime voluit, ut secundus finis perfecti, sicut & pater noster celestis perfectus est, & super omnia charitatem habentes, quod est virtutum perfectio. Quapropter ut ad perfectionis desiderium, & visionis gloriæ promissæ valeamus donari, & pervenire; formam ad hæc perveniendi per DEUM in dictis verbis beato ELIÆ propositam

Na cure.

Diviso, & utilitas hujus libri.

Authentia Majorum.

2. Petri I.

Joan. I. Luc. I. 2. Apoc. 3.

Ortus sancti ELIÆ. Vide Dorotheum in Synopsi, & Epiphanium de vitis prophetarum.

nis Car. no. hujus tempore de ortu, converte, oblecta tercia ores inonem ab de de suc tempore fessores Denique iatur, & cis rudi- ELIÆ ne inter- Drigenis

CA.

CAPVT IV.

De abnegatione propriae voluntatis.

Nunc attende secundum. Sequitur enim in exhortatione mea: *Et vade contra Orientem*, scilicet contra originalem tuam carnis cupidinem. Scire namque debes, quod in die ortus tui non est peccato praeclusus umbilicus tuus: quoniam in peccatis nasus est totus. Quemadmodum in persona cuiuslibet hominis geniti a viro & femina, ait Propheta: *Ecce in iniquitatibus conceptus sum, & in peccatis conceptus maseser mea.* Ab hoc autem originali peccato, in quo concipitur homo, illud provenit, quod caro hominis adversus spiritum concupiscit. Video, inquit Apostolus, *aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meae, & captivantem me in lege peccati, quae est in membris meis.* Haec lex peccati, est illa latera porta, per quam quis intrat cum ei consentit, & spatiosa via, per quam homo ambulat, dum secundum eam vivit, quae ducit ad perditionem: & multi sunt, qui intrant per eam. Accedens vero ad servitutum DEI, oportet abstinere a carnalibus desideriis, quae militans adversus animam, & stare in iustitia, & in timore DEI, & preparare animam suam, non ad requiem, neque ad delicias, sed ad tentationem & angustias: quoniam oportet per multas tribulationes introire in regnum DEI. Angusta namque est porta, & arcta via quae ducit ad vitam, & paucis sunt, qui inventunt eam. Quoniam pauci sunt electi, & pusillus est grex, cui complacuit patri dare regnum.

Tu ergo fili mi, si vis perfectus esse, & usque ad finem monasticae vitae eremitice pervenire, ibique de torrente bibere, *Vade contra Orientem*, hoc est, contra originalem tuam carnis cupidinem: & non regnes peccatum in tuo mortali corpore, ut obediens concupiscentiae ejus. Ego enim novi iniquos in diebus iudicii reservare cruciandos, magis autem eos, qui post carnem in concupiscentiis immunditiae ambulant, dominationemque contemnant. Post concupiscentiam ergo tuam non eas, & a voluntate tua avertere: eam proflus relinquens, & recto superioris arbitrio usque ad mortem propter me humiliter submittens. Non est enim discipulus super magistrum: perfectus autem omnium erit, si sit sicut magister ejus. Ego vero, dominus prophetarum & magister, descendi de caelo, non ut facerem voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui misit me patris, factus ei obediens usque ad mortem, mortem autem crucis. Quamobrem si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam quotidianis, & sequatur me. Qui enim non bajulat crucem suam, & venit post me, non potest meus esse discipulus.

Si ergo vis contra Orientem, id est, contra originalem tuam carnis cupidinem post me venire, attende qualiter oportet te crucem bajulare. Sicut namque crucifixus quis, jam non pro sui animi voluntate membra sua quoquam movendi, vel convertendi habet potestatem, sed illic tantum haerent immobiliter, ubi crucifixus ea fixerit: ita oportet te cruci sic affixum esse, & te semetipsum abnegare, ut non ad id quod tibi placet, teque delectat ad praesens, tuam voluntatem converlas, sed quod te voluntas mea constituit: tuam universalem voluntatem applicare debes: ut jam non hominum desideris, sed voluntati DEI, quod reliquum est in carne vivas temporis. Et quamadmodum ille, qui crucis patibulo est affixus, praesentia non contempletur, praeteritorum obliviscitur, de crastino non sollicitatur, nullam carnali concupiscentiam permo-

Carnis desideria contemda.
1. Patrie. Ex S. Basilio in psalms.
1. 8.

vetur,

CAPVT III.

De contemptu rerum terrenarum.

1. Gradus perfectionis monasticae.

EA quae tibi suadeo, sigillatim intellige per ordinem & discretè. Nam primò dixi tibi in mea jussione: *Recede hinc*, scilicet de terra & de cognitione tua, & de domo patris tui, non solum animo, ut terrenis possessionibus tui generis & caducis mundi divitiis cor tuum non apponas, sed etiam opere, ut ipsas non possideas. *Nisi enim quis renuncierit omnibus quae possidet, non potest esse meus discipulus.* Quoniam licet possessio divitiarum non claudant diviti introitum caelestis regni, si cor suum ad eas non apponat, Sapienter dicens: *Beatus dives qui inventus est sine macula, & qui post aurum non abiit, nec speravit in thesauro pecuniae.* attamen per hoc quod Sapienter proximus subdit, dicens: *Quis est hic, & laudabimus eum?* innuit manifestè difficultatem repertiendi talem virum, qui divitias possidens ad eas cor non apponat: cor enim humanum facile haeret his, quae frequentat. Propterea dum possidentur divitiae, natae sunt majorem flammam accendere in corde, & vehementiorem cupidinem gignere: quemadmodum Sapienter ait: *Saturitas divitiarum non sinit eum dormire.* Occupatus quippe in supervacuuo possessarum divitiarum amore, cum habeat ipse rebus domesticis intendere, affligitur assidue ab arumna continuarum curarum, quae non sinit ad ipsum ingredi desiderium adimplendi verbum, quod audivit divinorum praecceptorum. *Arumna enim facit & deceptio divitiarum, & circa reliqua concupiscentiae introeuntes suffocant verbum, & sine fructu efficiuntur.* Propter quod dives difficile intrabit in regnum caelorum.

Eccl. 5.

Matr. 4.

Matr. 19.

ibidem.

Tu ergo fili mi, si vis perfectus esse, & ad finem monasticae vitae eremitice pervenire, ibique de torrente bibere, *Recede hinc*, scilicet a rebus mundi caducis, relinquendo corde & opere omnes possessiones terrenas & facultates propter me: quoniam facilior & tutior via ad perfectionem prophetica tendendi, & tandem ad regnum caelorum perveniendi est ista. *Omnium enim qui reliquerit domum, aut fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros, propter nomen meum, centuplum accipiet jam in hac vita, praegustans meae suavitatis dulcedinem cum & terrenis centupliciter prevalentem, & tandem vitam aeternam possidebit.* Ecce breviter audisti primum gradum, quo ascendere possis ad propheticae perfectionis summum.

Suavitas divinar dulcedinis, etiam in hac vita centupliciter praevalet omnibus terrenis.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

ibidem.

vetur, m
tione, n
huc (al
functio
tum,
quogu
permi
oculos
re deb
Ho
contr
qui C
& con
tame
du con
form
riam
est, C
etm
appa
secu
phet

1. Gra
du per
fectionis
monasti
ce.

1. 7.

1. 8.

1. 9.

1. 10.

1. 11.

1. 12.

1. 13.

1. 14.

1. 15.

1. 16.

1. 17.

1. 18.

1. 19.

1. 20.

1. 21.

1. 22.

1. 23.

1. 24.

1. 25.

1. 26.

1. 27.

1. 28.

1. 29.

1. 30.

1. 31.

1. 32.

1. 33.

1. 34.

1. 35.

1. 36.

1. 37.

1. 38.

1. 39.

1. 40.

1. 41.

1. 42.

1. 43.

1. 44.

1. 45.

1. 46.

1. 47.

1. 48.

1. 49.

1. 50.

1. 51.

1. 52.

1. 53.

1. 54.

1. 55.

1. 56.

1. 57.

1. 58.

1. 59.

1. 60.

1. 61.

1. 62.

1. 63.

1. 64.

1. 65.

1. 66.

1. 67.

1. 68.

1. 69.

1. 70.

1. 71.

1. 72.

1. 73.

1. 74.

1. 75.

1. 76.

1. 77.

1. 78.

1. 79.

1. 80.

1. 81.

1. 82.

1. 83.

1. 84.

1. 85.

1. 86.

1. 87.

1. 88.

1. 89.

1. 90.

1. 91.

1. 92.

1. 93.

1. 94.

1. 95.

1. 96.

1. 97.

1. 98.

1. 99.

1. 100.

vetur, nullâ superbâ, nullâ contentione, nullâ u-
litione, nullâ emulatione succenditur, sed cum ad-
hoc (inspiret in corpore, se mundo credit de-
fundctum, illoc tantum præmittens sui cordis intui-
tum, quo se non dubitat illico transitorum; ita
quoque te timore * DEO confixum, oportet his
præmissis omnibus esse defunctum, illic tantum
oculos animæ tuæ habendo defixos, quò te spera-
re debes singulis momentis migraturum.

* Al. Do-
mini.

Hoc ergo modo vade contra Orientem, id est,
contra originalem tuæ carnis cupidinem. Sic enim
qui Christi sunt carnem suam crucifixerunt cum vitis
& concupiscentiis: semper mortificationem Christi in
carne sua circumferentes: ut & vita Christi in corpori-
bus eorum manifestetur. In quam cum fuerint trans-
formati, perveniunt per illam ad supernam glo-
riam: quemadmodum eis Apostolus ait: Mortui
estis, & vita vestra est abscondita cum Christo in DEO:
etiam autem Christus apparuerit vita vestra, tunc & vos
apparereis cum ipso in gloria. Ecce ostendi succin-
dè secundum gradum, quo pervenire queas ad pro-
phetialis perfectionis statum.

Galat. 5.
2. Cor. 4.

Coloss. 3.

CAPVT V.

De solitudine & castitate.

3. Gra-
dus per-
fectionis
monasti-
ce.

Modò amplectere tertium. Sequitur in per-
fectione mea: Et abscondere in torrente Carith.
Nolo enim te ulterius morari inter urbas in urbe:
Quoniam vidi iniquitatem & contradi-
ctionem in civitate: die ac nocte circumdat eam super muros ejus in-
iquitas, & labor in medio ejus & injustitia: & non desit
de platea ejus usura & datus: propter quæ omnia
vitanda, ipse Prophetia in exemplum tibi datus,
maluit in solitudine habitare quàm in urbe. Ecce,
inquit, elongavi fugiens, & mansi in solitudine. Ait
nimirum Sapiens: Non pecces in multitudinem civi-
tatis, nec te immittas in populum, nec alliges duplicia

Ibidem.

Eccle. 7.

* Græcè,

in urbe

quod re-

ctè infra

exponi-

tur per,

In mona-

sti, &c.

† Irrep-

sibile vi-

deur pa-

ter: hælis

ex De-

cret. 16.

quæst. 1.

* Al. sua.

Eccle. 7.

In sacu-

lo peti-

clitatur

castitas.

Job. 39.

Allego-

ria Ona-

gri.

Monach-

us compa-

ratus onagro.

Hoc me-

las le-

quæ sitim accendit, ut justitiam celestis patriæ li-
tiat, quæ tandem sinit. † Beati enim qui esuriant &
sint justitiam, quoniam ipsi saturabuntur. Tu ergo
fili mi, si vis perfectus esse, & ad finem monasticæ
vitæ eremiticæ pervenire, ibique de torrente libere
abscondere in torrente Carith. colens scilicet in ab-
soluta solitudine silentium.

Quippe sciens imbecillitatem tuam, & vas fra-
gile quod portas, timere debes in urbe offendere,
ne inter turbas impingas, & cortuas atque franga-
tis. Se debis ergo * solitarius & tacebis: quia bonum est
homini præstolari cum silentio salutare DEI. Quamobrem
abscondere in torrente Carith, qui divisio inter-
pretatur: quia expediat tui propheticam perfe-
ctionem, ut ita absconsus ab humano & divisus sis
confortio, quòd etiam mulieri non jungaris con-
jugio. Bonum enim est homini mulierem non tangere.
Porò hoc ad utilitatem tuam dico, & ad id quòd ho-
nestum est, & quòd facultatem prabeat sine impedi-
mento Domino obsequendi. Oportet enim te * dividi
ab his quæ te impediunt, ne perfectè tendas in
DEUM. † sollicitudo verò seculi istius, & fallacia di-
vitiarum suffocant DEI verbum, ac per hoc impedit
animum ne perfectè diligat DEUM. Telle enim
Sapiente, * qui diligit eum conservabit verbum il-
lius: qui verò cum uxore est, sollicitus est quæ sunt mun-
di, & propterea retrahitur ne perfectè inhæreat di-
lectioni DEI: cogitat enim quomodo placeat uxori:
qui autem sine uxore est, sollicitus est quæ sunt Domini,
& cogitat quomodo placeat Domino. Quamobrem
si non es alligatus uxori, noli querere uxorem. Beatior
enim eris si sic secundum meum consilium permanseris:
ut sis ex illis eunuchis, qui seipso castraverunt pro-
pter regnum celorum. Quoniam dabo eis in domo mea
locum & nomen melius à filijs & filiabus, & nomen
sempiternum dabo eis quòd non peribit. Ecce expressi
tibi tertium gradum, quo pervenire valeas ad pro-
phetica perfectionis altum.

CAPVT VI.

De perfecta Charitate, & fuga
vitiatorum.

Modò percipe quartum. Sequitur enim in
admonitione mea: Qui, scilicet Carith, est con-
tra Jordanem. Certè Jordanis, de seorsu eorum, inter-
pretatur: per quam hoc in loco non absurdè pec-
catum significatur. Quid enim facit tam descen-
dere homines à dignitate imaginis & similitudinis
DEI in miseriam & turpitudinem, quàm pecca-
tum? quòd est transgressio divinatorum præcepto-
rum? Telle enim Sapiente, Miseros facit homines
peccatum. Hinc Moyses populo præcepta DEI
transgressuro dixit: Descendes, & eris inferior. Omnis
enim natura, licet in suo genere sit munda, supe-
riori tamen comparata redditur turpis & immun-
da & à sua dignitate cadit: atque fordescit res no-
bilis, cum inferiori naturæ miscetur: licet in suo
genere natura inferior non sordidetur. Nam &
aurum cum argento sordidatur, si ei miscetur.
Ego autem (ait divinum Responsum, testante factâ
scripturâ) feci tam excellentis naturæ hominem,
quòd eum constitui unive:rsæ naturæ præsidem.
Quamobrem licet creaturæ sint munde in suo
genere, humana tamen corda cadunt in sua digni-
tate, & fordescunt in creaturatum fruitione. Hinc
de his, qui corda in rebus creatis figunt, per Pro-
pheta dicitur: facti sunt abominabiles sicut ea, quæ
dixerunt. Hinc rursum per Prophetam alibi scri-
bitur, Vastata est superbia Jordanis, id est, peccati,
Nn 2

quirit ex
70. ubi
abest vo-
cabulum
terra.
† Matt. 5.
* Græcè
nata jub-
vaci, sin-
gulariter.
Thren. 3.
Verten-
dum fue-
rat se-
cundum
70. Susti-
nere &
silere in
salutare
Dei: ut-
ge enim
peffe-
ctam ten-
denriam
in Deum,
excipite
illius
Scriptu-
ræ.
1. Cor. 7.
* Allusio
ad illud
S. Pauli 1.
Cor. 7.
Et divisus
est.
† Mat. 13.
" Eccl. 2.
1. Cor. 7.
Math. 19
Ipsa 56.
Prophæ-
tica id
est, mona-
sticæ per-
fectionis.
4. Grâ-
dus mona-
sticæ per-
fectionis.
Fuga re-
rum
munda-
narum.
Prov. 14.
Deus. 28.
Fuga re-
rum
munda-
narum.
Ozle 9.
Zach. 11.
* Melius
Quia ad men-

rem as-
torem,
miserabilis
facta est.
* Melius
in misere-
riam.
Psal. 52.
* Carith.
id est, di-
vilio.

1. Cor. 13.

1. Joan. 3
Charitas
animæ
vita.
Ibid.

Proverb.
10.

Matth.
22.

Id est, de
peccato
in pecca-
tum tuas
Amor
Dei super
omnia.
Matth. 10
10. cap.
Quid sit
diligere
Deum ex
toto
corde?

Luce 14.

Joan. 14.
Marc 12.
Deum, 6.

2. Joan. 4.

Amor
ordina-
tus.

Quia videlicet unde peccatores contempnendo
DEI præceptum in peccato contra DEUM super-
biunt, inde in vultu eorum corruptionis & abomi-
nationis descendunt, dicente Propheta, Corrupti
sunt, & abominabiles facti sunt in iniquitatibus. Car-
rius verò divisio interpretatur, per quam charitas
merito intelligitur, quia ipsa sola hominem dividit
à Jordane, id est, à peccatorum descensione. Hæc
namque Carith, scilicet caritas, pehibetur esse
contra Jordanem, id est, contra peccatorum des-
censionem: quia, sicut ait Apost. Quantumlibet ho-
mo cæteris omnibus bonis polleat, etiamsi loqua-
tur omnibus linguis, & habeat omnem prophetiam, &
omnem fidem, & omnem scientiam, & distribuat om-
nem substantiam suam in cibos pauperum, & tradat
corpus suum ut ea ut ardeat, caritatem autem non ha-
beat, nihil ei prodest: nec transfertur à morte peccati in
vitam. Qui enim non diligit, manet in morte. Ab hac
tamen morte dividitur homo per charitatem, &
ad vitam, dicitur Joanne Apostolo, transfertur:
Nos, inquit, scimus quoniam translati sumus à morte
ad vitam, quoniam diligimus fratres. Bene ergo Car-
ith, id est, caritas est contra Jordanem, scilicet
contra peccatorum descensionem: quoniam, sicut
ait Sapiens, Universa delicta operit Charitas.

Tu ergo, fili mi, si vis perfectus esse, & ad finem
monastica vite eremitice pervenire, & contra
Jordanem, id est, peccatorum descensionem, abs-
condi debes in Carith, id est, in charitate, ibique de-
tente bibere, diliges Dominum DEUM tuum ex
toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota mente
tua. Nam cum hoc adimpleveris, tunc perfectus
eris, & contra Jordanem in Carith, id est, in charita-
te abiconderis. Si autem hoc adimplere tenueris,
miser & reprobus efficieris, & non in Carith, sed in
Jordanem, id est, in peccatorum descensione eris. Si
enim quidquam aliud amas plusquam me, jam
non me diligis ex toto corde tuo, nec es in Carith,
id est, in charitate: quare non es dignus videre me.
Qui enim amat patrem, aut matrem plusquam me,
non est me dignus: aut qui amat filium, aut fratrem
super me, non est me dignus. Sed & si quidquam aliud tan-
tum amas quam me, nondum me diligis ex toto
tuo corde, nec es in Carith, id est, in charitate. Si
enim ex toto tuo corde diligeres, quantumcunque
anima tua & cætera omnia essent tibi cara, eis om-
nibus dilectionem meam præfereres, & cuncta,
quæ cor tuum ab ea averterent proinus respueres,
& odio haberes: Si quis enim venit ad me, & non
odit patrem suum, & matrem, & uxorem, & fratres,
& sororem, adhuc autem & animam suam, non potest
esse meus discipulus. Si verò cor tuum mihi tanto
amore offeras, & teipsum mihi tantâ dilectione
committas, ut quod nolo, & tibi prohibeo, quam-
libet sit difficile caveri, totum tamen amore mei
vites & odias; quod autem volo, & tibi præcipio,
quantumcunque sit durum fieri, nihilominus to-
rum amore mei servas & adimpleas, tunc incipis
me utcumque diligere ex toto tuo corde, & ex to-
ta anima, & ex tota mente, & in Carith, scilicet in
charitate esse. Qui enim habet mandata mea & ser-
vat ea, ille est qui diligit me. Primum autem omnium

est mandatum, Audi Israel: Dominus DEUS tuus
DEUS unus est: & diliges Dominum DEUM tuum
ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota
mente tua. Hoc est primum & maximum mandatum.
Quod quia non potest servari sine dilectione
proximi, eò quod qui non diligit fratrem suum, quem
videt, non potest DEUM diligere quem non videt; id eò
secundum mandatum simile huic est: Diliges proxi-
mum tuum sicut teipsum: scilicet in quo, & propter
quod, debes diligere teipsum: In bono verò, &

non in malo debes te diligere, si enim in malo te
diligeres, jam non teipsum amares, sed odio habe-
res: Qui enim diligit iniquitatem, odit animam suam.
Ideoque proximum debes diligere sicut teipsum,
in bono & non in malo: ut omnia quacunque tu ut
faciant tibi homines, fratres & tu illis: & quod ab alio
oderis tibi fieri, id nò in aliquando alteri facias. Dilectio
enim proximi malum non operatur. Quapropter
hoc in proximo amare, & operari debes, per quod
justus fiat, si malus est; aut per quod justus perma-
neat, si bonus est.

Rufus te debes diligere, non propter teipsum,
sed propter DEUM. Quod enim propter te dili-
gitur, in eo finis lætitiæ, & vita beata constituitur,
cujus adipiscendæ etiam spes jam hoc tempore
consolatur. In te verò, vel in alio homine, non de-
bes spem beatæ vite ponere. Maledictus enim ho-
mo, qui confidit in homine, & ponit carnem brachium
suum, & a Domino recedit cor ejus. Debes ergo in
Domino finem tue lætitiæ & vitam beatam con-
stituere, Apostolo dicente: Nunc autem liberati à
peccato, servi autem facti DEO, habetis fructum ves-
trum in sanctificationem, finem verò vitam æternam
in Christo JESU Domino nostro. Ergo si liquide ad-
vertas, DEUM debes diligere propter teipsum, te
verò non propter teipsum, sed propter DEUM.
Cumque debeas diligere proximum tuum sicut
teipsum, debes utique eum diligere non propter se,
nec propter te, sed propter DEUM. Hoc autem
quid aliud est, quam in proximo diligere DEUM?
In hoc, inquit Joannes Apostolus, cognovimus quo-
niam diligimus nos DEUM, cum DEUM diligimus, &
mandata ejus facimus. Quæ omnia utique in præ-
paratione animi facis, si DEUM diligas propter
teipsum, & si propter DEUM diligas proximum
sicut teipsum. In his quippe duobus mandatis univer-
sa lex pendet & propheta. Plenitudo enim legis est dile-
ctio. Propter quod ad eam præcipiè habendam
hortatur Petrus Apostolus dicens: Ante omnia ma-
tuam in vobis in vestris caritatem continentem habentes,
quia charitas operit multitudinem peccatorum.

Sed tanto minus Carith, id est, caritas tua ope-
rit peccata, & est contra Jordanem, id est, contra
peccatorum descensionem, quanto minus
DEUM & proximum diligis. Minor quippe dile-
ctio minorem me: ut peccatorum dimissionem,
sicut scriptum est: Cui minus dimittitur, minus dili-
git: tanto verò magis Carith, id est, caritas tua
operit peccata, & est contra Jordanem, id est, con-
tra peccatorum descensionem, quanto magis
DEUM & proximum diligis: quoniam major dile-
ctio majorem meretur remissionem peccato-
rum, quemadmodum scriptum est: Remittuntur ei
peccata multa, quoniam dilexit multum. Ecce expolui
tibi quartum gradum, quo attingete queas ad
prophetialis perfectionis bonum.

CAPVT VII.

Ad perfectionem charitatis Monachis
maximè conducere paupertatem, casti-
tatem, obedientiam, & eremi
solitudinem.

Restat nunc attendas qualiter ad culmen per-
fectionis prophetica, & finem monastica vite
eremitica per hos præmissos quatuor gradus
per venias. Sequitur enim in propositione mea: Et
ibi de torrente bibet. Nempe expedit tibi Sipientis
exemplo abstrahere à vino carnem tuam, ut anima tua

tuam fr-
Lustro
Quam
quod u
vino in
ac tota
reore r
Re
rim t
in tot
in G
allic
ficat
perfe
me in
Car
abloc
12.
non
plidi
infla
dion
here
ter
tot
di
no
fe
à
p
m
tu
co
Bisom
cita ere
nuant
charita-
tem.
2. Tim.
Charit
tem ac
cenda
ardua
Etel. 2.
1861

Proverb. 20.

tuam transferas ad sapientiam, devotesque stultitiam. Luxuriosa enim res est vinum, & tumultuosa ebrietas. Quicumque his delectatur non erit sapiens: Propter quod ut facilius ad veram pervenias sapientiam, a vino in Carith abstinere, & in remedium tuæ stultitiae, ac tutamentum vitæ tui corporis, bibes ibi de torrente materiali, scilicet de aqua torrentis.

Interpretatio mystica torrentis.

prov. 10. 12.

Reminiscere tamen qualiter antequam dixerim tibi: Es ibi de torrente bibes, præmissi: Abscondere in torrente Carith. Quod ideo prædixi, quia ad hoc ut de torrente spiritualiter bibas, oportet te prius in Carith, scilicet in charitate abscondi: in qua non illico absconderis cum in ea esse incipis; quoniam sicut dictum est, non quantumlibet charitas, sed sola perfecta operit universa delicta. Licet ergo mox ut me incipis ex toto corde diligere, sis verè in Carith, id est, in charitate; non tamen es protinus absconditus in Carith, id est, in charitate: quia non confestim es totaliter divisus ab actuali cupiditate peccati. Non enim mox quiescunt, immo insurgunt in te carnales concupiscentiæ, & cogitationes immundæ conantes cor tuum in verita trahere, & à dilectione mea totaliter evellere: propter quod nondum potes perfectè diligere me ex toto tuo corde.

Nam etsi cor tuum retineat tunc assidue dilectionem meam habitualiter in se; adhuc tamen non potest tranquillè per actualem amorem perfectè ferri in me. Quoniam, nè totaliter decidat à mea dilectione, oportet te tunc intendere ad expugnandum insurgentes cogitationes immundas, & carnales concupiscentiæ, contrarias dilectioni meæ. Quas cum velut illicitas edomneris, non tamen continuò in Carith, id est, in charitate absconditus eris: quia nondum me ex toto corde tuo perfectè amabis. Adhuc enim restabunt multa tibi licita, quæ per me nec præcepta sunt tibi, nec veritate ut nuptiæ, divitiæ, negotia secularia, & similia, quæ supra memoravi. Quibus cum te implicas, etsi cor tuum non divellant totaliter à mea dilectione, tamen non facillè sinunt te de me cogitare, sed frequenter te impediunt à mei consideratione, & cor tuum subducunt à meæ dilectionis fervore. Quo quanto minus inflammaris, tanto minus ex toto corde tuo me diligis; quando autem me minus diligis, tanto minus in Carith, id est, in charitate absconderis: & quanto minus in charitate absconderis, tanto minus ad perfectionem propheticam, & ad finem monasticæ vitæ eremiticæ tendis.

Tu ergo fili mi, ut promptus queas abscondi in Carith, id est, in charitate, & ad finem destinatum pertingere, ibique de torrente bibere, evita non solum ea per me tibi prohibita, quæ te totaliter à mea dilectione separant, ut sunt carnales concupiscentiæ ei contrariæ, & cogitationes immundæ; sed etiam diffuse ea, quæ te ab ardore dilectionis meæ retardant, ut sunt ea, quæ tibi propterea lupèrius dissuasit, scilicet divitiæ & nuptiæ, ac cætera, quæ in se negotia secularia implicanti: Nemo enim militans DEO implicat se negotiis secularibus, ut ei placeat, cui se probavit. Illa verò summo studio exquire, quæ te ad meæ dilectionis ardorem vocant: ut sunt præcepta Legis meæ, & ea quæ propterea tibi supra persuasi, scilicet paupertas & carnis concupiscentiæ crucifixio, obedientia, & voluntatis propriæ abrenunciatio, continentia & eremi solitudo.

Nam si in mandatis & consilijs meis taliter exercitatus fueris, ut non solum cogitationes immundas, & carnales concupiscentiæ dilectioni meæ contrariæ, sed etiam cætera fervorem dile-

Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

ctionis meæ impediencia & retardantia à te fugaveris; & si ea, quæ amori meo opitulantur ita elegeris, ut inde tam ferventi amore me totaliter diligas, tamque vehementi dilectione mihi tranquillè adhaereas, quod nullum desiderium contrarium dilectioni meæ, vel ejus impeditivum in mente tua sentias, tunc incipis me diligere perfectè ex toto tuo corde, & in Carith, id est, in charitate absconditus esse, adque finem destinatum pertingere. Finis enim præcepti est charitas de corde puro, & conscientia bona, & fides non ficta. Quicquid enim tibi in lege mea præceptum, aut consilio, sive de eremita, sive de cogitationibus immandis, & carnis fugandis à te cogitationibus immandis, & carnis ac mundi concupiscentijs, ut cor tuum ab his purum teneas; sive de exhibendis proximo officijs, & vitandis ejus offensis, ut sine reprehensione conscientiam bonam ad eum habeas: sive de impendendis cultui meo obsequijs, ut ex fide non ficta sed verè, mihi deservias; totum hoc ad hunc finem tibi suadeo, ut de corde tuo puro, & conscientia bona, & fide non ficta, prodeat liberè charitas tam fervens & vehemens, tamque pacificè cor tuum totaliter sine renulo conjungens, ut nihil penitus contrarium dilectioni meæ, vel ejus retardativum cor tuum in te sentiat, sed tranquillè in amore meo totaliter conquiescat: Quod nihil aliud est, quam habere cor purum ab omni peccati actualis sordè, & esse absconditum in Carith, id est, in illa charitate, de qua Sapiens ait: Universa delicta operit charitas. Cum ergo ad finem hunc prophetialis, ac monasticæ vitæ eremiticæ perveneris, & ita in Carith, id est, in charitate absconditus fueris, tunc ibi de torrente bibes: quia in hac tam perfectà tui conjunctione ad me, potabo

quæ ad cordis puritatem requiritur? Pocolo amicitia, & te, & tuos sodales, illo torrente, de quo Propheta se. Psal. 33. Scribitur enim: Si reversus fueris ad omnipotentem, edificaberis, & longè facies iniquitatem à tabernaculo tuo; dabit pro terra silicem, & pro silice torrentes aureos, eritque omnipotens contra hostes tuos, & cervabitur tibi argentum. Tunc super omnipotentem delictijs afflues, & elevabis ad DEUM faciem tuam. Ubi mentis vide, si ad DEUM ex toto corde tuo, sicut præmittitur, revertaris, qualiter in bonum gradatum edificaberis.

Primò quidem longè facies iniquitatem à tabernaculo, id est à corde tuo: quia antequam cum omnipotente conjungi non posses, sicut scriptum est: Si dixerimus quoniam societatem habemus cum DEO, & in tenebris ambulamus, mentimur. Quoniam iniquitates nostræ dividerunt inter nos & DEUM nostrum, & peccata nostra absconderunt faciem ejus à nobis.

Secundò pro terra, id est, terrenis affectionibus & divitijs à te dimissis, dabit tibi DEUS silicem, id est, fortem & ardentem charitatem. Est enim silix lapis durus & fociatus, à quo salit ignis, & significat illam perfectam charitatem, de qua Sapiens ait: Fortis est ut mors dilectio, dura sicut infernus amulatio: lampades ejus lampades ignis, atque flamma dum erat rum. Hanc dat DEUS, sicut ait Apostolus: Charitas DEI diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis.

Tertiò pro silice, id est, forti & perfectà charitate servata à te, dabit tibi DEUS torrentes aureos; id est, videlicet, ineffabiles & suaves delicias spirituales, de quibus scriptura est: Oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit DEUS his, qui diligunt eum. Hæ quidem deliciae dicuntur torrentes, quia instat torrentis cum impetu, & magna voluptatis abundantia, ad mentem prophætæ confluvit: sicut scriptum est: Torrentes redundant fons sapientia. Sed sicut torrentis ortu solis quod ardore paulò

Etiam licita extenuant charitatem.

2. Tim. 2. Charitatem accendunt ardua.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

ardore citò arefcit; ita dapes illæ spirituales orã carnis cupiditate, mox à mente prophete difcedunt & torrefcunt. Sunt ve-ò hi torrentes auris, id est, fulgentes tam ex ardore dilectionis DEI, ex qua ad mentem prophete profuunt; * quàm ex manifesta notitia DEI, ad quam hominem propheticum secte è perducunt, sicut Dominus ait: *Qui diligit me diligetur à patre meo, & ego diligam eum, & manifestabo ei meipsum.*

Quartò, eùm ad talem DEI notitiam perveneris, erit omnipotens contra hostes tuos visibiles & invisibiles, protegens te ab eis, sicut ipse ait: *Protegam eum, quoniam cognovit nomen meum.* Quin-ò, accer- vabitur inde tibi argentum, de quo Propheta ait:

*Eloquia Domini eloquia casta, argentum igne, id est, charitate examinatum. Quia enim, propter charitatem DEI, mundum & consortia hominum relinques, ut puro corde DEO inharcas; * mereberis divino abundè pectui colloquio, ita ut occulta etiam futura interdum revelentur tibi à DEO.*

Tunc ergo super omnipotentem delictis inastimabilibus afflues. & elevabu ad DEUM liberè contem- plandum faciem mentis tuam. Ecce docui qualiter ad perfectionem propheticam pervenias, & finem Monasticæ vitæ eremiticæ attingas.

* Per a- micitiam sc.

C A P V T V I I I.

De remedijs ad perseverandum in perfe- ctione vitæ Monasticæ, live Eremiticæ.

D Einceps oportet ultimò videat, quomodò in perfectione propheticæ vitæ eremiticæ perse- vereare debeas. Sequitur enim in promissione mea, *Corvusque præcepti, ut pascant te ibi.* Quod utique ad tui consolationem necessarium judicavi. Nempe licet inenarrabilibus afflues delicijs, quàm diu bibes de torrente meæ voluptatis; duplci tamen ratione tuum gaudium nondum erit plenum.

Primò quidem, quoniam vehementissimè ex toris tuis præcordijs desiderabis tunc faciem meam clarè conspiciere, quam tamen non poteris

Exod. 33. perspicuè videre: *non enim videbit me homo & rivet, quia ego lucem inhabitò inaccessibilem, quam nullus homo in hac vita videt, sed nec videre potest.*

1. Tim. 6. Secundo, quoniam dum in illis ineffabilibus delicijs, quas bibes de torrente meæ voluptatis, requiescere diutius conaberis, repentè jam propter fragilitatem tui corporis ab eis motus ad te ipsum reverteris. Corpus enim, quod corrumpitur ag- gravat animam, & terrena habitatio deprimit sensum multa cogitantem.

Hæc itaque duplici ratione, quia sanctam faci- em meam non poteris clarè cernere, & quia op- pressus corruptibili corpore non valebis diutius degustare, nec permanere in illa gloriosa dulcedi- nis contemplatione, orabis tunc, si vis in perfe- ctione perseverare, & dices incipiens gemere,

Sap. 9. DEUS DEUS meus ad te de luce vigilo, sicut anima mea ad te, quam multipliciter tibi caro mea in terra deserta, in via & in aquosa sic in sancto apparui, ut viderem virtutem tuam, & gloriam tuam. Verùm, ne tunc irremediabilibus gemitibus, & cordis casti- tudine inconsolabiliter dissolvaris, & desiderio vi- dendis me, & fame gustandi suavitatem dulcedinis gloriæ meæ, ad consolationem tui, *Corvus præcepti ut pascant te ibi.*

Quippe corvorum nomine cum ratione intel- liguntur sancti Prophetæ, tibi in exemplum dati à me: quia nequaquam de justitia sic luce super-

biunt, sed per humilitatis gloriam & infirmitatis propriæ notitiam, peccatorum in se nigredinem confitentes, ajunt: *Si dixerimus, quoniam peccatum non habemus, ipsi nos seducimus, & veritas in nobis non peccati est.* Proinde de eorum quolibet scriptum est: *Qui præparat corvo escam suam, quando pulli ejus clamant ad DEUM vagantes, eo quod non habeant cibum?* Cor- vus ejus est naturæ, quod pullorum suorum in ortu candidorum ora hiantia, huc, illucque in nido va- tuta in- gantia, & cibos expetentia respicit, quibus cibum pascen- prius non ministrat, donec per pennarum nigre- dinem proprii coloris similitudinem in eis recog- noscat: postquam ve-ò nigrescere eos conspicit, totis suis viribus eos deinceps pascit.

Sic interdum Prophete sancti à me missi nas- cuntur pulli, scilicet, discipuli, ad tantam tandem gratiam pervenientes ELI. Exemplo, ut bibant de torrente voluptatis meæ, quemadmodum & Pro- pheta ille. Sed eùm ex infirmitate propriæ naturæ nondum fuerunt ad gustandum illam suavitatem perduci, huc, illucque vagantes desiderio ad me clamandi, eò quod, desideratos cibos illius internè dulcedinis nequeant adhuc fumere: e- iano juxta id, quod scriptum est, *nisi conversi fueritis, & effici- mini sicut parvuli, non intrabitis in Regnum calorum,* debet se tunc per humilitatem adhuc reparare pul- los (id est, parvulos in bono) & formidare, ne augmentum ostendant ex malo: scriptum est *1. Pet. 2. 2.* *In multo offendimus omnes.*

Ei tamen ipsi plerumque à peccatis suis memo- riam avertunt, & considerare propriam infirmita- tem nesciunt, ac per hoc nigredinem, quam assu- munt oportet, contra mundi nitorem non ostendant. Tandè autem minus spiritalem illam refectionem interius fumere possunt, quando exterius per cul- tum vitæ præsentis quasi magis nitescunt.

Corvus igitur in pullis ora hiantia respicit, sed antequam cibum ministrat, corpus induit pen- narum nigredine in eis quærit. Quia missus à me propheta priusquam ad absconitam escam volup- tatis meæ discipulos perducatur, admonet eos, & ex- spectat, ut (exemplo sui) à nitore vitæ præsentis per humilis lamenta penitentia nigrescant, & pecca- torum propriorum nigredinem in se recognos- cant. Qui si in confessione vitæ præterita lamenta sui gemitus (velut nigrescentes plumas) ex interioribus proferant, illico Propheta hiantibus in ore præparatam à me escam ministrat: quia ad gustan- dam dulcedinem de torrente voluptatis meæ emanantem eos inviat. Quos tantò ardentiùs de tor- rente reficit, quàm-ò verius à mundi nitore eos nigrescere, per humilis lamenta penitentia, cog- noscit. Sed ut cognoscat discipuli se escam, ad *1. Pet. 3. 3.* quam Propheta, eos vocat, à merecipere, cum ratione proponitur sub petitione: *Qui præparat corvo escam suam, quando pulli ejus clamant ad DEUM vagantes, eo quod non habeant cibos? subaudi nullo præparat mihi DEUS, qui sicut scriptum est, dat escam pullis corvorum invocantibus eum.*

Tu ergo fili mi, eùm ad perfectionem Prophe- ticam, & finem monasticæ vitæ eremiticæ perve- neris, & de torrente meæ voluptatis biberis, ne inde de tanta suavitare gustata extollaris, repentè ab ea ad tempus removeberis propter fragilitatem, & corruptionem tuæ carnis. Cave ergo tunc, ne de perfectionis recto descendens tolle aliquod ex his, quæ renuntians abdicasti. Nemo enim mittens manum suam ad aratrum, & respiciens retrò, aptus est regno Dei, Quamobrem, quæ retrò sunt obliviscens, ad ea, quæ sunt priora, extendens te ipsum, persequere, do- nec per venias ad destinatum bravium superne vo- cationis. Non enim qui hæc præcepta incepit, sed qui

Psal. 62. DEUS DEUS meus ad te de luce vigilo, sicut anima mea ad te, quam multipliciter tibi caro mea in terra deserta, in via & in aquosa sic in sancto apparui, ut viderem virtutem tuam, & gloriam tuam. Verùm, ne tunc irremediabilibus gemitibus, & cordis casti- tudine inconsolabiliter dissolvaris, & desiderio vi- dendis me, & fame gustandi suavitatem dulcedinis gloriæ meæ, ad consolationem tui, *Corvus præcepti ut pascant te ibi.*

Quippe corvorum nomine cum ratione intel- liguntur sancti Prophetæ, tibi in exemplum dati à me: quia nequaquam de justitia sic luce super-

biunt, sed per humilitatis gloriam & infirmitatis propriæ notitiam, peccatorum in se nigredinem confitentes, ajunt: *Si dixerimus, quoniam peccatum non habemus, ipsi nos seducimus, & veritas in nobis non peccati est.* Proinde de eorum quolibet scriptum est: *Qui præparat corvo escam suam, quando pulli ejus clamant ad DEUM vagantes, eo quod non habeant cibum?* Cor- vus ejus est naturæ, quod pullorum suorum in ortu candidorum ora hiantia, huc, illucque in nido va- tuta in- gantia, & cibos expetentia respicit, quibus cibum pascen- prius non ministrat, donec per pennarum nigre- dinem proprii coloris similitudinem in eis recog- noscat: postquam ve-ò nigrescere eos conspicit, totis suis viribus eos deinceps pascit.

Sic interdum Prophete sancti à me missi nas- cuntur pulli, scilicet, discipuli, ad tantam tandem gratiam pervenientes ELI. Exemplo, ut bibant de torrente voluptatis meæ, quemadmodum & Pro- pheta ille. Sed eùm ex infirmitate propriæ naturæ nondum fuerunt ad gustandum illam suavitatem perduci, huc, illucque vagantes desiderio ad me clamandi, eò quod, desideratos cibos illius internè dulcedinis nequeant adhuc fumere: e- iano juxta id, quod scriptum est, *nisi conversi fueritis, & effici- mini sicut parvuli, non intrabitis in Regnum calorum,* debet se tunc per humilitatem adhuc reparare pul- los (id est, parvulos in bono) & formidare, ne augmentum ostendant ex malo: scriptum est *1. Pet. 2. 2.* *In multo offendimus omnes.*

Ei tamen ipsi plerumque à peccatis suis memo- riam avertunt, & considerare propriam infirmita- tem nesciunt, ac per hoc nigredinem, quam assu- munt oportet, contra mundi nitorem non ostendant. Tandè autem minus spiritalem illam refectionem interius fumere possunt, quando exterius per cul- tum vitæ præsentis quasi magis nitescunt.

Corvus igitur in pullis ora hiantia respicit, sed antequam cibum ministrat, corpus induit pen- narum nigredine in eis quærit. Quia missus à me propheta priusquam ad absconitam escam volup- tatis meæ discipulos perducatur, admonet eos, & ex- spectat, ut (exemplo sui) à nitore vitæ præsentis per humilis lamenta penitentia nigrescant, & pecca- torum propriorum nigredinem in se recognos- cant. Qui si in confessione vitæ præterita lamenta sui gemitus (velut nigrescentes plumas) ex interioribus proferant, illico Propheta hiantibus in ore præparatam à me escam ministrat: quia ad gustan- dam dulcedinem de torrente voluptatis meæ emanantem eos inviat. Quos tantò ardentiùs de tor- rente reficit, quàm-ò verius à mundi nitore eos nigrescere, per humilis lamenta penitentia, cog- noscit. Sed ut cognoscat discipuli se escam, ad quam Propheta, eos vocat, à merecipere, cum ratione proponitur sub petitione: *Qui præparat corvo escam suam, quando pulli ejus clamant ad DEUM vagantes, eo quod non habeant cibos? subaudi nullo præparat mihi DEUS, qui sicut scriptum est, dat escam pullis corvorum invocantibus eum.*

Tu ergo fili mi, eùm ad perfectionem Prophe- ticam, & finem monasticæ vitæ eremiticæ perve- neris, & de torrente meæ voluptatis biberis, ne inde de tanta suavitare gustata extollaris, repentè ab ea ad tempus removeberis propter fragilitatem, & corruptionem tuæ carnis. Cave ergo tunc, ne de perfectionis recto descendens tolle aliquod ex his, quæ renuntians abdicasti. Nemo enim mittens manum suam ad aratrum, & respiciens retrò, aptus est regno Dei, Quamobrem, quæ retrò sunt obliviscens, ad ea, quæ sunt priora, extendens te ipsum, persequere, do- nec per venias ad destinatum bravium superne vo- cationis. Non enim qui hæc præcepta incepit, sed qui

quis

Pulli qui in eis perseveraverit usque in finem, hic salvus erit. Et propterea vagans, instat pullorum corvi, debes ad me incessanter clamando dicere: *Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te DEUS.* Nam si ad illam dulcedinis mez prægustatam suavitatem non confestim reducaris, hoc ideo fiet, primò, ut scias, te non ex tuis meritis, sed ex mea gratia ad illam suavitatem prius pervenisse: secundò, ut ardentius eam desideres, & multiplicius desiderando, capacior reddaris ad eam adipiscendam.

Ne autem interim à perfectione penitus corruas, *Corvis præcipi, ut pascant te ibi:* quia prædecessoribus tuis Prophetis mandavi, ut te doctrina exemplorum humilis penitentia pascant, qua peccatorum in te nigredinem humiliter recognoscebant, & nitorem vitæ carnalis vitabant. Quapropter, ut interim saturatus esse queas, eorum doctrina avidè pascaris, sicut scriptum est: *Sapientiam Antiquorum omnium exquire sapiens, & in Prophetis vacabit.* Quoniam si eorum exemplo, à nitore vitæ præsentis, per propria fragilitatis notitiam, & vetæ humilitatis modestiam, instat pullorum corvi totus nigrescas, per devotam orationem, ac debitam peccatorum confessionem copiosos lamenti gemitus, (velut nigrescentes plumas) ad DEUM proferas: tunc redacet te DEUS iterum ad gustandam gratiæ dulcedinem effluentem de torrente voluptatis suæ. Hinc enim scriptum est,

Matth. 6. Considerate corvos, quia non seminant, neque metunt, quibus non est cellarium, neque horreum, & DEUS pascit illos. Ecce docuit te, quomodo debeas humiliter perseverare in perfectione vitæ eremiticæ.

CAPVT IX.

ELIAM Prophetam per abrenuntiationem divitiarum, castitatis puritatem, & voluntatis propriæ negationem, ad perfectionem vitæ eremiticæ pervenisse.

ELIAS itaque, audita à DEO præfata lege perveniendi ad propheticam perfectionem, & monasticæ vitæ eremiticæ finem, & perseverandi in eadem, consideravit, *Quod non auditores, sed factores legis justificabuntur:* propter quod ex totis suis præcordiis studuit ad dictam perfectionem propheticam, & finem monasticæ vitæ eremiticæ pervenire, & legem ad eam perveniendi, quam à DEO audierat, opere adimplere, sicut de eo ita legitur scriptum in superiori lectione libri Regnorum: *Abijt ergo ELIAS, & fecit juxta verbum Domini: cumque abijisset, sedit in torrente Carith, qui est contra Jordanem: corvi quoque deserebant ei panem, & carnes manes, similiter panem, & carnes vespere, & bibebat de torrente.* Hæc autem verba præmissa exponemus, tam historicè, quam mysticè: quia utroque modo de ELIA verificata suere.

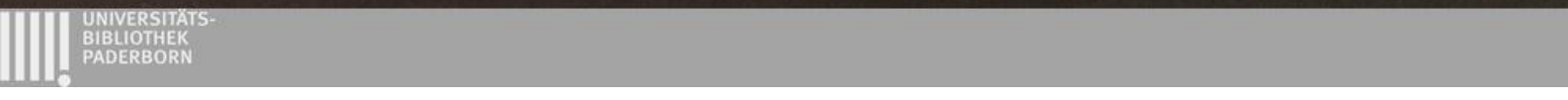
Quid sit Abijt ergo ELIAS, Quò abijt? contra Orientem, hoc est, contra originale suæ carnis cupidinem. Quia enim in carne ejus non inhabitabat bonum, arbitratus est, se esse debitorem non carni, ut secundam carnem viveret, quia sicut inquit Apostolus, *Si secundum carnem vixeritis, moriemini: si autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis.* Ideo ELIAS (ut in spiritu perfecte à DEO viveret) crucifixi carni suam cum vitiis, & concupiscentiis, mortificans membra peccati, quæ sunt super terram, fornicationem, libidinem, immunditiam, & concupiscentiam ma-

Rom. 8. *Si autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis.* Ideo ELIAS (ut in spiritu perfecte à DEO viveret) crucifixi carni suam cum vitiis, & concupiscentiis, mortificans membra peccati, quæ sunt super terram, fornicationem, libidinem, immunditiam, & concupiscentiam ma-

lam, à forti quodammodo antecessoribus suis: quoniam ut per puritatem castitatis, & incorruptionem suæ carnis æquaretur Angelis ad conversationis imitationem, seipsum (propter DEUM) virginitate perpetua primus hominum sponte decoravit. Qui seipsum proflus abnegans, & voluntati propriæ abrenuntians, semper superioris (id est DEI) voluntatem proflus sequutus fuit, quemadmodum de eo scriptum est: *Abijt quocumque eum ferebat voluntas, scilicet DEI.* Sequitur, & *fecit juxta verbum Domini, quia scilicet, de terra, & de cognatione sua, & de domo patris sui* in solitudinem recessit, DEO pro ipso aliquid melius tunc providente, ut scilicet à morte eriperetur, & ad perfectionem vitæ monasticæ traheretur. Quippe populus Israël per Achab Regem recenit seductus adorabat tunc Baal, tanquam Deum largiorem pluviarum, & fertilitatum, ceterorumque temporalium bonorum. Non advertebat autem populus ille, omnia hæc provenire à vero DEO Israël, & non à Baal, sicut Dominus conqueritur per prophetam, dicens: *Et hæc nefecit, quia ego dedi ei frumentum, vinum, & oleum, & argentum multiplicavi, & aurum, quæ fecerunt Baal.* Ob hoc volens ELIAS tunc Regi Achab, & populo Israël ostendere, illam esse veram DEUM, quem ipse colebat, & Baal esse falsam Deam, quem Rex instigante reginâ noviter à populo adorandum introducebat, prædixit ei verbo Domini, quod quantumlibet invocarent Baal, pluviam eis largiri non posset, nec annis illis ros, aut pluvia super terram descenderet donec pro hoc ipse ELIAS DEUM Israel peoraret. Et quia propter carentiam pluvie sequuta fuit tunc famēs vehemens in regno Samariæ, idè quærebatur eum rex interficere. Sed ELIAS priusquam à rege quæreretur, *fecit juxta verbum Domini, Quoniam ne à rege inveniretur, recessit n. tu DEI de terra, & de cognatione sua, & de domo patris sui* in solitudinem, relinquens de cæteris mundanas divitias, non solum mente, sed etiam opere: ne per domesticam curam, aut per facultates, & terrenas possessiones, impediretur à consecutione perfectionis vitæ monasticæ, ad quam per DEUM tunc vocabatur ipse.

Sequitur, *Cum abijisset, sedit in torrente Carith, qui est contra Jordanem:* quia scilicet, squalorem eremi tunc ELIAS cum silentio æquantiter sustinens, monachalem vitam eremiticam primus hominum à proposito servare studuit, quam bene secundum etymologiam nominis in solitudine torrentis Carith inchoavit. Interpretatur enim Carith, divisio, ut etiam nomen loci, in quo sedit, indicaret eum esse divisum à consortio, & vita sæcularium hominum. Sedit itaque solitarius in torrente Carith, deducens quasi torrentem lachrymas per diem & per noctem; ut sic esset contra Jordanem, id est, contra peccatorum descensionem: Quatenus ex suæ vitæ conversatione innotesceret, quàm rectè à proposito primus hominum officium monachi ipse tunc inchoaret. Monachus enim dominiceps ipse fuit, quia singularis, sive solus, & in solitudine sedit, peccataque sua, & aliorum solitarius uberrimè luxi. Mysticè autem, *Cumque abijisset ELIAS contra orientem,* id est, contra originale suæ carnis cupidinem, *sedit in torrente Carith, qui est contra Jordanem:* quia in Carith, id est, in DEI charitate eum dividente à Jordane, Elias, id est, à peccatorum descensione, ex tunc semper existit, sicut ipse ait: *Vivis Dominus exercituum ante cuius vultum sto.* Jure autem merebatur ipse ante celsitudinem divini Majestatis stare, quia in iano culmine perfectionis gressum animi fixerat,

ELIAS primus omnium perpetuam virginitatem servavit. Vita monasticæ perfectionis. Off. 2. Spirit. VIII 26

ut nullus ex mulierum natis fuerit unquam ex potior in plenitudine perfectionis. Licet namque *Matth. 11* Saluator dixerit, *Inter natos mulierum non surrexit maior Iohanne Baptista: ELIAM* tamen Joanni esse æqualem, Angelis Gabriel evidenter testabatur, dum Zachariam affans, Joannem *in spiritu & virtute ELIÆ* præire Christum asseruit. Cujus ELIÆ cor, dum in deserto ex ferventi charitate intra se concalet, † & in meditatione sua ignis divini amoris exardesceret, gustabat frequenter ineffabilem DEI gloriam, & *sedebat*, id est, quiescebat, in torrente voluptatis divinae, quo DEUS potat diligentes se: dicente Propheta, *Torrente voluptatis tua potabis eos.* Sed quamvis satageret tunc ELIAS in contemplatione tam ineffabilium deliciarum assidue requiescere; * oppressus tamen corruptibili corpore, nequibat in eis diutissime permanere. *Contra apathia.* Qui ad semetipsum reversus, modò lætatur in corde tacidè ex recordatione suavitatis gustatæ; modò verò gemit validè ex desiderio & fame gustandi suavitatem dulcedinis tam jucundæ.

3. Reg. 17 Sequitur: *Corvi quoque describant ei * panem & carnis mane similiter panem & carnes vesperti. Quibus cibis ELIAS exinanitum corpus in deserto reficiebat: tantum ne deficeret. Nec dubium quin DEUS panem & carnes illas ministraret per corvos ei deferenda. Sic enim antequam ad torrentem Carith iret, prædixit ei DEUS: Corvi præcipi, ut pasiant te ibi. Propter quod ELIAS dum in Carith existeret, confidens in Domino, escam suam in manu DEI committebat, cui cura erat de eo. Illa autem omnia ad hanc vitam necessaria adiecit ei DEUS, quia ipse primum querebat regnum DEI & iustitiam ejus.*

Mysticè verò, Prophetæ prædecessores sui, diæi corvitatione superiori, *describant ei panem* doloris & penitentiae, & *carnes* humilitatis veræ. *Manè*, id est, quando ipse ex recordatione suavitatis gustatæ lætatur: *similiter & vesperti*, dum scilicet absentia illius suavitatis gustatæ tristatur. * Quippe ne de ineffabili jucunditate sibi *liberata* ipse ex tristitia dissolveretur, *Corvi describant ei panem*; de quo scriptum est, *Cibus nos pane lachrymarum.* Nam sicuti Prophetæ eorum exemplis sibi in divinis scripturis relictis, reducebant ei ad memoriam nigredinem suorum peccatorum; ex quorum consideratione satiatatur ipse lachrymarum dolore: propter quod humiliter reputabat se indignum bibere illam ineffabilem suavitatem, quam non ex suis meritis, sed ex Dei gratia considerabat se prius gustasse. Similiter ne in lætitia ex recordatione suavitatis gustatæ ipse per inanem gloriam extolleretur, corvi deferabant ei carnes: quia sancti Prophetæ eorum exemplis ad memoriam ei reducebant suæ carnis fragilitatem, & corruptiones, quæ auferabant ab eo illas delicias tam suaves. Cujus fragilitatis partus agnitione humilis manebat, in se cernens, quod *omnis caro fenum, & omnis gloria ejus tanquam flos feni.* Tam igitur ex fragilis carnis consideratione, quam ex peccatorum suorum recordatione, fuerunt ei lachrymae suæ panes die ac nocte: dum corvi, id est, Prophetæ, dicebant ei quotidie, ubi est DEUS tuus? Hæc verò dicentibus Prophetis; recordatus scilicet quòd ex peccatorum nigredine, & ex propria carnis fragilitate movebatur ipse ab illa arcana DEI participatione *effundebat in se animam suam*: quia per devotam orationem, & humilem peccatorum confessionem, copiosos lamenti gemitus ad DEUM proferebat.

Eccl. 2. Sequitur: *Et bibebat de torrente*, id est, de aqua torrentis, *abstrahens à vino carnem suam: ut animum*

suum *transferreret ad illam salubrem sapientiam*, de qua scriptum est: *Torrentes redundant: fons * sapientie.* get no. Sic rursus in spiritu raptus transibat ELIAS in *domum DEI: A Sapiens* cuius ubertate inebriabatur ipse, & torrente voluptatis ejus potabatur. Hoc itaque prædicto modo prophetalem vitam monasticam ducebat ELIAS in eremo.

CAPVT X.

ELIAM in torrente Carith cœpisse suos discipulos, nempe Filios Prophetarum ad vitam monasticam erudire, & quare appellati *sint prophetæ*

Denique ELIAS in monastica vita eremitica, *Elas* perquam primus hominum à proposito inchoatum averat, successores post se in perpetuum relinquere instituit disposuit. * Qui ut Pater primus Monachorum successerit, in suos discipulos elegit quosdam viros, qui sibi incederent ad eum, in solitudine torrentis Carith incederent, tunc latentem, confugiebant; ne per regem Achab, & reginam Jezabel cogerentur, sicut & ceteri Monasteri populares, adorare Baal. Viri quippe isti timore Dei repleti, cernentes ELIAM ita verbo Domini tunc continere cælum, quòd pluviam non dabat super terram, ad eum tanquam ad magnum veri DEI cultorem accedebant * occulenti solitudine Carith, ut sub ejus doctrina in cultu veri DEI totum peristere possent, & idololatriam vitarent. Hos bus eritque Domini devotos viros ELIAS, secundum tantæ formam à DEO ei traditam, habuit suæ monasticæ vitæ primos discipulos, & imitatores veros. Quos etiam docuit *prophetare*, id est, ad laudem Dei psalmos & hymnos cum instrumentis musicis canere. Consideravit enim quod *bonum est confiteri Domino, & psallere nomini ejus altissimo, ad annunciandum manè misericordiam suam, & per noctem veritatem suam in decachordo psalterio cum cantico in cithara.* Sapiens igitur de his omnibus ELIAM commendans, sibi in laudem ejus ait: *Prophetas suos successores post se.* Hæc autem Sapiens verba quidam in cortice considerantes, ad hunc sensum interpretari conati sunt: ut quia ELIÆ prædixit DEUS, *Elisum unges prophetam pro te*; idè æstimaverunt Sapiens consequentes S. ELIÆ dixisse, *Prophetas suos successores post te.* Quasi ex hoc liceret suos successores facere prophetas, id est, futura prænuntiantes: quia DEUS ei dixit: *Elisum unges prophetam pro te.* Sed an hic sensus intentioni Sapiens conveniat, non satis patet. Ait enim Apostolus Petrus: *Non voluntate humana est aliquando allata propheta: sed Spiritu sancto inspirati locuti sunt sancti DEI homines.* Quomodo ergo ELIAS faceret prophetas, id est, futura prædiceres; qui non à voluntate humana, sed à solo Spiritu sancto efficiuntur? Quemadmodum & Apostolus Paulus testatur, dicens: *Alij datur operatio virtutum, alij propheta, alij discretio spirituum.* Hæc autem omnia operatur unus atque idem Spiritus, dividens singulis prout vult. Non est ergo putandum quòd ELIAS prophetas tales fecerit, quos solus Spiritus sanctus constituit. Quapropter præmissum sensum ab intentione Sapiens devium relinquentes, ad mentem Sapiens enucleandam properamus.

Scimus quidem in divinis scripturis non solum istos appellari *prophetas*, qui futura prævident & *Propheta* prænuntiant; sed etiam illos, qui ad hoc officium *re* dupliciter instituti, ut cum instrumentis musicis devotè ceter ac Deum laudent, & ei psallant. Quid enim aliud est capitur in quod in libro Paralipomenon sic legitur? *Perrò Scripturæ cantores sicut.*

cantores filij Asaph stabant in ordine suo, juxta præceptum David, & Asaph, & Eman. & Idithum Prophetarum David. Hoc quippe in loco Asaph, Eman, & Idithum, idè dicitur sunt Prophetæ David, quia per eum erant instituti cantores ad psallendum DEO cum instrumentis musicis. Quemadmodum alitè in eodem libro sic scribitur: *David & magistratus exercitus segregaverunt in ministros filios Asaph, & Eman, & Idithum, qui prophetarent cum citharis & psalterijs, & cymbala, secundùm numerum suum, dedicato sibi officio servientes.* Et post pauca: *Idithum in cithara prophetabat super omnes consistentes & Laudantes Dominum.* Filij ergo Asaph, & Eman, & Idithum hoc in loco dicitur sunt prophetare, non idè, quia futura præviderent, vel prænunderent, sed quia DEUM laudabant, & cum instrumentis musicis ei psallebant: sicut paulò pòst ibidem scribitur: *Universi sub manu Patris sui ad cantandum in templo DEO, distributi erant in cymbala, & psalterijs, & citharis in ministeria domus DEI, juxta regem, Asaph videlicet, & Idithum, & Eman.*

Quamobrem dum Sapiens sancto ELIÆ dixit: *Prophetas facis successores post te,* non idè hoc dixit, quòd ELIAS suis successoribus spiritum prævidendi, vel prænunderandi futura conferret; sed idè potius, quia ELIAS monachos successores post se instituit, non tantùm ad vitam monasticam observandam secundùm formam à DEO sibi traditam; sed etiam ad hoc officium, ut scilicet prophetarent, hoc est, ut in psalmis, & canticis, & hymnis devotè DEO psallerent: & ut DEUM non solum corde & ore, sed etiam cum instrumentis musicis laudarent. Et propter eam appellati sunt *Prophetæ*, id est, psallentes: & eorum vita dicta est prophetica, id est, ad psalmos cum instrumentis musicis DEO canendos dedicata. Et quia in psalmis taliter DEO canendis, & in observanda vita monastica secundùm formam per DEUM traditam ELIÆ, obtemperaverunt ipsi prompto corde sancto illi Prophetæ; meruerunt ob hoc benedicti à Sapiente dicente eorum Patri ELIÆ: *Beati sunt, qui te audierunt, & in amicitia tua decorati sunt.*

Hi quidem sunt illi Prophetæ Domini, quorum liber Regnorum meminit centum fuisse per Abdiam à nece præservatos, & in speluncis absconditos: cum regina Jezabel cæteros eorum interficeret. Quos divina Scriptura illic appellat *Prophetas Domini*; non quia tunc futura præviderent, seu prænunderent; sed quia, ut prædiximus, cum instrumentis musicis psalmos, cantica, & hymnos DEO devotè psallebant. Quod et histibi perspicuum fiet: Legimus enim in libro Regnorum, quòd cum ELIÆ indicasset Abdias se in speluncis abscondisse & observasse centum in dictis Domini Prophetis; ELIAS mox in monte Carmeli populo Israëlítico dixit: *Ego remansi Prophetæ Domini solus.* Sed cum ELIAS tunc non ignoraret centum ex his Prophetis Domini per Abdiam fuisse à nece præservatos; quomòdò, salvà à mendacio conscientia, poterat vir DEI populo dicere, *Ego remansi Prophetæ Domini solus?* Absit autem, vel suspicari quòd mentiretur tantus Prophetæ, cujus verbum, teste Sapiente, *ardebat quasi facula*; vel arbitrari quòd ignoraret tunc alios Prophetas Domini præter se vivere. Quomodo namque hos vivere ignoraret ELIAS; qui neque numerum Prophetarum Baal ignorabat, quos tunc revelabat, quadringentos quinquaginta, & prophetas lucorum quadringentos esse? Nonne etiam per Abdiam recte certificatus erat, quòd centum Prophetas Domini Abdias ipse in speluncis absconderat, & à morte præservarat? Cum ergo hos Prophetas

Domini vivete ELIAS non ignoraret; quomòdò verum loquebatur populo dicens: *Ego remansi Prophetæ Domini solus?* Nisi idè verum diceret, quia sciebat quòd nullus præter eum erat tunc in regno Israël *Prophetæ Domini* talis, qui futura prænunderet per spiritum Domini, vel prænunderet; quantumvis, eo sciente, essent tunc in Israël hi *Prophetæ Domini*, quos Abdias in speluncis abscondens à morte præservarat? Sed quia isti viri sunt in Scriptura divina *Prophetæ* appellati, è quòd devotè cum instrumentis musicis DEO canebant, non autem è quòd futura tunc præviderent, vel prænunderent, sicut solus ELIAS in regno Israël tunc per spiritum Domini futura prævidebat & prænunderabat; propterea ad hunc sensum verè, & à sua mente procul mendacio ELIAS dixit tunc populo: *Ego remansi Prophetæ Domini solus.* Nullus quippe præter eum Prophetæ, prænunderens per spiritum Domini futura, in regno Israël tunc remanserat: quoniam filij Israël eos omnes occiderant. Quemadmodum ELIAS, fugiens postmodum in speluncam montis Oreb propter metum Regine Jezabel, volentis etiam eum occidere, conquens de nece dictorum Prophetarum, Domino dixit: *Dereliquerunt pactum Domini filij Israël, altaria tua destruxerunt, & Prophetas tuos occiderunt gladio, & relictus sum ego solus.*

CAPVT XI.

Quo tempore ELIAS in monte CARMELO prima professionis monasticæ fundamenta jecerit; & quare ejus discipuli fuerint *Filij Prophetarum* nuncupati?

Cum autem de spelunca montis Oreb, in qua Caliquandiu mansit, fuisset ELIAS jussu DEI reversus in terram Israël, recollectis ipse in unum suis discipulis in monte CARMELI, * pro inus * Nova studuit, secundùm formam à DEO sibi traditam, forma denuò inducere eos ad observandam vitam monasticam: quos etiam sollicitè docuit disciplinam propheticam, ordinans ut devotè in psalterio, & prophetici hars, & cymbalis jubilationis DEUM laudarent. Cui officio prius non potuerant perfectè intendere propter graves persecutiones, quas passi fuerant à rege Achab, & præcipuè à Jezabel uxore sua. Sedatis autem per DEUM persecutionibus illis, ex tunc quosdam horum monachorum excellentes viros, cæteros perfectius cum instrumentis musicis DEO in psalmis devotè jubilantes, constituit DEUS Prophetas: qui videlicet, sicut ELIAS ventura prophetarent.

Per hunc quippe psalmorum jubulum aperiebant ita devotè Domino penetralia mentium, ut frequenter in eorum corda immitteret DEUS Prophetæ spiritum. Propter quod, dum de occultis certificati à Domino volebant, ad hunc psalmorum jubulum devotissimè recurrebant. Hinc in libro Regnorum legimus quòd ELISEUS in hac disciplina eruditus, dum per regem Josaphat esset quadam vice de futuris consultus, & deesset sibi tunc Prophetæ spiritus; psaltem ad se adduci fecit, in cujus cantu cor devotè Domino aperiens, Prophetæ spiritum de quo æstus à DEO accepit. Divinà itaque disponens sapientià, ex tunc factum fuit quòd ELIAS multiplicatis istis monachis per eum institutis, quosdam ex eis excellentes Prophetas, qui futura prævidebant, assumpsit ad hoc

3. Paral. 25. *Idem.*

1. Paral. 25. *Idem.*

1. Paral. 25. *Idem.*

3. Reg. 18. *Idem.*

3. Reg. 18. *Idem.*

3. Reg. 18. *Idem.*

3. Reg. 18. *Idem.*

LESU

Spirit. II VIII 26

Effectus jub. li Psalmorum.

4. Reg. 3.

Elis Monachorum Institutio.

hoc

am
ceptis
prophe
am
remica
ro incho
elinquere
achorum
vior, qui
is Caris
regem A
cut & ce
isti timo
no Domi
non da
magnum
in solitu
veri DEL
ent. Hos
secundùm
monasti
es veros
id laudem
ntis musi
d bonam
mini equ
erico diam
achordo
itur de hi
in laudem
ac sui em
derantes,
: ut quia
prophetam
sequentes
res post
cere pro
DEUS ei
in hic sen
ntis pater
ate huma
vitu sancto
quomòdò
pra
olospira
postolus
rio virtu
1. Co
tas autem
videns fin
quòd
lus Spiri
æmillum
elinquen
peramus
on solum
vident & Prophe
officiam re daps
dis devotè ceter
aliod est episcop
? Però Scipio
cantores sic.

Discipli-
na prophe-
tica.

Ratio
nova ap-
pellationis
Filiorum
prophe-
tarum.

hoc officium; ut scilicet cum eo, & post eum, dictos monachos sollicitè in vita monastica secundum formam à DEO sibi traditam erudirent, & in disciplina prophetica, id est, in psalmis in psalterio canendis, eos instruerent; & ita diligenter eorum curam gererent, ac si filij eorum essent: & propterea hi monachi, qui priùs, ut prædiximus vocabantur *Prophetae*, postmodum vocati sunt *Filij Prophetarum*: quia dictorum excellentium Prophetarum huius Religionis erant discipuli, & in prophetica ac monastica disciplina, sub regimine ipsorum, quasi Patrum suorum, constituti; & inde imitatores sanctorum morum, & virtutum illorum Prophetarum. Et sub hoc titulo, quo dicebantur *Filij Prophetarum*, fit sæpè in libro Regnorum, de his monachis mentio.

CAPVT XII.

De discipulis magni ELIAE, & primò de S. Iona Propheta.

IGitur cum eorum Religio esset jam tempore ELIAE tam multiplicata, quòd, tam in eremis, quam in civitatibus suburbij, erant plures eorum cunei; necesse fuit, ut præter ELIAM, quidam ex eis excellentes Prophetæ, discipuli ELIAE, cuneos eorum regerent & gubernarent. Quos Prophetas Monachi prædicti vocabant Patres suos, & ipsi dicebantur filij dictorum Prophetarum. Et inde inolevit quòd rectores huius Religionis semper appellati sunt à subditis *Patres*. Horum autem Prophetarum Eliae discipulorum, non quidem omnium, sed paucorum, id est, quatuor ex præcipuis, decet hic aliqua succinctè memorari.

Præpositi
Ordinis
Carmeli-
tarum Pa-
tres ap-
pellati.
* Consen-
tit traditi-
oni Epi-
stolæ
Hieronymi
de vita &
morte
Proph.
Irenæi
in Prolo-
go Jonæ.
† 3. Reg. 17.
* 3. Reg. 18.
Discipuli
na pro-
phetica
vite mo-
nasticæ.
3. Reg. 18.
* Verben-
dum erat
viri, juxta
lxx.

Inter hos Prophetas ELIAE discipulos primus ordine temporis ad vitam Monasticam per ELIAM vocatus fuit sanctus *Jonas* de regione Gerh, quæ est in Ofsir, filius illius *† mulieris vidua*, cui ligna colligenti, in Sarepta Sidoniorum ELIAS obviavit, & in cujus domo latuit dum Rex Achab *per omnes gentes & regna* eam ad mortem perquiri fecit. Hunc *Jonam* puerum ELIAS tunc resuscitavit à mortuis, cum sustentaretur in domo ejus matris: quem ob hoc mater, ex devotione, tradidit ELIAE erudiendum in disciplina prophetica vite monasticæ. Et factus ELIAE discipulus, ministrabat ei. Cum autem oraret DEUM ELIAS pro pluvia in monte CARMELI, misit semel hunc *Jonam* puerum, ut de monte prospiceret, si aliquid in mari appareret: *Qui cum contemplatus esset, ait: Non est quidquam.* Et rursus dixit ei ELIAS: *Revertere septem vicibus.* Et in septima vice vidit *Jonas nubeculam parvam quasi vestigium* hominis ascendentem de mari. Quod cum ELIAE renunciaasset, agnovit ELIAS pluviam grandem tunc descensuram super terram. Quam pluviam fore venturam *Jonas* per ELIAM missus regi Achab eam desideranti indicavit.

4. Reg. 9.
* Etiam
Prophe-
tæ de
Jonas,
3. Reg. 18
† quoad
discipuli
erant S.
Elia.
† *Jonas*
apud
Graecos
contro-

conversione dolebat; quia hæc occasione suum populum Israel ruiturum timebat. Sed Dominus ostendens ei tempus novissimæ ruinæ populi Israel nondum venisse, iussit eum ad terram Israel redire, & prophetae terminos Israel ab introitu Emath usque ad mare solitudinis restituendos per Jeroboam regem Israel.

CAPVT XIII.

Vita S. Helisei, discipuli B. ELIAE.

ALius Propheta, & supremus ELIAE discipulus, fuit sanctus ELISEUS, ex patre vocato Saphar, de urbe Abelmeula, sita in regione Zelmaani; & sicut in libro Regnorum legitur, dum de spelunca montis Oreb reverteret: ELIAS in terram Israel, inveniens hunc *Elisum* in agro aram: em, misit super eam pallium suum; & ita elegit eum in discipulum. Qui post impositionem pallij, par boum maçans convivium populo fecit: & inde, relicta patre & matre, ac terrenis omnibus, ELIAM sequens, & ei ministrans, eius monasticam & propheticam vitam imitatus est.

Hoc sancto ELISEO nascente, magnum contigit prodigium: una quippe imago ex vitulis aureis, quos filij Israel adorabant, in ortu *Elisii* acre mugivit. Quod cum faceret Dominus in Jerusalem audisse, divino nuto ait: *Propheta natus est in Israel, qui sculpit aedem destruet & fusilia.* Beatus quippe ELISEUS postquam discipulus ELIAE fuit factus, Spiritum Prophetiæ accepit, per quem spiritum indicabat regi Israel omnes infidias, quas contra eum Rex Syriae parabat. Qui vice quadam exercitum regis Syriae percussit cecitate, & adduxit ad regem Israel in civitatem Samariæ. Hanc quoque civitatem obsessam à rege Syriae, & oppressam fame, relevavit Eliseus à fame & obsidione.

Denique per signa & prodigia, quæ incessanter operabatur, revocabat populum Israel ad verum DEI cultum, destruens miraculis, & prædicatione, cultum falsorum Deorum. Quod perspicue tunc monstravit, cum unum ex religiosis filij prophetae, scilicet *Jonam*, in Ramoth Galaad militi, ut ungeret Jehu in regem Israel: qui mox ut fuit in regem unctus, iussit ELISEI omnes Prophetas Baal occidi fecit, & statuam de fano Baal profrens, combussit; & demum destruens, de Israel Baal delevit. Mortuos autem ELISEUS sepulchro fuit juxta sepulchrum *Abdia* Prophetae, in civitate Samariæ. In cujus sepulchro cum quidam posuissent cadaver unius hominis mortui, revixit homo ille, mox ut tetigit ossa ELISEI.

CAPVT XIV.

Res gestæ sancti Michæ, discipuli ELIAE.

MICHÆAS quoque Propheta, ex patre vocato Hyremla, fuit ELIAE discipulus. Sed ille non est ille Michæas Morastites, qui temporibus Joazan, Achaz, & Ezechiae regum Juda prophetauit, & in duodecim Prophetarum numero includitur: Quoniam ille Michæas, ELIAE discipulus, longè ante prophetauit, scilicet in diebus Achab, Ochozæ & Joram regem Israel. Qui adhæsit ELIAE, cum ELIAS de spelunca montis Oreb fuisset iussu Dei reversus ad terram Israel: Et eruditus Michæas iste per ELIAM in disciplina prophetica vite monasticæ, cum esset ipse ex filijs prophetarum, tandem accepit à DEO spiritum prophetiæ. In quo spiritu prædixit regi Achab duplicem belli victoriam, quam Achab obtinuit de Benadad rege Syriae.

Sed

CAPVT XVI.

ELIAS exemplar fuit perfectionis monasticæ suis discipulis. Carmelitæ successione ab eo tenent hæreditariam, alij habent imitationem.

Quoniam autem, qui alijs seipsum præbet exemplar vivendi monasticè, necesse habet ut vitam suam ita rectè intra se componat, ne cæteros per malum exemplum offendant dicente Domino: Va homini illi, per quem scandalum venit. Propterea vir DEI ELIAS sic vitam suam in se disposuit, quòd ab omni offendiculo eam tetit. Sed quia non sufficit magistro monasticæ vitæ propheticæ, ut studeat sine offendiculo conscientiam habere ad DEUM & ad homines, nisi suo exemplo ad bonum provocet conforates, dicente Apostolo: In omnibus tametsi ipsum præbe exemplum bonorum operum: idèd ELIAS, ut suo exemplo animos omnium prædictorum monachorum ejus discipulorum provocaret ad suæ Religionis exercitium, studuit secundum formam per DEUM sibi traditam, polleere coram eis singularitate paupertatis, uti abstinentia parcimonie, domare concupiscentias carnis, nitere candore castitatis, abnegare libertatem voluntatis, vitare tumultum plebis, & ardere fervore charitatis.

Et quia in ejus imitatione decrevit DEUS consistere hujus Religionis monasticam perfectionem; propterea ELIAS ipse magna propheticæ disciplinæ & monasticæ vitæ exemplaria, scilicet gesta sua & merita, demonstravit in cordibus professorum hujus Religionis, per quæ ipsi ornarent penetralia mentis: ut videlicet ad imitationem ejus sæculo ac terrenis omnibus, ex totis præcordijs renuntiantes, & carnales concupiscentias per continentiam & abstinentiam eradicantes, voluntatemque propriam abnegantes, & eam superiori humiliter submittentem, à conspectu etiam hominum abscondi, monachalem vitam eremiticam, quam ELIAS ipse in solitu dinibus, & maxime in monte Carmeli, duxit, monachi prædicti in eodem monte, & in alijs eremis ac locis, ad hunc finem continuarent: quatenus eam accoletes libentius etiam mentes suas eum DEO per amorem perfecte unirent. Qui dum per legem disciplinæ propheticæ & vitæ monasticæ ab ELIA eis traditam pergunt, & ardenti amore dogmata ELIÆ tam aure cordis, quam executione operis audiunt; proculdubio de animarum suarum salute securi sunt. Quemadmodum testatur Sapiens sanctum ELIAM ita alloquens: Beati sunt qui te audierunt, & in amicitia tua decorati sunt.

Quidquid ergo virtutis & perfectionis est in hac nostra Religione eremitica, ab hoc Propheta DEI ELIA, tamquam à primordiali & principali monachorum autore, exemplariter emanavit.

Et primò quidem in præmemoratos viros filios prophetarum, ejus discipulos; deinde ab illis, in cæteros Religionis nostræ professores, eis tam in monastica eorum conversatione, quam in locorum habitatione succedentes; & demum ab his in reliquos alibi degenes. Sed & omnium monachorum conversatio perfecta ab ELIA, & à dictis ejus discipulis filijs prophetarum, est derivata. Quamvis enim in diversis mundi partibus post ELIAM surrexerint in lege nova diversi monachorum principes, secundum diversa instituta specialia, suos discipulos in observantia vitæ monasticæ regulantes, ad nullum tamen alium finem, nec tati sunt.

Sed quia Achab in secunda victoria regem Syriæ Benadad morte dignum, quem ceperat, permisit abire illatum; idèd Michæas regi Achab in spiritu Domini dixit: Hæc dicit Dominus: quia dimisit virum dignum morte de manu tua, erit anima tua pro anima ejus. Quod ei evenit. Nam dum ascendisset Achab cum Josaphat rege Juda in Ramoth-Galaad, & præliaretur ibi contra Benadad regem Syriæ, unus de parte Benadad tetendit arcum, in incertum sagittam dirigens, casu percussit regem Achab inter pulmonem & stomachum: ex quo vulnere eadem die Achab vespere obiit, juxta verbum quod locutus ei fuerat Michæas, dicens: Audi sermonem Domini: Vidi Dominum super solium suum sedentem, & omnem exercitum caeli assistentem ei à dexteris & à sinistris; & ait Dominus: Quis decipiet Achab regem Israel, ut ascendat & cadat in Ramoth-Galaad? Et dixit unus à sinistris verba hujusmodi, & alius aliter. Egressus est autem spiritus, & stetit coram Domino, & ait: Ego decipiam illum. Cui locutus est Dominus, in quo? Et ille ait: Egrediar, & ero spiritus mendax in ore omnium Prophetarum ejus. Et dixit Dominus: decipiet & prævalbit.

Postea autem cum regnaret Joram filius hujus Achab, redarguebat eum Michæas de cultura idololorum: quem rex Joram præcipio inter fecit. Et ita martyrio coronatus, sepultus est in Morasti solus, juxta sepulturam Senachum.

CAPVT XV.

Abdias Propheta, ac servus DEI, discipulus ELIÆ.

Alter verò Propheta discipulus ELIÆ fuit beatus ABDIAS, de terra Sichæ, ortus in agro Bethacaran, qui ut in libro Regnorum legitur, Timis ab infantia sua valde Dominum. Et prius quidem Abdias dispensator regis Achab existens, cum regina Jezabel interfecta prophetas Domini, iussit ipse, sicut prædiximus, centum ex illis prophetis ELIÆ discipulis: quos, durante illa persecutione, quinquagenos in speluncis abscondens, pane & aqua pavit. Deinde mortuo Achab rege, cum filius ejus Ochozias Rex duos principes quinquagenarios ad ELIAM misisset, qui orante ELIA fuerunt cum suis ab igne de celo descendente combusti; rursus misit rex hunc Abdiam cum quinquaginta viris, qui in monte Carmeli coram ELIA genua flectens pro anima sua, & pro animabus suorum quinquaginta, ELIAM humiliter exoravit. Poterò ELIAS cerneus Abdiam humilitatem, & recolens quòd centum suis discipulis vitam restituerat; vicissitudinem ei repperdit: quoniam sibi, & suis quinquaginta vitam clementer servavit. Hanc ergo gratiam ab ELIA obtentam Abdias recognoscens, relicto obsequio regis Ochozias, factus fuit discipulus ELIÆ, dimissis proprijs filijs in domo cum sua uxore. Igitur quia centum prophetas ELIÆ discipulos paverat, accepit & ipse à DEO spiritum prophetiæ. In quo spiritu prædixit Idumæos adjuuros exercitum Assyriorum contra Hebræos: propter quod prophetavit dictos Idumæos tandem per exercitum Nabuchodonosor dissipandos.

3. Reg. 20

3. Reg. 22

Michæa martyr.

Idem innotat in homil. super Ps. 4.

Conferunt Joseph. lib. 9. An. 1. 2. Clemens Alexandrinus lib. 1. Stromat. Euseb. in Chron. Hieron. & Theodoretus in Commentario. Epiphanius lib. de vita & morte Prophetarum. Abdias Doctus in Synopsi. 3. Reg. 18. 14. Reg. 1.

Prophetia Abdias, quam & penè ad verbum repetijt S. Hieronimus. 49.

Matth. 18

Tit. 2.

Institutum boni Carmelitæ.

Vita Eliæ ipsa est Regula vitæ monasticæ.

Eccli. 48.

Ratio succellæ bonis vitæ monasticæ à S. Eliæ.

Succellæ hereditaria Carmelitæ.

Eliæ patris Principum Monachorum.

Quæ enus regulantes, ad nullum tamen alium finem, nec tati sunt.

ne sciam... Dominus... opuli... am Israel... per Je. 49... ELIÆ... discipulus... vocato Sa... Zelmane... in de spe... in terram... nem, mi... um in dis... par boum... de, elicit... LIAM se... m & pro... num con... vitatis a... dicit ac... Je uslem... in Israel... aris quop... fuit fa... uem spiti... as, quia... ce quâdam... & ad... riaz. Hanc... & op... & obfidi... inceslanter... el ad veri... adica io... perficue... filijs pro... alad mi... nox ut fuit... Prophetas... Baal profe... Israel Baal... pultus fuit... ivitate Sa... posuissent... homo ille... discipuli... tre reca... Sed ille... mporibus... a prophe... ero inelo... discipulus... Achab, ... adhaelit... Oreb fa... e etudirus... propheti... s prophe... diphcem... Benadad... Sed

LESU... Spiriti... VIII... 28

* Alij de Græco vertunt apud 70. Conuersione huic loco aptius conueniret.

4. Reg. 9.

quia DEUM per idololatriam à se abiecerat. * Commotio uero transiens præmonstravit Jehu, quem Deus in prædicta uisione ostendit ELIÆ, transiurum per regnum Israel, commouendo inde domum Achab. Hinc Jehu interpretatur commotio: quia per eum commouit Deus de regno Israel domum Achab, quæ cultum Baal in regno Israel introduxerat, & cultum veri DEI abiecerat, & DEI Prophetas occiderat: quemadmodum Jonas Propheta ipsi Jehu prædixit: *Hæc dicit Dominus DEUS Israel: Onxi te in Regem super populum Domini Israel: & percuties dynum Achab Domini tui, & uulsiſar sanguinem ſeruorum meorum Prophetarum, & sanguinem omnium ſeruorum Domini, de manu Jezebel: perdamque domum Achab, & interſiciam de domo Achab mingenſem ad parietem, & claſum, & nauſiſimum in Israel: Jezebel quoque comedens canes in agro Jezebel, necerit qui ſepeliat eam.* Hæc autem omnia teſtatur libe. Regnotum perſpicue, per Jehu in domo Achab poſtea completa fuiſſe.

Et quidem juſtè: Nam ſequitur: *non in commotione Dominus*: quia in domo illa per Jehu, ut præmittitur, commota, non erat Dominus, à quo per idololatriam totaliter receſſerat. Merito enim in Jehu commouente domum Achab, non erat Dominus, ad indulgendum illi domui: quia à DEO per idololatriam totaliter receſſerat. Ignis autem transiens, designauit ELISEUM, quem DEUS in prædicta uisione ostendit ELIÆ transiurum per regnum Israel inſtat ignis, conſumendo pueros idololatrarum, hinc *Elifeus*, interpretatur, *Dei mei ſaluſ*: quia conſumptis per eum filiis idololatrarum, quibus in nomine Domini maledixit, aduenit *DEI ſaluſ* ſuis cultoribus.

Nec mirum ſi hoc pueris illis accidit: Nam ſequitur: *non in igne Dominus*. Merito enim in *Elifeo*, conſumente inſtat ignis pueris, non erat Dominus ad propitiandum illis pueris: quoniam à parentibus nutriebantur ad cultum idololorum. *Sibilus* uero *aura tenuis* transiens, ſignificat ELIAM, cui Dominus in prædicta uisione ostendit, quod eſſet per regnum Iſrael tranſiturus inſtat *sibiluſ auræ tenuis*: * *vocans ſcilicet ſuos diſcipulos, & cæteros DEI ſeruos ad refrigerium pacis, perſequutionibus eorum ſedatis.*

Hinc *Eliaſ* interpretatur *Deus Dominus*: quia *Deus* decreuit pro eis oſteſurum ſe *Dominum* inimicis eorum, quibus per eum, ut præmittitur, conſumendis, hos in regno Iſrael pacificè ſeruate: eò, quod *ibi*, ſcilicet in his per quos tranſiit *sibiluſ auræ tenuis*, erat *Dominus*, à cujus cultu per idololatriam, ipſo teſte, non receſſerat: † *Dereliqui mihi*, inquit Dominus, in *Israel ſeptem millia uirorum, quorum genua non ſunt incuruata ante Baal, & omne os quod non adorauit eum oſculans manum*. His itaque omnibus ELIÆ in uisione præoſtenſis, exponens eam ſibi DEUS dixit: *Vade, & reuereſce in uiam tuam per deſertum in Damascum: Cumque perueneris illuc, ſcilicet in perſona non quidem tui, ſed Elifei iunges Azahel regem ſuper Syriam, id eſt, ungendum ſeu promovendum à me prænunciabis in regem Syriæ; & Jehu unges, id eſt, prænunciabis ungendum, & promovendum à me in regem Iſrael: ELISEUM autem unges, id eſt, ungendum ſive promovendum prænunciabis, prophetam pro te: ut ſcilicet poſt tui raprum, prophetet Azahel & Jehu, & prænunciet eis ipſos à me promovendos in reges. Hos quippe tres viros Azahel, Jehu, & Elifeum, ad prædictas dignitates promovit DEUS, ut exequerentur *judicia*, quæ in prædicta uisione oſtenderat ipſe ELIÆ, Et propterea dixi, *DEUS**

Ibom. à Jeſu Oper. Tom. L

rurſum ELIÆ: *Et erit quicumque ſugerit gladium Azahel, occidet eum Jehu: & quicumque ſugerit gladium Jehu, interficiet eum Elifeus.*

CAPVT XIX.

Religionem eremiticam plantat magnus ELIAS in monte CARMELO, tanquam loco commodiſſimo ad ejus perpetuationem.

Reverſus itaque juſſu DEI ELIAS de ſpelunca montis Oreb in terram Iſrael, conſeſſim inſtat *aura tenuis ſibilavit*, id eſt, * convocavit ſuos diſcipulos, & cæteros DEI ſeruos, ad DEUM deinceps in regno Iſrael ſecum colendum; nuncios ſicut à † DEO acceperat, quod eos in pace dimitteret Dominus, ſedatis eorum perſequutionibus. *Dereliqui mihi*, inquit Dominus, in *Israel ſeptem millia uirorum, quorum genua non ſunt incuruata ante Baal, & omne os quod non adoravit eum oſculans manum*. Quia ergo ex tunc, & non antea, fuit ELIÆ, & ſuis diſcipulis, liberum in regno Iſrael ſecurè conuerſari, ſtuduſt ipſe deinceps Religionem quam inchoauerat, in loco idoneo plantare. * Anno quidem decimo regni Achab regis Iſrael, ad ſui & ſuorum diſcipulorum jugem manſionem, elegit præ alijs eremis, CARMELO montem, tanquam commodiorem ad prophetiæ diſciplinam, & vitam monaſticam in eo meliùs edocendam, & exercendam.

† Mons quippe Carmeli præbet eremice homini ex ſua ſolitudine ſilentium & quietem; ex ſuis antris, congruam manſionem; ex ſuo ſaltu, jucunditatem; ex ſuo eminenti ſitu, ædem ſalubrem; ex ſuis herbis & fructibus, paſtum uberem; ex ſuo fonte aquæ vivæ, haultum dulcem; propter quæ omnia ELIAS in monte iſto nedam habitare elegit, verum etiam * domum orationi conſecratam, appellatam *Semnon*, in eo ædificavit. Quæ ideo *Semnon* dicta fuit, quoniam ELIAS, & ejus diſcipuli, de eorum tabernaculis, & ſpeluncis egredientes, ad domum illam † *honeſtè* tribus vicibus quotidie conveniebant: non quidem ad refectionem corporalem, vel ad aliqua corporis minifteria peragenda; ſed ad creatorem omnium likanſis & orationibus ſuppliciter placandam; & ut unuſquique eorum cum Propheta dicere: *Vſpere, mane, & meridie, narrabo, & annuntiabo: & exauſiet vocem meam*.

Conveniebant namque ibi in unum ad psalmos, cantica, & hymnos, corde & ore, ac cum inſtrumentis muſicis in laudem DEI canendos: ad volumina quoque legis & prophetarum à Patre eorum audienda pariterque legenda. In quorum diſciplinæ & exercitijs inſtituti, ad perfectam, beatamque vitam, ſtudijs jugibus, in eremo Carmeli, coaleſcebant ſecundum formam vitæ monaſticæ per DEUM creditam ELIÆ.

* Ierom alludat ad 2o parv. † Alludit ad ibi Dominus.

* Tempus fundationis Ordinis Eremitarum montis Carmeli.

† Carmeli montis commoditates.

* Sacra ædificata in monte Carmelo etc. ab ipſo Elia Virgini parituræ † Donus honeſte, ſive religioſæ congregationis. Pſal. 54. Alludit ad Philonis librum de vita contemplativa. * Studium factæ Scripturæ.

Interpretatio nominis Elifai.

* Videtur alludere ad 2o parv. Voc secundum 70. pro sibilus, quod habet Vulg.

Interpretatio nominis Elia.

† Dereliqui mihi: Conforter. Complur. Regis que ac Rom. II.

3. Reg. 19

CAPVT XX.

Quibus de causis ELIAS montem Carmeli præ alijs montibus elegerit.

Ratio à loco spiritalis.

AD continuam autem residentiam in Carmelo semper faciendam, ELIAS montem hunc de-

* Alijs xvij.

vo iorem suis discipulis reddidit, non solum exemplo sui, qui ex tunc quamdiu in hoc mundo mansit, scilicet per xv. annos, montem istum incoluit; sed quia præ cæteris eremis in quibus habitavit, montem hunc quibusdam magis miraculis specialiter insignivit, per quæ DEUM Israel esse verum DEUM manifestè idololatriæ monstravit. Cùm enim ante ELIÆ ortum fuisset de eo in Jerusalem patris suo dictum: *Puer hic iudicabit Israel in gladio & igne*; non est dubium, varicinium illud fuisse per ELIAM in monte Carmeli adimplerum. Testante namque sacri à libri Regnorum historiâ, dum populus Israel simul cum Achab rege eorum, fuisset per prophetas Baal seductus, & DEO vero derelicto, ad colendum Baal deditus; tunc ELIAS zelum DEI in præcordijs gerens, & de populi transgressione dolens, congregato universo populo cum rege, in hoc monte Carmeli, mirum iudicium eis proposuit: videlicet quòd Baal à populo Deus reputaretur, si suos prophetas ei in hoc monte sacrificaturos ita exaudiret, ut, ad votandum eorum sacrificium, de celo ignem mitteret; alioquin quod Baal à populo prorsus respiceretur, & DEUS Israel verus DEUS à populo firmè credere, si Baal non valente per ignem suos prophetas exaudire, DEUS Israel ignem de celo mitteret ad vorandum sacrificium, quod ELIAS in hoc monte sibi offerret. Cùmque proposito ELIÆ populo placuisse; sed Baal super sacrificio, per suos prophetas sibi oblato, ignem de celo mittere non posset; tunc ELIAS in hoc monte Carmeli altare DEO edificavit: ubi sacrificium offerens, cunctis videntibus, ignem de celo descendentem, ad vorandum suum holocaustum, à DEO Israel impetravit: sicque populum Israel, per prophetas, Baal, prius in errore detentum, ad unius veri DEI cultum in monte Carmeli ELIAS tunc reduxit: prophetas verò Baal, qui populum seduxerant, ne iterum ipsum deciperent, omnes in torrente Cison gladio interfecit.

Hebraica traditio.

3. Reg. 18.

Amplius verò cùm Rex Achab & populus Israel, per prophetas Baal decepti, tribus annis & sex mensibus, incessanter invocassent Baal pro pluvia, tamen Baal in diebus illis pluviam eis dare non poterat, nec solvere verbum ELIÆ, quod prædixerat: *Non erit annus hic ros, neque pluvia, nisi iuxta oris mei verba*: idè ostensâ tanto tempore ipsius Baal impotentia, tandem claruit eis DEI Israel magna potentia. Quoniam ELIAS tunc fusâ, in hoc monte Carmeli, ad DEUM Israel oratione, mox ab ipso abundantem pluviam illi populo obtinuit.

4. Reg. 1.

Præterea cùm ELIAS Ochoziæ regi Israel ægrotanti suos legatos remisisset, nuncios ei quod idè meritò moretetur, quia spreto DEO Israel, moliebatur super sua infirmitate consulere Beelzebub Deum Accaron; Rex de hac destinatione nimium commotus, in ELIÆ necem spirans, ad eum in monte Carmeli principem quendam quinquagenarium misit cum quinquaginta viris, ut si spontè venire ad regem renueret, eum invitum ducerent. Princeps ergo ille, criminis per-

Elis sacrificium, quomodo & id vocat Liturgia Æthiopica in Carone, & Ordo Carmel in Secreto Missæ, festo die S. Eliæ, Holocaustum.

Iterum præferunt mon Carmelus cæteris Palestinæ

Quoniam ergo ELIAS præ cæteris eremis in quibus habitavit, montem Carmeli, tanquam commodiorem ad plantandam in eo propheticam Religionem vitæ monasticæ, & melius docendam, & exercendam, ut dictum est, elegit; quem Carmeli etiam montem præfatis miraculis clarissimè decoravit, quibus DEUM Israel esse verum DEUM ob palam populo ostendit; & Baal tanquam falsum Deum reprobavit; idèd Eliseus & cæteri ELIÆ discipuli religiosi viri, filij prophetarum, nec non eorum, tam veteris, quam novæ Legis, successores, Caput monem Carmeli in veneratione speciali semper habitantes, ipsum alijs eremis, eorum Religionis ratione commodis, præulerunt. Et propterea in eremo montis dicti non solum præcipuè, ad exemplum & imitatio-

Item Carmelus dicitur à loco habitacionis.

Alij monachorum extra Carmelum iterò dicitur Carmelus.

Carmelus habitatus iam tempore Ochoziæ

non contentionibus & certaminibus privati, tendens cum silentio, in unanimitate & communione amorum, quotidie ad e Sempron horis statuti missæ, conveniunt, celebrantes in pace, cum d timore & Sempron reverentia Creatoris, quæ ad cultum pertinent. Dicitur Alluio vinitatis, & ad justitiam regni celestis. Quemadmodum Propheta in persona Domini varicinatus fuit, dicens: *Habitabit in solitudine iudicium, & iustitia in supra Carmelo sedebit: Et erit opus iustitiæ pax, & cultus iustitiæ silentium, & securitas usque in sempiternum: & c. Isai. 32. sedebit populus meus in pulchritudine pacis, & in tabernaculis fiducia, & in requie opulenta.* Ubi videtur quàm pulchrè describit Propheta per Ordinem Ordine bonam Carmelitanam.

particeps, cum suis quinquaginta in ELIAM bachans, eum sedentem in vertice Carmeli, hominem Dei, itilforidè appellavit: cui & super bè præcepit, ut de monte descendens, ad regem veniret. ELIAS autem intelligens in sua persona DEUM verum per illos satellites inhonorari, ignem de celo super montem Carmeli descendere fecit, qui principem illum cum suis quinquaginta devoravit. Cumque rex magis ita accensus alium principem cum quinquaginta viris rursus misisset; ELIAS ut prius ignem de celo descendere fecit, qui cum cum suis quinquaginta in monte Carmeli combussit.

His itaque evidentissimis ignis & gladij iudicij monstravit ELIAS hominibus incredulis, quòd ille esset verus DEUS, quem ipse in monte Carmeli colebat, & non Baal, quem perfidus rex Achab, cum filij Israel, adorabat; neque Beelzebub, ad quem, DEO vero spreto, facilegus rex Ochoziæ mittebat.

CAPVT XXI.

Eremitarum montis Carmeli in veteri ac novo Testamento pietas & perfectio.

Quoniam ergo ELIAS præ cæteris eremis in quibus habitavit, montem Carmeli, tanquam commodiorem ad plantandam in eo propheticam Religionem vitæ monasticæ, & melius docendam, & exercendam, ut dictum est, elegit; quem Carmeli etiam montem præfatis miraculis clarissimè decoravit, quibus DEUM Israel esse verum DEUM ob palam populo ostendit; & Baal tanquam falsum Deum reprobavit; idèd Eliseus & cæteri ELIÆ discipuli religiosi viri, filij prophetarum, nec non eorum, tam veteris, quam novæ Legis, successores, Caput monem Carmeli in veneratione speciali semper habitantes, ipsum alijs eremis, eorum Religionis ratione commodis, præulerunt. Et propterea in eremo montis dicti non solum præcipuè, ad exemplum & imitatio-

Item Carmelus dicitur à loco habitacionis.

Alij monachorum extra Carmelum iterò dicitur Carmelus.

Carmelus habitatus iam tempore Ochoziæ

non contentionibus & certaminibus privati, tendens cum silentio, in unanimitate & communione amorum, quotidie ad e Sempron horis statuti missæ, conveniunt, celebrantes in pace, cum d timore & Sempron reverentia Creatoris, quæ ad cultum pertinent. Dicitur Alluio vinitatis, & ad justitiam regni celestis. Quemadmodum Propheta in persona Domini varicinatus fuit, dicens: *Habitabit in solitudine iudicium, & iustitia in supra Carmelo sedebit: Et erit opus iustitiæ pax, & cultus iustitiæ silentium, & securitas usque in sempiternum: & c. Isai. 32. sedebit populus meus in pulchritudine pacis, & in tabernaculis fiducia, & in requie opulenta.* Ubi videtur quàm pulchrè describit Propheta per Ordinem Ordine bonam Carmelitanam.

particeps, cum suis quinquaginta in ELIAM bachans, eum sedentem in vertice Carmeli, hominem Dei, itilforidè appellavit: cui & super bè præcepit, ut de monte descendens, ad regem veniret. ELIAS autem intelligens in sua persona DEUM verum per illos satellites inhonorari, ignem de celo super montem Carmeli descendere fecit, qui principem illum cum suis quinquaginta devoravit. Cumque rex magis ita accensus alium principem cum quinquaginta viris rursus misisset; ELIAS ut prius ignem de celo descendere fecit, qui cum cum suis quinquaginta in monte Carmeli combussit.

His itaque evidentissimis ignis & gladij iudicij monstravit ELIAS hominibus incredulis, quòd ille esset verus DEUS, quem ipse in monte Carmeli colebat, & non Baal, quem perfidus rex Achab, cum filij Israel, adorabat; neque Beelzebub, ad quem, DEO vero spreto, facilegus rex Ochoziæ mittebat.

CAPVT XXI.

Eremitarum montis Carmeli in veteri ac novo Testamento pietas & perfectio.

Quoniam ergo ELIAS præ cæteris eremis in quibus habitavit, montem Carmeli, tanquam commodiorem ad plantandam in eo propheticam Religionem vitæ monasticæ, & melius docendam, & exercendam, ut dictum est, elegit; quem Carmeli etiam montem præfatis miraculis clarissimè decoravit, quibus DEUM Israel esse verum DEUM ob palam populo ostendit; & Baal tanquam falsum Deum reprobavit; idèd Eliseus & cæteri ELIÆ discipuli religiosi viri, filij prophetarum, nec non eorum, tam veteris, quam novæ Legis, successores, Caput monem Carmeli in veneratione speciali semper habitantes, ipsum alijs eremis, eorum Religionis ratione commodis, præulerunt. Et propterea in eremo montis dicti non solum præcipuè, ad exemplum & imitatio-

Item Carmelus dicitur à loco habitacionis.

Alij monachorum extra Carmelum iterò dicitur Carmelus.

Carmelus habitatus iam tempore Ochoziæ

bonam eorum vitam a posteris Monachis Carmelitis imitabilem.

f Conscientiam exam. Rom. 2. g Descriptio Eremitarum montis Carmeli deducta a vobulo iphus, quod est apud 70. h Officium Monachi, sui punitio. Prov. 10. Prov. 13.

Primò quidem, ipsi sigillatim habitantes soli in cellis montis Carmeli, se citabant quotidie semetipsos ad iudicium discernendi in propria mente, si cogitationes accusarent, vel defenderent eos de aliquo iniquo, id est, deviantes à rectitudine divinarum iustitiarum. Ideò prædixit Propheta, *Habitabit in solitudine g iudicium.*

Secundò, dum testimonium illis reddebat conscientia de quocunque iniquo; exercebant ipsi officium h Monachi: quoniam sedebat inter eos iustitia in Carmelo, quà illud iniquum tristis & solipuniebant per veram penitentiam, & emendabant illico. Ob hoc prædixit Propheta: *Et iustitia in Carmel sedebit.*

Tertio, cum nil iniquum reperiebant in virtibus animæ expiandum, tunc opus quo ipsi ceteras vires animæ perfectè conservabant in concordia cum recta ratione, erat interna pax iustitiarum: idcirco prædixit Propheta, *Et erit opus iustitiarum pax.*

Quartò, quia, teste Sapiente, *In multiloquio non deerit peccatum: qui autem custodit os suum, custodit animum suum: idcirco ipsi, ut essent securi à peccato, colebant assidue iustitiam silentio: propterea dixit Propheta: Et cultus iustitiarum silentium, & securitas usque in sempiternum.* De his autem omnibus, commendans eorum vitam, Dominus prædixit: *Et sedebit populus meus in palcebritudine pacis, in erectis scilicet: & in tabernaculis fiduciarum: de obtinenda scilicet iucunditate supernæ gloriæ, & in requie mentis opulentiæ: videlicet ex gustu, & contemplatione deliciarum procedentium de torrente voluptatis meæ.*

Carmelita dicti à loco habitatio nis.

Alij monachorum extra Carmelum item dicti Carmelitis. Carmelus habitatus etiam tempore Auditoris.

Quia ergo dicti Monachi, ad exemplum ELIÆ, coluerunt iugiter in Carmelo iustitiam vitam monasticam, propterea appellati sunt Carmelites, à monte scilicet Carmeli: cuius facti sunt incolæ secundum modum prædictum, residentes ibi in iustitia assidue, sicut Propheta prædixit: *iustitia in Carmelo sedebit.* Sed & ceteri huius Religionis Monachi habitantes alibi, capiunt etiam idcirco Carmelitæ appellari, quia eorum Religio, & sancta conversatio, est ab illis vitis derivata, & sumpta; qui modo prædicto fategerunt in monte Carmeli assidue religiosam vitam Propheta ELIÆ, & usque nunc fatigant, humiliter imitari. Omnes quippe huius Religionis veri sectatores, tam in monte Carmeli, quam alibi habitantes, proficuntur se humiliter sequi illam sanctam & propheticeam iustitiam vitam monasticam, quam Propheta DEI ELIAS servavit, & instituit; & quam esse sequendam ipse, secundum formam à DEO sibi creditam, verbo pariter & exemplo discipulis suis tradidit, & in eremo montis Carmeli residendo docuit maxime, ac demonstravit.

CAPVT XXII.

Nonnulla Filiorum Prophetarum Collegia sita in locis suburbanis.

* Allusio ad arripere iulaberet, A. C. 2. Ratio ob quam Elias ac Eliseus.

Icet autem ELIAS & ELISEUS, cum ceteris eiusdem propoliti* religiosi viris, filijs Prophetarum, manerent præcipue in eremis, & iabente tamen DEO, propter utilitatem sui populi, civitates & villas interdum frequentabant, miracula in populo operantes, & futura eis præ Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

dicentes, vitiaque hominum castigantes, & eos ad DEUM revocantes, atque ad suam propheticeam Religionem multos attrahentes. Unde in suburbanis quorundam civitatum, & villarum terræ promissionis, maxime autem in Galgala, & in Bethel, & in Hiericho, & in Samaria, habuerunt conciones filiorum Prophetarum, virorum religiosorum; sicut legitur in libro Regnorum; apud quos manebant, dum in civitates & villas veniebant. Et illos de populo, quos ad suam propheticeam Religionem trahere poterant, primò quidem in his conventibus faciebant erudiri, & in disciplina prophetica, & in iudicium religiosæ vitæ monasticæ; ut eos postmodum à conversatione orbium distrahentes; quos postmodum ad eremos transferrebant.

His enim Monachis filijs Prophetarum habitantibus in urbibus, postquam erant in rudimentis discipline prophetice, & vitæ monasticæ, eruditus; videbantur urbes quasi carceres, & solitudo eis paradisi apparebat. Saluti ergo suæ peccati providere curantes, monasticam ac propheticam vitam longe ab urbibus ducere malebant in solitudines; quam appetentes, ad eam secedebant pura Prophetarum, qui eos regebant. Hinc in libro Regnorum legitur, hos filios Prophetarum dixisse ad Eliseum, *Eccæ locus, in quo habitamus coram te, angustus est nobis: nam usque ad Jordanem, & singulis tollent de silva materiam singulas, ut edificemus tabernaculum vobis ad habitandum.* Erant autem ipsi tunc ita multiplicati, quod iam non valebant omnes in solitudine montis Carmeli commodè recipi: propter quod ad nutum Prophetarum per quos regebantur, eligebant sibi non solum montem Carmeli, sed & alia, præter montem hunc, loca eremitica proposito suo & devotioni opportuna, & præcipue illa, quæ per ELIAM, vel Eliseum fuerant portensis decorata. Quoniam igitur ELIAS & Eliseus in Jordani flumine magnis claverant miraculis; nam aquæ Jordaniis passio ELIÆ percussæ in duas partes fuerant bis divisa, præbentes iter siccam Prophetis præfatis: & Naaman leprosus in Jordani lotus à lepra fuerat per ELISEUM mundatus, & sanitati restitutus; ideo aliqui horum monachorum, filiorum Prophetarum, devotione prædictorum miraculorum permoti, & aquarum opportunitate tracti, faciebant sibi tabernacula in solitudine propè fluentia Jordaniis, prout eis dictaba Propheta DEI Eliseus. Quem admodum in libro Regnorum legitur Eliseum dixisse eis, *Ite scilicet ad Jordanem. Et ait unus ex illis: Veni ergo & tu cum serva tuo. Respondit, Ego veniam. Et abiit cum eis. Cumque venissent ad Jordanem, cedebant ligna, pro tabernaculis sibi ibidem edificandis.*

Quidam autem dictorum monachorum filiorum Prophetarum in monte Ephraim suam mansionem elegerant. Horum meminebat Grezi famulus ELISEI, dum dicebat Naaman Syro: *Domine meus misit me ad te dicens: Mado veniunt ad me duo adolescentes de monte Ephraim, ex filijs Prophetarum. Isti quidem segregantes se à turbi, quos videbant colere vitulum aureum, quem Jeroboam posuerat ad adorandum in Bethel, secesserunt nutu Elisei in solitudinem montis Ephraim, ne possent exemplo populi idololatriæ infici, sed vacarent in solitudine libertus divino cultui. Ab his itaque memoratis viris, filijs Prophetarum inolevit, quoddam plethique nostri generis monachi, non solum in monte Carmeli sed in diversis solitudinibus terræ suo item promissionis, sunt in disciplina Prophetice vitæ temporè*

civitates interdum frequentabant.

Philote statar libro de Con templatione, Ja dæorum Monachos egisse in villis & suburbanis locis. Ascensus è Novitiatu, & ultiorie probatione, ad eremos. In urbi bus pro in subur banis, dixit. 4. Reg. 6. Solitudines quædam à Filijs propheta rum in habita ta, ex devotione miraculorum in eis à suis Fundatoribus paratorum. 3. Reg. 26. 4. Reg. 5. Solitudo Jordani habitatio Carmelitaram. 4. Reg. 6.

Mon quoque Ephraim habitatio eorundem monachorum. 4. Reg. 5.

Loqui tur au stor de mona.

monasticæ, ad imitationem eorum, laudabiliter conversati.

Alias posterior pars cap. XXI.

CAPVT XXIII.

Cur Eremitæ Carmelitani interdum Anachoretæ nominati?

PRædicti autem Monachi à plerisque fuerunt Anachoretæ idcirco appellati; quia corda sua angentes jejuniorum inedijs & cæteris corporis angustijs, non timuerunt, ut dictum est, ab imitatione ELIÆ incessanter & continuè penetrare vastos fecissis solitudinis montis Carmeli, & aliarum eremorum terræ promissionis: ubi cogitationibus sanctis, & intensione orationum, ac cæteris armis iustitiæ muniti, non solum occultas diaboli insidias vincebant; sed & apertos conflictus dæmonum calcantes, tanto conatu mentes suas, ad exemplum ELIÆ Principis eorum, sursum in DEI contemplationem elevabant, * ut in cælestibus choris putarentur translati, & revelatâ facie gloriam DEI speculari, perfruentes colloquio DEI, cui puris mentibus inhærebant.

Alias cap. XXI.

CAPVT XXIV.

Propheta Dei ELIAS in paradysum translatus, olim rediturus.

Legitimè itaque ELIAS administratâ Religionè per eum institutâ, agnovit per divinam revelationem, quod DEUS volebat eum ab hoc mundo elevare per turbinem ignis in paradysum voluptatis. Pergens ergo ad locum undè assumendus erat in cælum: profectus est cum Eliseo ejus discipulo ad Jordanem, quem ELIAS pallio suo involuto percussit: & sicut sacra libri Regnorum tradit historia, divisæ tunc fuerunt aquæ Jordanis in duas partes, cedentes illis DEL viris; qui transierunt per siccum alveum fluminis. Cumque pariter incedentes sermocinarentur, ecce cutrus igneus & equi ignei eis apparuerunt, qui utrumque ab invicem dividerunt: quoniam remanente Eliseo in terra, ELIAS receptus in curru equorum igneorum, ascendit per turbinem ignis in cælum, id est, in paradysum voluptatis: qui, longo maris & terræ tractu à nostrâ habitabili secretus, ad eodè * est editus, ut penè usque ad cælum artingat. In quo loco unâ cum Enoch, qui longè ante illic ELIAM præcesserat, vivet ipse ELIAS in magna quiete carnis & spiritus, usque ad tempus Antichristi: sed tunc in hunc mundum revertetur: quemadmodum testatur Dominus, dicens: ELIAS quidem venturus est, & resurget omnia.

Alias posterior pars cap. XXI.

CAPVT XXV.

Successio Prophetæ Domini Elisei in spiritu & prælatura S. ELIÆ.

PRiùsquam autem ELIAS de hoc mundo transferretur in paradysum voluptatis, fuit ei curæ, suâ imminente translatione, monachos discipulos suos, filios Prophetarum sigillatim visitare, & de patre idoneo eis providere; qui eos omnes generaliter loco ejus regeret & gubernaret. Propter quod descendentes ipse & Eliseus de monte Carmeli, venerunt ambo in Galgala, deinde in Bethel,

& deinde in Jericho. Nam, sicut prædiximus, in his locis habitabant viri religiosi filij Prophetarum, ELIÆ discipuli, quos ipse visitans conuocavit, ut in proposito disciplinæ propheticæ & vite monasticæ perseverarent, & ut de imminenti ejus corporali absentia tristes non fierent. Quibus visitatus valefaciens, perrexit cum Eliseo ad Jordanem.

Sequebantur autem eos quinquaginta viri de filijs Prophetarum, qui steterunt: è contra longè, quando ELIAS & Eliseus Jordanem transibant pede sicco. Quo pertransiit, dixit ELIAS ad Eliseum: Postula quod vis, ut faciam tibi, antequam tollar à te. Habebat autem ELIAS duplicem Domini spiritum, videl. spiritum occulta, præsertim futura, prophetandi, & spiritum miracula faciendi. Quorum spirituum non unum solum, sed duplicem prædictum postulans Eliseus, dixit: Obsecro, ut fiat spiritus tuus duplex in me. Prædixerat autem DEUS ELIÆ, dum manebat in monte Oreb in ostio speluncæ: Eliseum filium Saphat, qui est de Abelmeula, unges Prophetam pro te. Per quæ Domini verba intellexerat ELIAS, non quidem quòd Eliseus esset ei succellurus in spiritu signorum; sed solum quòd post translationem ejus ab hoc mundo, esset ei Eliseus succellurus in altero spiritu, scil. prophetico. Propter quod Eliseo, petenti solum duplicem spiritum, respondit: Rem difficilem postulas; sed pendens tamen à DEO, quòd si Eliseus esset dignus videre modum illum arcanum & mirabilem, quo DEUS sublevarit eum in cælum, imperaret quod ab eo postulaverat, confestim adjecit: Verumtamen si videris me, quando tollar à te, erit tibi quod petisti. Et quia Eliseus vidit eum tolli à se, idè quod ab eo postulaverat obtinuit, succedens ELIÆ tam in spiritu signorum, quàm in spiritu prophetiæ, quemadmodum Sapiens testatur, dicens: ELIAS in turbine teclus est, & in Eliseo completus est spiritus ejus.

Videns itaque ELIAS discipulum suum Eliseum suo spiritu plenum, novità DEO eum factum perfecte idoneum ad regendum suos discipulos filios Prophetarum: propter quod totius Religionis per eum institutæ commisit tunc sibi regimen & magisterium. Et in hujus signum tradidit tunc Eliseo suum insignem * Religionis habitum, relinquens ei pallium suum, dum ferebatur in cælum. Quo Eliseus se optiens abjecit à se vestimenta sua, in duas partes scindens ea, ut filij Prophetarum videntes eum habitu ELIÆ indutum, agnoscerent eum spiritu ELIÆ repletum, & sic recipere eum promptius pro ELIA in Patrem eorum & magistrum. Et rediens inde percussit bis pallio ELIÆ Jordanem, videntibus vicis religiosi, filijs Prophetarum, qui è contra erant ejus regellum expectantes. Et cum vice primâ non fuissent divisæ aquæ, in secunda tamen vice, divisæ sunt, hinc inde aquis Jordanis, transiit Eliseus per siccum alveum fluminis.

Cernentes ergo filij Prophetarum, Jordanem miraculosè cessisse Eliseo, agnovit eum succedere ELIÆ in duplici spiritu prædicto. Propter quod ad invicem dixerunt: Requievit spiritus ELIÆ super Eliseum. Et venientes in occursum ejus adoraverunt eum proni in terram, recipientes eum pro ELIA in præcipuum eorum Patrem & magistrum, quem videbant habitu ELIÆ & spiritu dotatum. Præbuerunt autem ex hoc actu formam suis succelloribus, ut quando ab eis erit ablatus Pater eorum præcipuus, illum loco ejus in Patrem humiliter super se suscipiant, qui exemplo Elisei erit ad eos per signa & prodigia à DEO missus. Signis verò non

appa-

apparentibus, omni sollicitudine unanimiter studeant illum ex eis in Patrem super se ponere, qui procedat ceteros in spiritu & virtute ELIÆ, sicut Eliseus hos viros procedebat, qui etiam receperunt in Patrem super se.

Alias cap. xxv.

CAPVT XXVI.

Miracula quædam S. ELISEI, ipsiusque paterna sollicitudo pro commissis sibi filiis.

Miracula coram Filiis prophetarum. Distinctio virtuosorum Jericho, a Filiis prophetarum. 4. Reg. 2. Ibidem.

Uiceptō itaque ELISEUS regimine prophetice Religionis per ELIAM instituta, sollicitus fuit cuneos monachorum, filiorum Prophetarum sigillatim visitare: quōd cupiens consolari, de absentia ELIÆ, operabatur coram eis signa & virtutes: tum, ne in vacuum videretur gratiam DEI recepisse, tum, ut per hoc eis ostenderet se gerere vices ELIÆ; tum etiam, ut sic eos solidaret in perseverantia vitæ monasticæ. Nam cum esset apud monachos, filios prophetarum habitantes in Iericho, a eis cernentibus dulcoravit Eliseus ad petitionem virorum Iericho amaras aquas civitatis, mittendo sal in aquam fontis.

Cum autem inde ascenderet ad visitandos filios prophetarum habitantes in Bethel, viri civitatis illius, qui erant idololatæ, habebant ipsum propterea exosum, quia erat cultor veri DEI: in cuius contemptum provocaverunt tunc pueros eorum parvos, ut deriderent Eliseum. Et egressi pueri de civitate, illudabant ei dicentes: Ascende calve, ascende calve. Eliseus autem per hoc intelligens DEUM verum, cuius cultor erat, flocci pendit à virtus civitatis, cum respexisset pueros, maledixit eis in nomine Domini: ut sic magnificaret in civitate nomen veri DEI, quem contemnebant illi. Et mox egressi de saltu duo ursi, laceraverunt ex eis quadraginta duos pueros: quod scientes viri civitatis timerunt valde nomen DEI Elisei. Filij verò Prophetarum illic commorantes, viso hoc signo, cum gaudio & honore receperunt e Eliseum in Patrem eorum & magistrum. d. Abijt autem inde Eliseus in montem Carmeli, & visitans & consolans filios prophetarum habitantes ibi: apud quos tunc non diu mansit: quia desiderabat prius cæteros filios prophetarum visitare, & tandem in montem Carmeli redire. f.

Pergens ergo inde in Samariam, visitavit filios prophetarum illic habitantes: ubi relictam prophetæ b. Abdia oppressam alieno ære, propter alienationem quam fecerat Abdias centum ELIÆ discipulis, quos abscondos servaverat in speluncis, & Eliseus à debito relevavit, & victum sibi, & suis filiis ministravit, multiplicans miraculosè in magnam quantitatem parum olei, in domo mulieris inventi: quod ipsa vendens, & creditorum satisfecit, & de reliquo pretij victum sibi & filiis suis procuravit.

Rediens ergo inde Eliseus in montem Carmeli, transit per civitatem Sunam, ubi erat mulier quædam magna, ad quam m. Eliseus divertebat, quoties per Sunam transibat: quem mulier prædicta in suo hospitio honestè recipiebat, in quo cenaculum sibi fecerat, & ei decenter de suis facultatibus ministrabat. Quæ cum filio careret, ed quod haberet vitum ineptum ad generandum, propter senium, promisit sibi Eliseus in remunerationem dictæ hospitalitatis, quod filium de viro suo conciperet, & haberet. Et cum ita

1. hom. à Jesu Opt. Tom. I.

ei evenisset, contigit processu temporis quod postquam puer creverat, mortuus fuit. Indicavit ergo mulier viro suo, se velle ad Eliseum ascendere in Carmelum. Cui vir nesciens filium esse mortuum dixit: Quam ob causam vadis ad eum? hodie non sunt Kalendæ, nec Sabbatum, quasi dicere velle: si hodie esse festum, causam haberes ascendendi ad eum.

Consueverant siquidem devotæ personæ, benedictionem secum victualium afferentes, visitare diebus festis Eliseum, & ceteros monachos montis Carmeli: præcipuè autem devotione audiendi ab Eliseo, & ab alijs prophetis, verbum DEI. Cum ergo venisset mulier illa ad Eliseum in montem Carmeli, corruens apprehendit pedes ejus, & dixit ei: Nunquid petivi filium à te? Nunquid non dixi, ne illudam me? Illudam se reputabat, ed quod filium, quem sine ejus petitione sibi Eliseus à DEO impetraverat, ita citò perdidisset. Cernens autem Eliseus eam in amaritudine magna positam, surgens secutus est eam in domum suam, & ingressus in cubiculum, ubi puer mortuus jacebat, suscitavit ad DEUM oratione, suscitavit à mortuis puerum. Quem cum matri assignasset vivum, illa corruens ad pedes Elisei adoravit super terram, gratias reddens DEO & Eliseo. Per hæc itaque prædicta signa, & plura alia, manifesta sunt Eliseus religiosi viri filijs Prophetarum ELIÆ discipulis duplicem ELIÆ spiritum esse in eo completum: & propterea prædicti omnes monachi receperunt eum pro ELIA in Patrem eorum præcipuum & magistrum.

Monasteria frequentata audiendi verbi Dei causa. Ibidem.

Alias cap. xxv. Cinæi eruditi in lege Dei. Jud. 4. Fuit: ex ven, pro, fit, quod erat in ms. Gado.

CAPVT XXVII.

Admirabile institutum Rechabitarum ex imitatione instituti Filiorum Prophetarum.

ELISEUS etiam per signa & virtutes, quæ operabatur inter plebes, trahebat ad suam propheticam Religionem multos devotos homines. Inde est, quod vir Dei Jonadab filius Rechab, sciens Eliseum à mortuis resuscitasse Sunamitam filium, tractus fuit per hoc ad sequendum in prophetica disciplina vitæ monasticæ prophetam habet ms illum. Cinæi verò progenitores Rechab hominis Dei, qui ab inclyto Jabez legis doctore fuerant profunde in lege DEI eruditi, suos posteros legem DEI canere, & laudes ejus resonare docuerant. Jonadab autem in his omnibus plenè instructus, ad majorem perfectionis cumululum, fuit, ut præmittitur, Eliseum Prophetam in monastica vita eremitica imitatus. Et quamvis in virginali castitate Eliseum sequutus non fuerit, volens propter fragilitatem carnis tam se quàm suos uti conjugio, & prolem ad cultum DEI licitè procreare, iam exemplo Elisei, relictis omnibus extra urbes, cum Cinæi ab eo descendentibus, in tabernaculis habitavit: de quibus in libro Paralipomenon legitur: *Hi sunt Cinæi, qui ventrunt de calore, hoc est, de fervore vitæ religiose, domus Rechab, canentes atque resonantes, & in tabernacula commorantes.*

Procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod phica cor, tractio, B. Hieronimus, & Palastin, aliam legerunt, 70. editionem librorum Paralip. ab ea que nunc habetur. Quinam ejusdem propositi per affinitatem eis conjunctis, ut pro, præter continentiam in institutione Elisei consulti: ut videlicet Patri eorum semper obedirent, & Hic. 35

CAPVT XXIX.

Carmelitæ liberi manent à communi captivitate Iraclitarum.

vent, & vinum in sempiternum non biberent, & domos non edificarent, & sementem non sererent, & agros non possiderent, & vineas non plantarent nec haberent; sed in solitudine extra utber cunctis diebus in tabernaculo habitarent: prouchæc, & alia, de ipsius plenius testatur Jeremias propheta.

Alias cap xxv.

CAPVT XXVIII.

Elifeus dulces reddit colocynthidas, ac panem multiplicat coram Filijs Prophetarum, iuxta vitam verè communem.

Denique ELISEUS summa cum diligentia creditos sibi monachos Filios Prophetarum regebat, quos suo exemplo & magisterio inducebat, propter regnum DEI melius consequendum, ad perfectionem inquirendam, secundam formam disciplinæ vitæ monasticæ per DEUM traditam ELIÆ. Quibus etiam de craftino non sollicitus providebat in vitæ necessarijs, non solum per humanam industriam, imò interdum miraculosè supra naturalem potentiam. Legimus namque in libro Regnorum, quòd cum esset fames in terra, & dicti filij Prophetarum habitarent coram Eliseo, compatiens ipse fami eorum, dixit quãdam vice uni de famulis suis: Pone ollam grandem, & coque pulmentum Filijs Prophetarum. Egressus ille, ut colligeret herbas agrestes, inueniens quasi vitem siluestrem, collegit ex ea colocynthidas implens pallium suum, & nascions quid esset, conscidit in ollam pulmenti. Infuderunt ergo solijs, ut comederent. Cumque gustassent Filij Prophetarum de coctione hac, clamaverunt ad Eliseum, dicentes: Mors in olla viri Dei. Mortiferum enim erat præ amaritudine colocynthidarum illud pulmentum. Non fuit autem Elifeus iratus coquo, laetior enim mensæ consuetudinem non habebat: sed dixit eis: Afferte farinam. Et cum attulissent sibi, misit in ollam: & statim dulcorata fuit etca, fugatâ omni amaritudine ab ea. Jussit ergo Elifeus iterum infundi Filijs Prophetarum, qui tunc de ea dulcificata lautè comederunt.

Alteiâ quoque vice, cum vir quidam ex devotione attulisset de Basalsijs Eliseo panes primitivos, videlicet viginti panes herbas etcos, & frumentum novum in ptra suas; dixit Elifeus ministro suo, ut daret Filijs Prophetarum ad comedendum. Qui respondit: Quantum est hoc, ut apponam coram censum viri? Quasi diceret, Parum, aut nihil erit in ter tantos. Cui dixit Elifeus, da eis: quoniam comedent, & supererit. Posuit itaque coram eis, qui comederunt, & eis satiatis, superfuit iuxta verbum Elisei, multiplicantis miraculosè prædictos panes, sine aliqua extrinseca additione. Decebat quippe, ut hac omnia adjucentur eis, non sollicitus indebitè quid manducarent, aut quid biberent, aut quo operirentur: quoniam primum & ante omnia querebant regnum DEI & DEUM, cui cura est de hominibus.

4. Reg. 4. Refectorium commune Monachorum.

Nulla ibi mulieres.

Matth. 5.

1. Petri 5.

Quoniam ergo prædicti Monachi, dum regebantur per Eliseum, & etiam post ejus decessum, querebant ex totis eorum præcordijs DEI regnum; pro quo facilius consequendo, terrenas divitias & carnales delicias respuebant, humanaque consuetudine, & turbaram tumultus vitabant; ideo præservavit eos DEUS à captivitatibus, ad quas ante incarnationem Christi JESU induxit populum Judæorum, propter peccata eorum. Quod tamen ad majorem Judaici populi cessit confusionem, ut ipse in fortissimis civitatibus & munitis salvati non posse; cum monachi Carmelitæ in aperta montis Carmeli eremo, & non munita, ab insulibus Assyriorum, & exercitibus Chaldaici, per DEUM tunc protegerentur. Sed causa hujus diversitatis fuit, ex parte quidem illius populi, legis divinæ prævaricatio: è contra vero ex parte dictorum monachorum, ejusdem legis observatio.

Quod totum benè significavit propheta DEI Isaïas, dum in persona Domini captivitatem, & terræ dissipationem, populo Judæorum venturam vaticinaretur, ira inter cætera dicens: Plangite super regione desiderabilis, super vinea fertilis: super humum populi mississina & vepres ascendent: quanto magis super omnes domos gaudij civitatis exultantis? Domus enim dimissa est, multitudo urbis relicta est. Et postmodum de Monachis Carmelitis illius temporis contrariam sententiam subdens Propheta, in persona Domini, ait: Et eris desertum in Charnel, & Charnel in saltum reputabitur. Et habitabit in solitudine judicium, & justitia in Charnel sedebit. Et erit opus justitiae pax, & cultus justitiae silentium, & securitas usque in sempiternum. Et sedebit populus meus in pulchritudine pacis, & in tabernaculis fiducia, & in requie opulenta. Licet namque temporibus Judaicorum captivitatibus esset desertum in Carmelo, ita quòd Carmelus non in ruinam, vel aedificium, sed in saltum verè reparatus; populus autem monachorum illic habitantium faciebat in solitudine illa judicium DEI, & servabat in Carmelo justitiam cælestis regni: sicut Propheta prædixerat. Habitabit, inquit, in solitudine judicium, & justitia in Carmelo sedebit. Cujus justitiae opus erat pax, qua ab invicem perimebant bellum: Et cultus prædictæ justitiae erat silentium, quo in ore vitabant multiloquium. Cultus quoque dictæ justitiae erat securitas, qua à corde fugabanti inimicorum metum.

Quippe monachi illi na erant ad invicem per pacem dispositi, quòd inter eos nullum erat bellum. Et sic erant in ore per silentium muniti, quòd inter eos nullum erat multiloquium. Et ita erant in corde quieti & secuti, quòd cor eorum non reprehendebat eos ante DEUM. Ideo confidentes in DEO eos protegente, cujus beneplacita faciebant semper, nullum habebant de inimicis metum. Teste enim Sapiente, Cum placuerint Domino via hominibus, inimicos quoque ejus convertet ad pacem. Quia ergo ipsi studebant DEO per justitiam placere; ideo protexit eos DEUS à timore & insulibus inimicorum, & à captivitatibus Judæorum, sicut promiserat, dicens: Sedebit populus meus in pulchritudine pacis, & in tabernaculis fiducia, & in requie opulenta. scilicet virtutibus & pascuis doctrinæ ve-

Alias cap xxv.

Sept. mensibus i. confidentes.

Prover. 16. alias 15.

Mohit ad mentem autem quadrat

17. v. 1670.

in civitate Pacis. Michas 7. Pascentur, passivè, Videatur legendum, Pascentur, activè, Recedè dicit, Religiosis, quia prececidit in Propheta. Perijit pium de terra. Psal. 44. Michas 7. * Verti debuerat Basanitis & Galaaditis, lecondum 70. ac conforter. Intellexit autem per Basanitis, & Galaaditis. * Elebat pinguis, pascebat. Pascentur passivè, ergo in textu, Pascent, activè, Psal. 44. Iterum passivè. Alias cap xxv 1. Monachi conjugati. Rechabites. Jerem. 35. Ibidem.

re Religionis uberibus: quemadmodum Michas propheta concludendo terram Judæorum fore propter peccata eorum desolatam, dicens: Terra erit in desolationem propter habitatores suos, & fructum cogitationum eorum: subdit alter de his monachis, inquiens: Pasce Domine populum tuum in virgâ tua, gregem hereditatis tue, habitantes solos in saluta tuâ in medio Carmeli, pascentur Basan & Galaad juxta dies antiquos. Ubi Propheta primò orat DEUM, ne populus monachorum montis Carmeli concludatur simili sententiâ desolationis cum Judæis: sed pascat ut prius doctrina * Religionis per DEUM sub virgâ, id est, regula suâ directionis: idè ait, Pasce Domine populum tuum in virgâ tua, de qua Psalmista, Virga directionis, virga regni tui. Ne autem Propheta videretur pro toto populo Judaico orare, specificat hanc solam, dicens, Gregem hereditatis tue habitantes solos in salu: scilicet Carmeli. Secundo prævidens Michas se esse exauditum, prophetat venturum quod oraverat, dicens: In medio Carmeli pascentur Basan & Galaad. Intellexit autem per Basan & Galaad hos monachos montis Carmeli: tum primò, quia quam plures eorum erant tunc de regionibus Galaad & Basan oriundi: tum secundò, quia Basan interpretatur pinguis: & cœtus horum Religiosorum * fiebat in medio Carmeli pinguis pascos divinis, scilicet doctrinis veræ Religionis. Galaad quoque interpretatur acervus testimonij, & DEUS cœtum horum monachorum acervavit in medio Carmeli, in testimonium contra populum Judæorum; ut intelligeret populus, quòd propter prævaricationem Legis divinæ fuerit captivatus, & terra eorum desolata: cum hi Religiosi, quia servaverunt legem DEI remanserint liberi in terra illa, in medio Carmeli. Deinde exponit Propheta qualiter in medio Carmeli pascentur, dicens: Juxta dies antiquos: in quibus, scilicet sub virgâ directionis regni Dei, pascebantur ab ELIA in monte Carmeli, doctrinâ prophetice vitæ monasticæ, secundum formam institutionis hujus Religionis per DEUM creditam ELIÆ.

CAPVT XXX.

Rechabites item ab hostibus Chaldaicis liberi dimissi.

Monachi etiam Rechabites quamvis essent in Hierusalem reclusi, dum exercitus Chaldaicus Jerusalem & ceteram terram Juda devastavit, ipsi tamen non fuerunt cum reliquo populo Judæorum in Babylonem translati; sed in terra promissionis detentati; sicut & monachi Carmelitæ prædicti. Quoniam Nabuzardan princeps exercitus regis Nabuchodonosor, dum prædictam captivitatem Judæorum in Babylonem transferret, hos monachos Rechabites cum Hieremia Propheta liberò abire concessit: quemadmodum Hieremias & populi captivitatem, & Rechabitarum liberationem, prophetaverat in persona Domini, dicens: Firmaverunt filij Jonadab filij Rechab præceptum patris sui, quòd præceperat eis: populus autem iste non obedivit mihi. Idcirco hæc dicit Dominus exercituum, DEUS Israel: Ecce ego adducam super Judam & Jerusalem universam afflictionem, quam locutus sum adversum illos, eò quòd locutus sum ad illos, & non audierunt. Vocavi illos & non responderunt mihi. Domini autem Rechabitarum dixit Hieremias: Pro eo quòd obedisti præcepto Jonadab patris vestri, & custodisti omnia mandata ejus, & servasti universa quæ

præcepit vobis, propterea dicit Dominus exercituum, DEUS Israel: Non deficiet vir de stirpe Jonadab filij Rechab, stans in conspectu meo cunctis diebus. Intellexit autem DEUS per virum de stirpe Jonadab, non quidem principalem carnalem ipsius Jonadab generationem, sed potius Religionis nostræ eremiticæ genus. Neque enim filij carnales ipsius Jonadab, aut ab eis geniti, sed solum monachi in hac Religione eremitica eis succedentes, steterunt in conspectu DEI cunctis diebus: quamvis carnalis stirps Rechabitarum perduraverit usque in ruinam civitatis Jerusalem, à Tito & Vespasiano pertratam. Nam dum beatum Jacobum Alphaei, qui paulò ante ruinam prædictæ civitatis deceisset, Judæi in dicta urbe lapidibus obtraxerunt; sacerdos quidam ex his Rechabitis, nitebatur eum à morte erueri. Quoniam Apostolus Jacobus nunquam bibit vinum, & alias abstinentias grandes, similes Rechabitarum observantij sequutus fuit.

CAPVT XXXI.

Monachi Carmelitæ Christiani ejusdem Religionis sunt cum Monachis in veteri Lege ab ELIA in Carmelo instituti.

Intuentes quidam viri, monachos montem Carmeli nunc habitantes esse Christianos; putaverunt, ut asseris, dilecte Caprasi, eos non esse ejusdem Religionis cum illis Monachis, qui olim per sanctum Prophetam DEI ELIAM fuerunt in eodem monte instituti: pro eo, quia illi non fuerunt Christiani, sed Judæi. Quam autem erroneam istorum virorum opinio à veritate deviet, ex sequentibus manifestum tibi fiet. Antiqui namque hujus montis monachi, etsi non nomine, tamen rectè à fide fuerunt Christiani veri, sicut sunt monachi moderni: quoniam illi fidem firmam in Christum habuerunt, à quo & animarum salutem speraverunt, pro qua consequenda mundum reliquerunt, & corpora ac animas suas DEO obtulerunt: de quibus Apostolus sic ait: Circumscribitur in melioris, & in pellibus caprinis, egestes, angustiati & afflicti, quibus dignus non erat mundus: in solitudinibus errantes, in montibus, in speluncis & in cavernis terræ: & hi omnes testimonio fidei probati fuerunt. Si ergo teste Apostolo, illi fuerunt probati testimonio fidei, quis non videat, quòd ipsi non perfidi, quales sunt moderni Judæi, sed veri fuerunt orthodoxi. Quorum tempore si Dominus noster Jesus Christus, quem cupiebant videre, & audire, venisset in hunc mundum, sicut in nostris venit temporibus, non minùs facti fuissent, non solum fide, sed & nomine Christiani, ejus doctrinam & Sacramenta suscipiendo, quàm sunt eorum successores. De illis enim Salvator noster loquens discipulis suis ait: Amen dico vobis, quia multi Propheta, & Iusti, cupierunt videre quæ videtis, & non viderunt, & audire quæ auditis, & non audierunt. Sed quamvis Sacramenta gratiæ, quæ nos his diebus videmus in remissionem peccatorum à Christo Jesu instituta, illi non viderant; & licet dogmata & miracula, quæ ad salutem animarum & confirmationem fidei diebus nostris audimus à Domino Jesu dicta & facta, illi non audierunt; hæc tamen omnia ipsi suis successoribus vaticinati fuerunt: quemadmodum enim ait P. Petrus Apostolus: Omnes Propheta & Samuel, & deinceps, qui locuti sunt, annuntiaverunt dies istos. Quæ obrem nõ est

Petris, nomen Jonadab toti posteritati suæ impositum fuisse spiritualiter. Ex Hegeippo. Hægesippus l. 5. Rechabites etiam ex alijs tribubus. Alias cap xxvii.

Idem argumentum inter Latinos per sanctum Prophetam DEI ELIAM fuerunt in tractat & definit B. Augustinus lib. 3. contra 2. Epistolas Pelagianorum. Hebr. 11. Nomen, modernis, redolet aliquam primorum temporum viciniam, sicut & nostra temporibus. Matth. 13. Sacramenta gratiæ Christus ipse instituit. Act. 3.

Monachi Eliani à Ioanne baptizati, ab eodem docentur de Baptismo Christi in spiritu.

Hic Joannes venit in testimonium, ut testimonium perhiberet de Lumine, ut omnes crederent per illum. Praivit enim antefaciem Domini parare vias eius. Anno siquidem quindicesimo imperij Tiberij Caesaris, factum fuit verbum Domini super Joannem, habitantem in deserto, juxta fluem: Jordanis, ubi praedicti Religiosi Filij Prophetarum manebant. Et venit in omnem regionem Jordanis, praedicans baptismum poenitentiae in remissionem peccatorum. Tunc sicuti testatur Evangelista, exhibet ad eum Hierosolyma, & omnis Judaea, & omnis regio circa Jordanem, & baptizabantur ab eo in Jordanem, confitentes peccata sua. Propterea Religiosi Filij Prophetarum montis Carmeli, & alij in tabernaculis propè fluentia Jordanis, & in caeteris eremis terrae promissionis habitantes, fuerunt tunc à sancto Joanne duce eorum, sicut & caeteri de populo baptizati. Praeparabantur autem ipsi per hoc ad unigenitum DEI Filium dignè cognoscendum, qui tunc inter homines ignotus convertebatur: sicut ipse Baptista palam revelavit tunc Judaeis, dicens: Medius vestrum stetit, quem vos nescitis: ipse est, qui post me venturus est, & ante me factus est; cuius non sum dignus ut solvam corrigiam calcamenti eius.

Cum ergo praedicti Religiosi voce praecursoris intellexissent unigenitum DEI Filium esse praesentem in mundo, quem ex toris eorum praecursoris cupiebant videre, & à caeteris hominibus discernere, proposuerunt Baptista inseparabiliter assistere; scientes in ejus baptismò DEI filium esse manifestandum: sicut ipse Baptista testabatur, dicens, Ut manifestetur in Israel, propterea veni ego in aqua baptizans. Quemadmodum autem JESUM absentem Joannes eis evangelizaverat, ita postmodum ipsum praesentem eis manifestavit. Venit enim JESUS à Galilaea in Jordanem ad Joannem, ut baptizaretur ab eo.

Videns autem Joannes JESUM venientem ad se, indice eum omnibus prodens, ait: Ecce Agnus DEI, ecce qui tollit peccata mundi. Hic est de quo dixi, Post me venit vir, qui ante me factus est, quia prior me erat. Ut autem hoc Praecursoris testimonium creditibilis redderetur, baptizato JESU à Joanne confestim aperti sunt caeli, & descendit Spiritus sanctus corporali specie in ipsum: tanquam digitò quodam fidei omnibus demonstraret, hunc esse illum, qui eis à Joanne in baptismò manifestandus, praedicabatur.

Denique hunc, super quem columna mactis, verum esse DEI Filium, vox Patris de caelo tunc facta eos etiam docuit, dicens: Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacuit. Quamobrem Baptista, testimonium iterum perhibens Christo, exolebat ejus Baptismum dicens: Vidi spiritum descendentem quasi columbam de caelo, & manentem super eum. Et ego nesciebam eum: sed qui misit me baptizare in aqua, ille mihi dixit: super quem videris spiritum descendentem & manentem super eum, hic est, qui baptizat in spiritu sancto. Ne itaque praedicti Religiosi spem salutis ponerent in Praecursoris Baptismo, ipse perfectiori Baptismo, scilicet Christi, eos fore baptizandos prophetaverat, dicens eis: Ego baptizavi vos in aqua: ille vero scilicet Christus, baptizabit vos in spiritu sancto & igne. Quaequam, ut Joannes Evangelista testatur, JESUS non baptizaret, sed discipuli ejus.

Verum, quia ille dicitur praecipue rem aliquam habere in facie, Mat. 3.

existimandum successores illorum ad Religionem eorum ideo non pertinere, quia sunt Christiani; sed multo magis esset arbitrandum ipsos successores nihil religioni eorum attinere, si Christianitatis ritum ad animatum salutem consequendam non suscepissent; sicut eis illi Prophetae vaticinati fuerant. Teste enim beato Petro Apostolo, de animarum salute exquiritur, atque scrutati sunt Prophetae, qui de futura in nobis gratia prophetaverunt, scrutantes quod vel quale tempus significaret eis spiritus Christi, pronuncians eas, quae in Christo sunt passiones, & posteriores gloriae, quibus revelatum est, quia non sibi ipsis, nobis autem ministrabant ea, quae nunc nuntiata sunt.

CAPVT XXXII.

S. Joannes Baptista monachus instituitur S. ELIAE.

Successores ergo illorum sanctorum Prophetarum, monachi filij Prophetarum, qui sicut dictum est, in eremo montis Carmeli, & in solitudinibus propè fluentia Jordanis, ac in alijs desertis, & in urbibus terrae promissionis habitabant, ab ipsis Prophetis incunctanter traditum, ut praemittitur, tenebant, Christum pro humani generis redemptione incarnandum, moriturum, & gloriosè resurrecturum: quem ex toris eorum praecursoris desiderabant, & sperabant venturum. Quos sicut DEUS per ELIAM, & caeteros ejusdem propositi Prophetas, instruere de adventu Christi futuro dignatus fuit: ita etiam, ut de praesentia Christi in mundo per ejus Praecursoris eos doceat, disposuit, quòd praedictus praecursor sic ante JESUM Christum in spiritu & virtute ELIAE praecedere, ut jam in sua puertitia monasticam eorum vitam eremiticam ab ELIA Propheta institutam assumeret: Quod nec Evangelista Lucas solum, de ipso praecursore dicit: Puer autem crescebat, & confortabatur spiritu, & erat in deserto. Notantur autem à Lucas, in deserto: quia Joannes tam in desertis solitudinis Jordanis, sicut filij Prophetarum, quam in desertis montium latuit, sicut ELIAS & Eliseus.

Cum ergo venit sacri plenitudo temporis, fuit ad dictos monachos in desertis missus homo ille à DEO, cui nomen erat Joannes: scilicet Baptista, monasticæ vitae eremiticæ, ab ELIA instituta, cultor eximius. Ambo enim tam ELIAS, quam Joannes, fuerunt indumentis hispidis vestiti, luxu casti, vidu fugi, conversatione solitarij, & deserta jugiter fecerunt. Fuerunt etiam electi per DEUM praecursoris Christi: Joannes quidem adventus primi; ELIAS vero ultimi: dicente Domino: Elias quidem venturus est, & restituet omnia. Dico autem vobis, quia Elias jam venit, & non cognoverunt eum, sed fecerunt in eo quaecumque voluerunt. Tunc intellexerunt discipuli, quia de Joanne Baptista dixisset eis. Et propterea Sacerdotes & Levitae ab Hierosolymis per Judaeos ad Joannem missi, invenerunt eum in omnibus, conversationem monasticæ vitae eremiticæ, ELIAE praecipue, sequi, quærebant ab eo, si ipse erat ELIAS. Quoniam, sicut Angelus Gabriel de eo praedixerat, venit ipse in spiritu, & virtute Eliae: ad exemplum cujus domo sui patris, & terrenis opibus derelictis, conversatus fuit jugiter in desertis, & ad instar illius vinum & licet non bibens, habuit ad imitationem ejus vestimentum de pilis camelorum, & zonam pelliceam circa lumbos suos, ut testatur Matthæus Evangelista. Ideo Christus, sciens Joannem expressam monasticæ vitae Prophetae ELIAE imaginem gerere, dixit de eo turbis: Si vultis accipere, ipse est Elias.

1. Petri 1. Alias posterior pars cap. xlvii 1. 1. Filiorum prophetarum distincta fides de mysterijs Christi. LUC. 1. 7. Joan. 1. Matth. 17. 7. Joan. 1. Matth. 3. Matth. 32

facere... JESU... Hierosolymis... Alias pars cap. xxx.

facere, cuius auctoritate & nomine eam alius faceret, & quia Apostoli post acceptum Spiritum sanctum baptizabant homines in nomine Domini JESU, sicut B. Lucas testatur; & sub invocatione huius nominis descendebat super baptizatos Spiritus sanctus in specie ignis visibilis, ideo dixit Joannes Religiosis praeclatis: *Ille, scilicet Christus, baptizabit vos in Spiritu sancto, & igne.* Innoebat autem per hoc eis, quo tempore essent ipsi Baptismo Christi baptizandi; quia scilicet, tunc, quando Apostoli Baptismum conferrent in nomine Domini JESU Christi, & Spiritum sanctum, in specie ignis visibilis, acciperent illi, qui ab eis baptizarentur sub invocatione nominis Christi. Quod ante Christi resurrectionem, & gloriosam ejus in caelos ascensionem, factum non fuisse Joannes Evangelista evidenter testatur, dicens: *Nondum erat Spiritus datus, quia JESUS nondum erat glorificatus.*

Aliis cap. xxx. **CAPVT XXXIV.**
Religiosi in Hierosolymis ex dispersis Iudaeorum.

Temporibus autem Baptismum Joannis praecedentibus, gens Iudaeorum a diversis gentibus & regibus multas perpessa fuerat captivitates, & dispersa in diversis gentium regiones; maxime autem ab Antiocho Epiphane, rege Syriae durissimas sustinerat in lege persecutiones. Sicut namque refert sacra libri Machabaeorum historia, Antiochus ad tantum Iudaeos deduxit opprobrium, ut legem DEI observare volentibus mortis infligeret tormentum. Quisque enim cogebatur idolis offerre sacrificium, vel necis pati supplicium. Propter quod multos promiscui sexus de populo Iudaeorum oppressiones has, & abominaciones ferre non valentes, oportuit propriam patriam relinquere, & in alijs diversis mundi regionibus dispersos habitare, qui in dispersione genuerunt filios, loquentes idioma & linguas gentium illarum regionum, in quibus nascebantur & educabantur.

Ex his autem Iudaeis, natis in regionibus illis, multi divotione tracti terrae promissionis, tempore imperij Tiberij Caesaris, ad terram illam, cum in pacis teneretur tranquillitate, remeantes, studebant religiosè illic vivere, copulantes se praedictis Religiosis habitantibus in terrae promissionis urbibus, & praesertim illis, qui manebant in Hierosalem: quorum memoratus fuit beatus Lucas in Actibus Apostolorum, dicens: *Erant autem in Hierosalem habitantes Iudaei, viri religiosi ex omni natione, quae sub caelo est.* Habebant liquidem praedicti Religiosi tunc mansionem maxime in Hierosalem: quia cum esset civitas insignis, & metropolis Iudaeorum, in qua cultus divinus praecipue vigeat, reperiebant in ea plures devotos Iudaeos, qui se ad eorum Religionem convertebant. Quos postquam praedicti Religiosi in rudimentis disciplinae prophetae & monasticae vitae erudierant, ad eremostansferebant.

Aliis pars cap. xxx. **CAPVT XXXV.**
Situs Monasterij in Hierosolymis, eremitarumque Carmelitanorum ad id confluxus celebrandae Pentecostes causa.

Praeceptat autem in Lege vereri DEUS, tres festivitates peculiates, scilicet Pascha, Penteco-

stes & Scenopegiae, debere per Iudaeos solemniter celebrari: quas Iudaeis alibi celebrare non licebat, quam in loco quem elegerat DEUS nomini suo, sicut mandaverat Moyses in Deuteronomio. Et sicut ex libro Paralipomenon edocetur, templum quod erat in Hierosalem constructum, fuit locus ille, quem DEUS elegit nomini suo: in quo loco annuatim tribus vicibus, scilicet in praedictis festivitatibus, omnes masculi plebis Iudaeae debebant ex praeepto Legis in conspectu Domini apparere. Quamobrem religiosi viri, filij Prophetarum eremicae montis Carmeli, & alij juxta fluenta Iordanis, & in caeteris eremis, & suburbanis civitatum terrae promissionis, habitantes, ne praeepta Legis transgredirentur, annis singulis in Hierosalem ter venire consueverant, ut juxta Legis praeeptum, tres festivitates peculiates, Paschae Pentecostes, & Scenopegiae, illic celebrarent. Et ob hoc quam maxime mansionem religiosi filij Prophetarum habebant in Hierosalem, ut in dictis festis convenirent ad eam.

Anno ergo in quo Christus ascendit in caelum, omnes praedicti Religiosi mox post ejus ascensionem in Hierosalem convenerunt, ut ibi instans festum Pentecostes celebrarent. Habitabant autem tunc in Hierosalem Apostoli Domini nostri JESU Christi prope mansionem dictionum Religiosorum, scilicet in illo *caenaculo grandi & strato*, in quo Christus in die coenae fecit sibi parari Pascha, ubi sacramentum Eucharistiae instituit, & corpus suum sub speciebus panis sumendum discipulis tradidit, eosque sacerdotes ordinavit. Quod caenaculum erat in monte Sion, in parte illa montis, quae dicitur *melis*; ubi erat olim palatium, quod rex David sibi construxerat. Et ita praedicti Religiosi fuerunt in habitatione tunc Apostolorum vicini.

CAPVT XXXVI.

Multorum è Filij Prophetarum ad planum Christianismum conversio in die Pentecostes.

In die itaque Pentecostes, sicut beatus Lucas refert, factus fuit repente de caelo sonus, tanquam adveniens spiritus vehementis, & replevit totam domum illius caenaculi, ubi erant omnes Apostoli Christi, & discipuli, sedentes: *Et apparuerunt illis disparvae linguae tanquam ignis, sedaeque supra singulas eorum: repleti que sunt omnes Spiritu sancto, & coeperunt loqui varijs linguis, prout Spiritus sanctus dabat loqui illis.* Religiosi autem praesertim in monte Sion, non multum remore à praedicto caenaculo, ut praemittitur, habitantes, obstupuerunt audientes praedictum sonum insolitum resonare in caenaculo Apostolorum. Et scire cupientes quidnam hoc esset, ad illud Apostolorum caenaculum accesserunt. Qui cum illuc pervenisent, stupebant omnes & mirabantur: quoniam non solum illi est Religiosi qui in terra promissionis, sed etiam omnes illi, ex eis, qui extra dictam terram in diversis regionibus fuerant nati, audiebant Apostolos linguas suarum regionum loquentes, & DEUM magnificantes. Et propterea Religiosi magis stupebant, scientes Apostolos esse Galilaeos, qui nunquam existerant in eorum regionibus, neque à quoquam homine docti fuerant loqui eorum linguas seu idiomatibus.

Alij autem ex Iudaeis, qui supervenerunt, audientes Apostolos loqui diversis linguis, & eos omnes

Deut. 16.
2. Paral. 7.

*Causa constructi monasterij in Hierosolymis.

Marcii 14.
*Ubi & quando, Christus sacerdos ordinavit.

Aliis posterior pars cap. xxx.
Act. 2.

Religiosi ex Iudaeis

Apostolorum vicini.

Non omnes

JESU
Spiritu
II
VIII
26

audien-
tes Apo-
stolos eos
inellige-
bant.

minimè intelligentes, iridebant, dicen-tes eos esse ebrios. Beatus verdè Petrus Apostolus, cernens Religiosos, & quosdam alios ex superveniens, esse scientes, incipit detrahentibus obviare, ostendens Apostolos non esse ebrios, & probans per scripturas Prophetarum eos Spiritu sancto repletos. Evangelizavit quoque Religiosis, JESUM à mortuis relurixisse, & ipsum esse Deum, qui de caelo Apostolis sanctum effudit Spiritum, exhortans, ut à prava generatione Judaeorum segregarentur.

populus per ignorantiam interfecerat, à mortuis relurixisse, in fide ejus & nomine, & non in peccata Petri, vel Joannis, virtute, claudis coratus fuerat. Propter quod Petrus eis dicebat: *Nomen Christi, & fides, qua per eum est, dedit isti integram san-ritatem in conspectu omnium vestrum.* Exhortabatur quoque eos Petrus, quod pœnitent & converterentur ad fidem Christi, ut deleterentur eorum peccata, probans per Scripturas Prophetarum fidem Christi & doctrinam esse ab eis suscipiendam, & omnes eam reventes fore exterminandos.

Nota quod in nomine adscribitur populus, non enim eorum Principibus.

Act. 2.

Auditus ergo sermonibus Petri, Religiosi compuncti sunt corde, & dixerunt ad Petrum, & ad ceterum Apostolorum: *Quid faciemus viri fratres? Ad quos Petrus: Pœnitentiam agite, & baptizetur unusquisque vestrum in nomine Domini nostri JESU Christi, in remissionem peccatorum, & accipietis donum Spiritus sancti:* aliisque pluribus verbis exhortatus est eos Petrus. Multi ergo ex prædictis Religiosis, videntes, quod illi, quos Apostoli baptizabant in nomine JESU Christi, recipiebant in specie ignis visibilis Spiritum sanctum, recordati fuerunt advenisse tempus, de quo dux eorum beatus Joannes Baptista Christum prophetans, eis prædixerat, *Ille, scilicet Christus, baptizabit vos in Spiritu sancto, & igne.* Quamobrem acceperunt sermones Apostoli Petri, & baptizati sunt ipsa die in Christo, recipientes in signo ignis visibilis Spiritum sanctum.

Ut autem vehementius Religiosos attraheret, cognominans eos proprio titulo, quem à Prophetis traxerat, dixit eis: *Vos estis filij Prophetarum, & testamenti quod disposuit DEUS ad patres nostros, dicens ad Abraham: In semine tuo benedicetur omnis familia terræ: vobis primum DEUS suscitans filium suum, misit eum benedicentem vobis, ut converteretis unusquisque à nequitia sua.* Igitur Religiosi præfati viso miraculo claudi, & audito sermone Petri, intellexerunt quod sicut Christus, suo nomine per Petrum invocato, dederat integram sanritatem claudis, ita illos baptizabat in igne & Spiritu sancto, super quos effundebant Apostoli aquam, nomen ejus sanctum invocando. Hinc ergo petpenderunt, quod idem Joannes Baptista dixerat eis prophetice: *Ille vos baptizabit in Spiritu sancto, & igne:* quia super quos Apostoli aquam effundendo invocabant nomen Christi, JESUS illos baptizabat, tribuens eis Spiritum sanctum in specie ignis de caelo missi. Quamobrem crediderunt perfecte in JESUM, & cum eis multi eorum, qui audierant Petri verbum: quorum numerus fuit quinque milia hominum. Qui postmodum ab Apostolis baptizati, receperunt in signo ignis visibilis Spiritum sanctum.

Idem. *Idem.*

*Dux
eremita-
rum
montis
Carmeli
S. Joan.
Baptista.
Matth. 3.

CAPVT XXXVII.

Ad miraculum claudi, ac sermonem S. Petri, reliquæ Filij Prophetarum convertuntur.

Altera autem die, cum illi ex prædictis Religiosis, qui nondam ab Apostolis erant baptizati, essent causâ orandi in templo cum reliquis de populo ad horam orationis nonam, suppliciter à Domino DEO postulabant, ut per signum eis ostenderet, si adveniret tempus illud, de quo dux eorum Joannes Baptista eis prædixerat, quod Christus JESUS eos Spiritu sancto & igne baptizaret. Titubabant enim de hoc nonnulli eorum, quia non viderant, neque audierant Christum JESUM manibus suis quemquam baptizasse. Ipsi tamen Joannis vaticinium non perfecte intelligentes, sperabant, quod sicut Joannes suis manibus eos baptizaverat, ita Christus proprijs manibus eos baptizaret. Exaudivit autem tunc DEUS orationem eorum, & ad rectum intellectum vaticinij Joannis eos perduxit.

CAPVT XXXVIII.
Eremitæ Carmelitani facti Apostolorum coadjutores, amantes allegoriam veterum scripturarum.

Erant autem perseverantes in doctrina Apostolorum, & communionem fractionis panis: quoties quoque perdurantes in orationibus unanimes in templo cum exultatione, & simplicitate cordis, collaudantes DEUM. Quibus omne spatium diei in studiorum exercitijs, & eruditione facti Evangelij, ducebatur. Habebant quoque tractatus factorum voluminum, leges Patrum so allegoricam intelligentiam deducentes. Quoniam omnis lex vetus eis videbatur animali esse similis, eò quod extrinsecè velut corpus habeat ipsam literam, & ea que secundum literam designantur, intrinsecè vero in litera, tamquam anima lateat cujusdam profundè diviniq; mysterijs sensus invisibilis & spiritalis. Quem illi, ab Apostolis edocti, sublimitè & nobilitè velut per speculum inspicientes, & ex ipsis literæ nominibus admitandas quasdam species intelligentiæ concipientes, divinâ & profundiore sapientiâ factorum voluminum tamquam copiosis dapibus imbuebantur. Denique eorum multi ea, que ab Apostolis haurierant, cæteris effundentes, fidem Christi per Phœnicem & Palestinam prædicarunt, dilatantes dogma fidei: & moribus vitæ, ac monasticâ conversatione, Ecclesiam DEI insignissimam demonstrantes.

Nota quod in nomine adscribitur populus, non enim eorum Principibus. *Idem.*

Act. 3.

Contigit enim eadem hora, sancto instigante Spiritu, Apostolos Christum Petrum & Joannem ascendere in templum, & ad portam templi, quæ dicebatur Speciosa, obvium habere hominem quemdam, annorum amplius quadragesima, ex utero matris claudum, rogantem eos pro eleemosyna: *Quem intruens Petrus cum Joanne dixit: In nomine JESU Christi Nazareni surge, & ambula. Et apprehensa manus ejus dexterâ levavit eum. Qui protinus exiliens ambulavit, & intravit cum illis in templum, laudans DEUM. Videntes autem prædicti Religiosi, & omnis populus, eum in templo ambulantem, & laudantem Deum; & cognoscentes quod ipse erat qui ad eleemosynam sedebat ad Speciosam templi portam, replati sunt stupore & extasi in eo quod contigerat illi. Et cum viderent Petrum & Joannem in portu, quæ appellabatur Salomonis, concurrerunt omnes ad eos: quibus Petrus predicavit JESUM, quem*

Idem.

Idem.

CAPVT XXXIX.

Alia Cap. xxxi.

Carmelitæ accepta Evangelij luce my-
steria quondam ab ELIA reve-
lata clariùs intuentur.

fuit onerata amaritudine delictorum, sed instar
lius nubeculæ fuit levis per immunitatem pecca-
torum, & dulcis per plenitudinem charismatum.
Ipla enim in suo ortu fuit nubes illa, de qua per
Moyfen figuratè est scriptum, *Ecce gloria Domini
apparuit in nube.*

immunitas
semper
fuit.
Exod. 16.

CAPVT XL.

Alia cap
xxxii.

Allegoria temporis ortus Beatiss. MA-
RIÆ Virginis, ex traditione
per S. ELIAM.

Significavit autem DEUS ELIÆ, in prædicta
visione, quo tempore Nubecula illa, scilicet B. MA-
RIA, videretur à discipulis ELIÆ de mari, id est,
de amara & vitiosa natura humana, orti & as-
cendere. Nam ostensum fuit in eadem visione,
quod nullus eorum videret eam ascendere, antea
quam ipse semel per decem gradus ascendens,
contra mare prospiceret, & iterum alijs septem vi-
cibus per eisdem gradus ad contemplandum
contra mare rediret. Dixit enim ELIAS ad pue-
rum suum: *Ascende, & prospice contra mare: Qui
cum ascendisset, & contemplatus esset, ait: Non est
quidquam.*

Quæro ergo, quid fuit, puerum ELIÆ semel
per decem gradus ascendere ad prospiciendum
contra mare, & tunc nihil ei apparere? Certè hoc
nihil aliud fuit, nisi quod puer, id est, cætus disci-
pulorum ELIÆ, contemplando ascendit, primò
per illas decem generationes humanas à B. Luca
in genealogia Christi positas, quæ fuerunt ante
diluvium ab Adam usque ad Noë in prima mundi
ætate, & per eas discurrendo totum tempus quod
fuit à Noë usque ad Adam, puer prospexit, si fortè
eo tempore, nubecula, id est, infantula aliqua esset
nata contra mare, id est, contra solitam amarum
& vitiosam propaginem naturæ humanæ. E quia
nubecula illa non fuit à puero vita nasci in illa pri-
ma ætate mundi; idèò puer dixit: *Non est quidquam.*
Præcepto tamen ELIÆ redijt iterum puer septies
per decem gradus ad prospiciendum contra ma-
re: & rursus ait illi, *Revertere septem vicibus: & in
primis sex nihil sibi apparuit.* Hoc autem, scilicet
quod iterum puer, id est, cætus discipulorum
ELIÆ, sexies per decem gradus rediens nihil vidit,
denotat eam ulterius per alias sex decades huma-
narum generationum contemplando ascendisse,
quas B. Lucas in genealogia Christi tetigit, à Sem
filio Noë usque ad Jamne filium Joseph. Quartum
generationum decas prima, incipiens à Sem filio
Noë, terminata fuit in Thare filio Nachor. Secun-
da verò decas, incipiens ab Abraham filio Thare,
terminata fuit in Salmon filio Naafon. Tertia au-
tem decas, incipiens à Booz filio Salmon, termi-
nata fuit in Jona filio Erachim. Quarta verò decas,
incipiens à Joseph filio Jona, terminata fuit in
Elmadan, filio Het. Quinta autem decas, incipi-
ens à Cho'an filio Elmadan, terminata fuit in Jo-
seph, filio Juda. Sexta verò decas, incipiens à Se-
met filio Joseph, terminata fuit in Jamne, filio al-
terius Joseph. Per has quidem sex decades gene-
rationum, à B. Luca in genealogia Christi posita-
rum, ascendit puer, id est, cætus discipulorum
ELIÆ, discurrendo scilicet totum tempus quod
fuit à Jamne usque ad Sem, contemplando si fortè
eo tempore nubecula, id est, infantula illa esset na-
ta: & quia in toto illo tempore nata non fuit, idèò
tunc discipulis ELIÆ minime apparuit.

Postquam autem Professores hujus Religionis
fuerunt per Apostolos baptizati, & in sacri E-
vangelij eloquijs eruditi, intellexerunt plenè illud
mysterium esse impletum, quod per DEUM fue-
rat: Propheta ELIÆ in monte Carmeli revelatum.
Legimus quidem in libro Regnorum, quod
ELIAS ascendit in montem Carmeli, & pronus in
terram posuit faciem suam inter genua sua, & dixit ad
puerum suum: *Ascende, & prospice contra mare. Qui
cum ascendisset, & contemplatus esset, ait: Non est quid-
quam. Et rursus ait illi: Revertere septem vicibus. In
septima autem vice, Ecce nubecula parva, quasi vesti-
gium hominis, ascendebat de mari in Carmelum. Ab
eo autem loco montis Carmeli, ubi puer ascen-
debat, usque ad summitatem montis, undè pote-
rat mare prospici, erant decem gradus. Quos cum
semel puer ascendens, prospexisset contra mare,
mandavit illi ELIAS, sicut dictum est, ut iterum
alijs septem vicibus per eisdem gradus revertentis
contra mare prospiceret: Et in septima vice rever-
tionis, quæ amen fuit octava prospectio, vidit
puer nubeculam illam quasi vestigium hominis de
mari ascendentem in Carmelum. Et dixit ei ELIAS
Deo plu-
viam. *Ascende, & dic Achab: Junge currum tuum, & descen-
de, ne occupet te pluvia. Cùmque se reveret huc atque
illuc, ecce tali contonebrati sunt, & nubes & ventus, &
facta est pluvia grandis. Quid ergo sacramenti te-
rum futurarum præter historiam visio illa intin-
secus contineret, & quid magni mysterij DEUS
ELIÆ, tunc stans pronus, per eam portendit,
dignatus fuit ELIAS aperire, non palam omnibus,
sed secretè suis confortibus. A quibus traditum te-
nemus, DEUM sub figurata visione, revelasse tunc
ELIÆ quatuor magna mysteria, quæ per Ordine-
nem explicabo.**

Primò, quod quædam infantula nasceretur, quæ
ex utero matris suæ ab omni peccato munda egre-
deretur. Secundò, tempus in quo hoc adimpleretur.
Tertiò, quod hæc infantula virginitatem perpetuam
ad exemplum ELIÆ amplecteretur. Quarto, quod
quædam DEUS jungens naturam suam humanæ, de
Virgine illa homo nasceretur. Per hoc namque
quod ille puer ELIÆ vidit de mari nubeculam
parvam orti, revelavit DEUS ELIÆ, quod quæ-
dam infantula, scilicet beata MARIA, per illam
nubeculam significata, & instar illius nubeculæ
per humilitatem parvam, nasceretur de humana na-
tura peccatrice, designata per mare; quæ infantula
jam in suo ortu esset munda omni peccatorum
sordibus, quemadmodum nubecula illa fuit de mari
amaro orta, sine tamen aliqua amaritudine. Licet
namque nubecula illa esset originaliter ejusdem
naturæ cum mari, alterius tamen fuit qualitatibus, al-
teriusque proprietatis. Mare quippe ponderosum
est, & amarum: sed nubecula illa levis fuit, & dul-
ciora natura humana instar maris sic in sua origine, ita amari-
tudine peccatorum & pondere vitiorum pressa, ut
Psalm. 37 *fateri cogatur Iniquitates mea supergressæ sunt caput
meum, & sicut onus grave gravata sunt super me;*
Beata amen MARIA de hoc mari, id est, natura
humana, aliter fuit orta: quoniam in suo ortu non

perpetuam
est am-
plexata.
B. MA-
RIA per
nubecu-
lam sig-
nificata.
Repete
tecum,
de natura
peccatri-
cæ: ut sen-
sus sit,
jam in ip-
so sui con-
ceptu.
MARIA
nanquã
ponde-
rosa nan-
quam a-
mara fuit
Psalm. 37
Ipla ab
omni
peccato

3. Reg. 18.
* Elias
pronus
stetit, pe-
tens à
Deo plu-
viam.
Traditio
de B. Vir-
gine per
S. Eliam.
Virgo
Dei para
exemplo
Eliæ vir-
ginita-
tem per-
petuam
est am-
plexata.
B. MA-
RIA per
nubecu-
lam sig-
nificata.
* Repete
tecum,
de natura
peccatri-
cæ: ut sen-
sus sit,
jam in ip-
so sui con-
ceptu.
MARIA
nanquã
ponde-
rosa nan-
quam a-
mara fuit
Psalm. 37
Ipla ab
omni
peccato

CAPVT XLIII.

Alias cap
xxxvi.

Causa, ob quas Carmelita dicti sint,
Fratres B. Virginis *MARIÆ*; & de orato-
rio ab eis in monte Carmeli in
laudem *eiusdem Deiparae Vir-*
ginis erecto.

Recentes ergo Religionis hujus professores,
DEUM prædecessoribus eorum per visio-
nem prædictam specialiter revelasse, infantulam
quandam nascituram, quæ ex utero matris suæ
munda ab omni peccati sordē egredietur, & in-
staret eorum, spontaneam virginitatem amplexe-
tur, de qua virgine DEUS Homo nasceretur: con-
templantes etiam ipsi, hæc omnia postmodum
fuisse adimpleta, & genus humanum per hanc
Virginem accepisse à DEI Filio desideratum ab
eis plura (id est gratia divinæ) beneficium; cura
verum cum devotione assidue deservire huic vir-
gini, id eorum prædecessoribus revelata, ac
desiderata, & postea eis exhibitæ. Et studuerunt
hanc specialiter virginem ideo sibi ipsi in patro-
nam eligere, quia noverunt ipsam solam singula-
riter eis conformem in primitiis virginitatis spon-
taneæ. Quemadmodum enim virginitas spon-
taneæ fuit primò per pios professores hujus Reli-
gionis inchoata, & in vitis introducta: ita eadem
virginitas fuit postmodum per DEI genitricem
primò in feminis introducta, & incepta, sicut su-
prà commemoravimus. Propter quod, sicut Reli-
giosi Carmelita sunt primitiis virorum virgi-
num: ita B. MARIA est femina eorum virginum vo-
to primitiaria.

Quæ conformitas primitiarum spontaneæ vir-
ginitatis, singulariter inter DEI genitricem & re-
ligiosos Carmelitas dudum prophetata, & postea
adimpleta, fuit causa, quod Religiosi Carmelita
Virginem *MARIAM* jam tempore Apostolorum
dicebant sororem suam, & propter dictam con-
formitatem, se ipsos Fratres beatæ *MARIÆ* Vir-
ginia appellabant.

Non arbitror autem, quod negare velis, quin,
eâdem Religione salvâ, professores ejus, ex causis
diversis possint in temporibus discretis designari
varij titulis: alioquin in illum incideres errorem, do
quod Religio Christiana non esset eadem in no-
bis, quæ fuit in Apostolis, & Christi discipulis.
Quoniam Christianæ Religionis professores in
exordio prædicationis Christi, & Apostolorum,
non eodem designabantur cognomine, quo nunc
designantur. Testante namque beato Luca, cum
Christianitatis professores prius dicerentur *Disci-*
puli, postmodum verò Antiochiæ primò cogno-
minati sunt *Christiani*. Nunquid autem quia prius
alio, quam nunc cognominabantur titulo, dices *Ad. u.*
aliam fuisse in eis Religionem Christianitatis, Loqui-
quàm sit in nobis? Absit. Nec ergo debes absur-
dum reputare, monachos nunc montem Carme-
li inhabitantes ejusdem non esse Religionis cum
illis, qui in dicto monte conversabantur ante in-
carnationem Salvatoris: licet illi *Propheta*, & *Filij*
Prophetarum dicerentur; & isti *Fratres Beatae MA-*
RIÆ cognominentur. Tunc enim, ut diximus, tunc *Fra-*
tres B. ipsi vocabantur *Propheta*, quando cum instru-
mentis musicis & Canticis, & Psalmis DEO psal-
lebant. Adveniente autem nova lege, ritus psallen-
di DEO cum illis instrumentis musicis cessavit, &
fuit

naretur erat fraternitas tantum paternitatis: quia
à quo Patre Filius æternaliter genitus, ab eodem
patre fuit creatum genus humanum: hinc DEI
Filius non confunditur patrem suum appellare e-
tiam patrem eorum, dicens: *Ascendo ad patrem me-*
um, & patrem vestrum.

Sed quia inter genus humanum & DEI filium
antequam ipse incarnaretur non erat fraternitas
maternitatis: quoniam DEI filius nondum erat ex
matre natus. Ideo optans cæteris discipulorum
Christus, ut hæc fraternitas inter eos fieret, ascendit
per orationem ad Achab, id est, ad DEI filium. Et
sicut ELIAS præceperat, ita suppliciter DEI filio
dicebat: *Iunge currum tuum.* Currus quidem à cur-
rendo est dictus: est enim vehiculum circularis
figura, & habilis ad portandum onus. Significat au-
tem divinam filij DEI naturam, quæ est circularis,
id est, æterna, carens instar rotarum cætri, princi-
pio & fine, per quam divinam naturam ipse exul-
tavit ut gigas ad currendam viam: portans, ut Apo-
stolus ait, omnia verbo virtutis suæ.

Dicebat ergo suppliciter tunc illi puer, id est,
cæteris discipulorum ELIÆ, *Iunge nostræ scilicet*
naturæ, currum tuum, id est, æternam naturam
tuam, & descende ad nos: *nè te occupet*, id est, retardet,
sed magis provocet pluvia: scilicet quod descendes
sicut pluvia. Decet enim te sicut pluvia in vellus des-
cendere. Quoniam vellus pluviam in ipsum sine
strepitu descendente accipiendo vel reddendo
non rumpitur, sed integrum servatur. Ita quoque
te decet taliter absque strepitu operationi huma-
næ in nubeculam, id est, Virginem *MARIAM*
placido illapsa descendere, & *currum tuum*, id est,
æternam naturam tuam humanæ naturæ in utero
Virginis *Iungere*: ut Virgo te DEUM simul & ho-
minem concipiendo, deinde partiendo, non rum-
patur, sed integra in sua virginitate conservetur.

Fuerunt autem ex auditu ELIÆ discipuli in hac
supplici eorum deprecatione, sicut sequitur in
prædicta visione. Cumque inquit, *se verteret huc*,
scilicet ad contemplandam in adolescentula spon-
taneam virginitatem, atque illuc scilicet ad depre-
candam pro descensu filij Dei (amam Deitatem);
Ecce cæli contenebrati sunt, & ventus, & nubes, & facta
est pluvia grandis. Per calos honor, virtus, & celli-
tudo filij DEI intelligitur, cujus adventum præsto-
lans Propheta dicebat: *Domine inclina calos tuos &*
descende. Per nubem Virgo *MARIA*, sicut dictum
est, designatur. Per ventum verò Spiritus sanctus
indicatur, quemadmodum per Prophetam dicitur,
Flabit Spiritus ejus, & fluent aquæ. Ideo cæli,
& nubes, & ventus fuerunt tunc contenebrati,
quando virtus altissimi obumbravit eum: ideoque &
quod natum est ex ea sanctum, vocabitur Filius
Dei. Et tunc facta est pluvia gratiæ grandis: quo-
niam Verbum caro factum est, & habitavit in no-
bis, & vidimus gloriam ejus, gloriam quasi unigeni-
ti à Patre, plenum gratiæ, & veritatis. De cujus
plenitudine nos omnes accepimus, & gratiam pro
gratia, ut ait Joannes Evangelista.

*Verte-
ret, refert
ad pue-
rum, sig-
nifican-
tem ca-
elos dis-
cipulorum
S. Eliæ.

Psal. 143. est, designatur. Per ventum verò Spiritus sanctus
indicatur, quemadmodum per Prophetam dicitur,
Flabit Spiritus ejus, & fluent aquæ. Ideo cæli,
& nubes, & ventus fuerunt tunc contenebrati,
quando virtus altissimi obumbravit eum: ideoque &
quod natum est ex ea sanctum, vocabitur Filius
Dei. Et tunc facta est pluvia gratiæ grandis: quo-
niam Verbum caro factum est, & habitavit in no-
bis, & vidimus gloriam ejus, gloriam quasi unigeni-
ti à Patre, plenum gratiæ, & veritatis. De cujus
plenitudine nos omnes accepimus, & gratiam pro
gratia, ut ait Joannes Evangelista.

Ephes. 5.

fuit in alium immutatus, sicut ait Apostolus: *Implemini Spiritu sancto, loquentes vobismetipsis in psalmis, & Hymnis & Cantibus spiritualibus, canentes, & psallentes in cordibus vestris Domino.* Et quia ricusille antiquus DEO psallendi cum instrumentis musicis nunc in vestra Religione non observatur; ideo ejus professores modò Prophetæ non appellantur.

Tunc enim ipsi rectè *Filij Prophetarum* dicebantur, quando per Prophetas regabantur, ut prædiximus; nunc autem nequaquam per Prophetas regantur, ideo nec filij Prophetarum vocantur: sicut eos tunc appellatos *Fratres Beata MARIÆ Virginis* nemo sanæ mentis dicit, et cum virgo MARIÆ nondum esset nata. Sed, sicut dictum est, postquam tam expressam, & propriam primitiarum spontaneæ virginitatis confessionem inter se, & DEI genitricem cognoverunt, at adimpletam: ipsi ex tunc *Fratres Beata MARIÆ Virginis* appellati fuerunt.

Et in memoriam visionis de ortu hujus virginis, præostensæ Sancto Propheta ELIÆ, sub specie nubecolæ ascendentis de mari in Carmelum, monachi prædicti anno Incarnationis filij DEI octogesimo tertio, diruentes eorum Seunion antiquam, ædificaverunt huic primæ Virgini DEO dicatæ capellam quandam in monte Carmeli, juxta fontem ELIÆ, in sito illo, in quo ELIAS orans viderat nubeculam illam, quasi vestigium hominis, de mari ascendere in Carmelum: ubi professores prædicti seipso huic virgini commendantes, singulis diebus, ad effandendum dictæ virginis, & ejus Filio sedulas preces, & supplicationes atque laudes, ex tunc semper conveniunt: ibique de verbo divino, culpiq; vitandis, & animarum salute procuranda humili colloquio adinvicem contulerunt. Et propterea ceteri, etiam ab eorum Religione externi, eos deinceps *Fratres Beata MARIÆ Virginis de monte Carmeli* semper appellaverunt.

Legendum quadragesimo tertio de quo videndus Wastellius hoc loco, & alij. Observa, quàm sit antiquus cultus Deip. V. in Carmelo.

Alias xxxv i i.

CAPVT XLIV.

De habitu monachorum montis Carmeli, & primum de zona, ejusque mystica significatione.

Investigato in præcedendis, & aliquantulum descripto Fundatorum, ac præcoram professorum nostræ Religionis cultu interiori, à nobis imitando, superest, tibi breviter exponere (ò dilecte Caprasi) exteriorum habitus ornatum, propositum vobis ad exemplum, per quem interioris dispositionis illorum Patrum, à vobis imitandæ, non modicam senties noticiam. Teste namque Sapiente, *Amictus hominis annuntiat de eo.* Quemadmodum & Fundator primus Religionis hujus fuit à Rege Ochozia cognitus, exposita Regi per nuntios qualitate vestis.

Ecdi. 19.

4. Reg. 1.

Scilicet abatur namque Rex à suis nuntijs, cujus figuræ, & habitus esset vir, qui eis occurrerat, & loquutus fuerat: cui respondentes nuntij dixerunt: *Vir pilosus erat, & zona pellicea accinctus renibus.* Ex quo habitu confestim perveniens Rex in Prophetæ noticiam, ait: *ELIAS Thesbitus est.* Zone quippe indicio, & hirsuti, incultiq; corporis specie virum DEI indubitanter cognovit: quoniam zona pellicea (velut quoddam speciale signum impressum) suis renibus perpetuò cohærebat: qua accinctus lumbis, ELIAS dudum occurrerat à monte Carmeli usque in Jezrael ante Regem Achab patrem Ochozia,

3. Reg. 18

Hoc ergo exemplo suo docuit ELIAS, monachum hujus professionis debere cinctis lumbis incedere. Nam & Joannes Baptistæ, qui in spiritu, & virtute ELIÆ venit, eam in accinctione lumborum imitatus fuit; de quo Evangelista sic ait: *Erat Joannes vestitus pilis camelorum, & zona pellicea circa lumbos ejus.* Hujus autem zone habitum non parvam est, quod à monacho exigitur sacramentum. Lumborum enim accinctio, & ambitus zone pelliceæ significat, monachum debere mortificationem illorum membrorum esse comferre, in quibus luxuriæ seminaria continentur. Ubi videlicet, sicut lumbi ejus zona pellicis emortuæ exterius præcincti, quatenus interiori inveniantur seminaria coitus in eo protius exincta: & decantet digudum cum Propheta: *Factus sum sicut iter in pruina;* quia, scilicet, præditus gelu continentur ita stringit in lumbis concupiscentiæ carnalis ardorem, sicut pruina congelando pestringit utrem. Hinc in sacra scriptura legimus, *ELIAM* ideo primum omnium fuisse zona pellicea in lumbis cinctum, quia primus hominum hoc signo dedit monachis exemplum restringendi in lumbis, & mortificandi omni luxuriosi motus incentivum, per modum, de quo Apostolus ait: *Mortificate membra vestra, quæ sunt super terram, fornicationem, immunditiam, libidinem, & concupiscentiam malam.*

Mar. 1.

Zone mortuæ factæ membra

Alias cap xxxv i i i.

CAPVT XLV.

De Melote, antiquo hujus Religionis habitu atque ejus mysterio.

Melores quoque gestasse fundatores primos hujus Religionis, ELIAM, scilicet, & ejus discipulos filios Prophetarum, Apostolus de eis loquens assererat, dicens: *Circueunt in melotibus, & in pellibus caprinis, egentis, angustias, afflictis, quibus dignus non erat mundus: in solitudinibus errantes, in montibus, & speluncis, & in cavernis terra.* Dicitur enim *Melota* propriè à melo animali, quod etiam *Taxus* appellatur: de cujus pilis, vel pellicia facta vestis, quæ est valde hispida, *Melota* propriè vocatur. Quamquam quælibet vestis de pilis animalium asperis, aut de pellibus hispidis facta, *Melota* vulgariter dicatur: nam & indumentum de Camelorum pilis, vel de pilis caprinis, confuevit communiter *Melota* dici à multis. Quo etiam habitu in nova lege Joannem Baptistam fuisse indurum Evangelista testatur, qui ait: *Ipsè autem Joannes habebat vestimentum de pilis camelorum.* Hujus autem *Melotæ* gestatio, succedentibus temporibus, derivatum potius, quàm a dificationem eam videntibus comparabat.

Superbiam etc. le fecundam legem.

Monastice vestis genus, hirsuti coloris lobium Orig. II. 19. 6. 2

Math. 11.

Habr.

Idcirco vestem illam cilicinam despectam cunctis, & quæ ex hoc ipso nulla poterat spiritus emolumenta conferre, sed elationis potius vanitatem, professores hujus Religionis concordis sententia refutavit. Loco autem ejus, tunicam laneæ non pretiosæ, sed mediocriter asperæ, ejusdem coloris, cujus existebat melota, subrus Scapulare gestare assumpserunt. Quoniam dictorum sanctorum Patrum nostrorum, tam veteris, quàm novæ legis, exemplis ostenditur, monacho hujus professionis convenire, vestem habere asperam, & magis conterentem corpus, quàm foventem: & illi repugnare, vestem habere pretiosam, & delicatam, seu mollem, ad delestandum carnem. Si enim habitari solitudinis conveniret, indumentis mollioribus vestiri, concessisset unque Dominus, hominem

Tunica lanea melotæ loco Religiosis usurpata.

Monastica vestis qualis esse debet.

nem

CAPVT XLVII.

Alias xl.

De pallio albo ad imitationem ELIÆ ferendo: & illius mystica significatione.

Pallio quoque monastico indutum fuisse primum Fundatorem hujus Religionis, scilicet, ELIAM prophetam, sacre scripturae autoritate monstratur. Nempe hoc habitu operuit ELIAS vultum suum, cum in monte Oreb transiret DEUS ante eum. Hoc quoque pallium misit ipse super Eliseum, quando accepit eum in discipulum. Pallium autem istud fuit vestis rotunda, a collo usque ad medias tibias totum corpus operiens, anteriori aperta, sed alibi undique clausa, superius angusta, inferiori amplitudine expansa. Hoc pallium ELIAS propheta Eliseo dimisit, dum ab eo in paradisum voluptatis ascendit. Docuit autem per hoc ELIAS, monachos hanc Religionem proficentes debere pallio supervestiri albo, quemadmodum eos albis indutos Dominus praestendit Sabachae, patri ELIÆ. Ante quippe filij sui ELIÆ nativitatem, vidit Sabachai in somnis viros candidos, qui ipsum salutabant. Quae visio illi praesignavit, quales ejus filius ELIAS imitatores suae vitae monasticae habiturus esset. Cernens namque Sabacha viros candidos, vidit in spiritu Religiosos per ELIAM instituendos: quos ideo candidatos vidit, quia ELIAS, velut monasticè vivendi exemplar, erant imitaturi in candore non tantum mentali sinceræ puritatis, sed etiam corporalis habitus albi eos desuper regentis.

Visio Sabachae patris S. Eliae, & quid illa portenderit? Vide S. Dorotheum in synopsi.

Hujus autem pallij gestatio significat, Monachos istius professionis debere & puritatem mentis servare, & sanctimoniam quoque carnis custodire: quemadmodum Apostolus praedixit, dicens: *Mundemus nos ab omni inquinamento carnis, & spiritus, perficientes sanctificationem in timore Domini: non enim vocavit nos DEUS in immunditiam, sed in sanctificationem.* Hinc ELIAS, qui primus usum hujus pallij albi in monachos introduxit, per hoc significavit, monachum pallio albo operatum, debere exemplo ejus, servare sanctimoniam, nedum in mente, sed etiam in carne: quatenus vestimenta illa, de quibus Beatus Job Domino loquens, ait: *Pelle, & carnibus vestisti me,* servet monachus per sanctimoniam semper munda, sicut scriptum est: *Omni tempore sint vestimenta tua candida.*

2. Cor. 7. 1. Thess. 4. 7eb. 10. Eccles. 9.

CAPVT XLVIII.

Alias cap. xli.

De baculo, & spiritali ejus significatione.

Baculum denique gestasse primos hujus Religionis professores, Eliseus, qui unus fuit ex ipsis, docet. Mittens enim Giezi puerum suum ad solicitandum mulieris Sunamitis filium, dixit ei: *Tolle baculum meum in manu tua, & vade, & pone baculum meum super faciem pueri.* Quem utique non dedisset ei Propheta gestandum, nisi eum manu sua solutus esset portare. Hoc autem suo exemplo docuit Eliseus, monachum hujus professionis debere baculum in manu sua circumferre.

4. Reg. 4.

Hujus vero baculi gestatio spiritaliter monet, Monachum nunquam debere inermem incedere in: et tot oblatantium concupiscentiarum & vitiorum

Mysterium baculi Ecclesiasticum.

nem vestimentis mollibus indutum ita in desertis esse videndum, sicut in domibus Regum. Hoc autem vigilanter abnuit, dicens: *Quid existis in desertum videre, hominem mollibus vestimentis indutum? Ecce, qui in veste pretiosa sunt, & in deliciis, in domibus Regum sunt.*

Hujus autem tam Melotæ, quam vestis asperæ gestatio significat, Monachum, cujus officium est lugere se, & mundum, debere DEO exhibere sedulum poenitentiae fructum: in asperitate enim vestis, punctio peccatorum: in colore autem ejus, quæ atramentario, vel nigro est infecta, pulvis ostenditur mortuorum. Et ideo utrumque horum debet Monachus adhibere ad poenitentiam, ut in punctione asperæ vestis recognoscat, quid per culpam fecit, de quo pungatur, & doleat: & in colore vestis atramentario, seu nigro, perpendat, quid per judicium meruit: quia mortem non modo temporalem, sed æternam quoque paveat. Quemadmodum Propheta ait: *Accingere cinctio, & conspergere: quasi luctum unigeniti fac tibi, planctum amarum.*

Alias cap. xxxix.

CAPVT XLVI.

De superhumerali, sive, ut alij vocant, Scapulari: & mystica ejus significatione.

Superhumeralibus etiam prisci vestrae Religionis Professores tempore legis veteris utebantur. Præceperat enim Judæis lex, in quatuor angulis suarum vestium fimbrias, & in fimbrijs funiculos facere. Quas fimbrias cum funiculis dicti professores, juxta legis præceptum, in quatuor inferioribus angulis superhumeralium gestabant. Erat autem superhumeralis, vestis sine manicis, usque ad renes descendens, in utroque latere aperta, brachijs etiam ea nudatis, cujus posterior pars in humeris copulabatur parti anteriori. Novæ autem legis tempore huic vestis in apertura colli junctum fuit capitulum, regens caput, & scapulas. Quam nostræ Religionis professores (fimbrijs, & funiculis ab ea resecatis) usque nunc summa cum diligentia diebus ac noctibus indefinenter gestabant.

Superhumeralis secundum legem.

Monastice vestis genus, sicut coloribus. Orig. lib. 19. c. 2.

Habr. 13.

Per hoc autem, quod hæc vestis capite, & scapulis ea onustis, & operis, jugiter à Monacho portatur, denotatur, Monachum debere semper jugam obedientia super se humiliter ferre, & superiori suo itrefragiliter subjacere, a postolo Paulo ita prædicante: *Obedite praeceptis vestris, & subjacete illis: ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro animabus vestris reddaturi: ut cum gaudio hoc faciant, & non gementes: hoc enim expedit vobis.* Nam si eis non obediretis, Christum, qui eos posuit super capita vestra, sperneretis. In eo autem, quod hac veste, brachia, & latera corporis nudantur, ut expeditiora reddantur ad opus, significatur, quod monachus eam gestans, debet esse semper promptus ad exercendum DEI opus: quemadmodum Apostolus præcipit, dicens: *Itaque fratres mei dilectissimi, stabiles estote, & immobiles, gubnantes in omni opere Domini semper, scientes, quod labor vester non est inanus in Domino.* Et propterea omnem negligentiam ab opere Domini sepellere debet Monachus: quoniam, sicut Propheta ait, *Maledictus est, qui opus Dei facit negligenter.*

Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

tiorum canes, & inter tot invisibiles spiritualium nequiarum bestias, de quibus Propheta postulans per DEUM liberari ait: *Ne iradas, Domine, bestias animas confitentes tibi.* Debet enim monachus fide munitus resistendo eas longè propulsare, Apostolo Jacobo ita dicente: *Resistite Diabolo, & fugiet à vobis.* Adversum se etiam savientes concupiscentiarum, & vitiorum canes debet Monachus recundere, imitatione Dominicæ passionis, & ejusdem mortificationis exemplo, ita dicente Apostolo: *Qui Christi sunt, carnem suam crucifixerunt cum vitijs, & concupiscentiis.*

Vides ergo, quia sicut accinctio zonæ pellicæ specialiter denotat, Monachum debere omnem luxuriosum motum exinguere in membris, in quibus seminaria coitus continentur, & castitate in membris illis pollerita gestatio pallij albi generaliter monstra, Monachum debere omnem culpabilem immunditiam à carne, & à spiritu suo repellere, & in utroque per virtuosam puritatem fulgere. Et sicut gestatio scapularis significat, debere Monachum suo Superiori propter DEUM obedire, & opera DEI promptè exercere: ita baculi gestatio designat, monachum nullis Diaboli, aut mundi, vel carnis tentationibus debere parere, sed longe à se eas propulsare. Meloræ autem, seu vestis asperæ gestatio significat, Monachum debere per dignam penitentiam emendare omne, quod ex ignorantia, vel ex infirmitate, contigerit eum circa præmissa peccare. Hæc de nostræ Religionis habitu, & ejus significatione à nobis præscripta, breviter admonent hujus professionis Monachum, ut reverentiam sui habitus in opere, in locutione, & in cogitatione sua semper circumspectat, atque ea, quæ mundi sunt, perfectè deserat: & quod ostendit humanis oculis habitu, hoc ante DEI oculos moribus prætetendat, *amicus semper*

lumine vitæ, sicut vestimento, sicut scriptum est: Beatus qui vigilat, & custodit vestimenta sua, ne nudus ambulet, & videant turpitudinem ejus. Quod nobis præstare dignetur Dominus noster JESUS CHRISTUS DEI Filius, qui cum Patre, & Spiritu sancto vivit, & regnat benedictus, & gloriosus, per omnia sæcula sæculorum, Amen.

FINIS

Libri de institutione primorum monachorum in lege veteri exortorum, & in nova perseverantium,

Seu Regula JOAN. Ierosolymitani.

Sub hac igitur JOANNIS exhortatione, sive Regula, Carmelitæ ad perfectionem, & finem vitæ solitaria, secundum formam ibi præscriptam, tendere conabantur. Deinde temporis successu Aymericus Antiochenus Patriarcha, & sedis Apostolicæ legatus, Eremitas ELIÆ successores, per Carmeli saltus, & speluncas dispersos in unum coëgit, eosque sub obedientia Bertoldi, quem primum Priorem Generalem tunc agnoverunt, constituit. Et ob id Aymericus dicitur nostrum Ordinem reformasse, ut docet Onuphrius Panvinus in Chronico Ecclesiastico, circa annum 1141. ubi ait: *Ordo Carmelitarum restitutus & reformatus ab Aymerico Malfayda Patriarcha Antiocheno, & Sedis Apostolicæ Legato. Idem docet Guilielmus Tyrus, lib. 1. Antiquitatu nostri Ordinis, cap. 9. diximus. De tempore vero, quo Aymericus Ordinem Carmelitarum reformavit, saus non constat apud*

authores. Nos tamen ut veritiorem sententiam lococitato amplectari sumus eam, quæ tener, id contigisse circa annum 1141. In quibus autem Ordinem reformaverit, attingimus supra in præfatione ad Regulam Joannis.

Sed Aymerici labore non omnino Ordo fuit restitutus. Nam cum commune sit Religionibus omnibus, temporum diuturnitate senescere, tot sæculis transactis non mirum, si ELIÆ, & Prophetarum institutum indies à priori illa vivendi norma deviarectum, quia Regula Joannis, etsi miras institutiones contineret, eas tamen in universali monendo potius quam præcipiendo proponebat, & prolixius, quam stylus Regulæ polcebat, Regulæ tradebat: tum, quia cum jam Aymerici opera communiter vixissent, novis constitutionibus, novo vivendi modo accommodatis indigebant, quæ in Regula Joannis non inveniebatur. Quare tempore Brocardi, qui Bertholdo Priori generali successit, ad Albertum Patriarcham Hierosolymitanum, Regulam breviter, clariter, & suo vivendi modo magis accommodatam poscentes, confugerunt: quam Albertus (ut infra dicemus) composuit, eisque tenore sequenti observandam tradidit.

CAPVT III.

De Regula primitiva ab Alberto Carmelitis tradita.

ALBERTUS Hierosolymitanæ Ecclesiæ Patriarcha, Eremitarum montis Carmeli suspicatus incommoda, quæ ex Joannis Regulæ observatione illis contingere poterant, præcavens in futurum, suis Fratribus Carmelitis Regulam perfectione, discretionem, brevitate, & claritate conspicuam, partim ex Joannis Regulæ, partim ab experimento novi Ordinis statum desumptam confecit. Et quamvis hic proprius se offerat differendi locus de Authore hujus Regulæ, de tempore, de confirmatione, & de alijs qualitibus: majoris tamen claritatis gratia id præmittimus, infra idem latius ostensum. Illud solum hic addendum fuit, Albertum his institutionibus labentem jam Religionem ad pristinum statum revocasse. Nam, ut Onuphrius Panvinus, in Chronico Ecclesiastico, circa annum Christi 1205. scripsit, *Regula Fratrum Carmelitarum ab Alberto Patriarcha Hierosolymitano scribitur, Ordo restituitur, & reformatur.* Et idem affirmat Burdegalensis, lib. 2. Chronograph. circa annum 1198. his verbis: *Sub Innocentio III. Ordo Carmelitarum ab Alberto Patriarcha Hierosolymitano instauratur.* Quibus subscribunt Nauclerus *Naucl. Tomo 2. Chronico. generatione 41. dicens: Albertus tu, Hierosolymorum Patriarcha labentem in Syria Religionem restituere conatus est. Carmeli montis incolas fratres disciplinæ, & Regulæ coërcuit, quæ Regula tunc Roma probata est. Hæc Nauclerus: & loquitur de tempore Innocentij III. Et Chronicon Chronicorum in 6. atate fol. 207. Ordo Carmelitarum in Syria apud Carmelum mantem ab Alberto Hierosolymorum Patriarcha exciatur, atque idem Regulam suo jure confectam observandam præsidè obtulit, & confirmavit. Ex quibus colligere etsi obiter licet, primum, Albertum non instituisse, sed potius instaurasse, excitalse, ac renovasse Carmelitarum Ordinem; secundum, sua autoritate, quam tunc à jure habebat, tradidisse, & confirmasse. De qua nos quoque infra latius dicemus.*

REGU-